

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 150d broj 662

UZAVRELA KRV

Matt Braun

UZAVRELA KRV

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 662

MATT BRAUN: UZAVRELA KRV

Naslov originala: BLOODSTORM

Recenzija: B. Stančić

Prijevod: Marijan Krmpotić

Copyright: Matt Braun, posredstvom J. Milenković, München

LASO 662 izlazi 20. 6. 1986.

I

Cole Braddock pregledao je svoju jutarnju poštu i bacio i posljednje pismo u koš, a onda je čuo lagano kucanje na vratima. Verna Potter, njegova sekretarica, ušla je u sobu i tiho zatvorila vrata za sobom.

– Došao je gospodin Kirkland.

– Frank Kirkland iz Novog Meksika?

– Da.

Braddock je pogledao na svoj džepni sat.

– Točan je. Uvedite ga.

Verna je širom otvorila vrata i pokazala rukom put u sobu.

– Izvolite, gospodine Kirkland.

Frank Kirkland bijaše vrlo elegantno odjeven. Imao je najviše četrdeset godina, ugodne crte lica i crnu kosu prošaranu sjedinama.

Braddock je ustao i pružio mu ruku.

– Dobro došli u Denver, gospodine Kirkland.

Kirkland prihvati pruženu ruku i prijazno se nasmiješi.

– Nadam se da ste primili moj brzojav – reče Kirkland.

– Još sinoć. Sjednite, molim vas. U brzojavu ste spomenuli da dolazite hitnim poslom.

– Točno – potvrdi Kirkland kad je sjeo.

– A o čemu je zapravo riječ? – upita ga Braddock i pripali cigaretu.

– O umorstvu.

Braddock polagano uzdahne.

– Prije četiri dana – nastavi Kirkland – ubijen je iz zasjede pastor John Tolby.

– Gdje?

– Nedaleko od Cimarrona. Cimarron je sjedište okružja Colfax – odvrati mu Kirkland.

– Je li Cimarron blizu Santa Fea? –animalo je Braddocka.

– Stotinjak kilometara sjeveroistočno blizu Ratona i granice s Koloradom.

– U brzojavu ste spomenuli da ste odvjetnik.

– Ja sam pravni zastupnik Cimarronske koalicije. Tolby je bio jedan od njezinih utemeljitelja i moj osobni prijatelj.

– A tako – reče Braddock i otrese pepeo s cigarete.

– A što je to, oprostite, Cimarronska koalicija?

– Udruženje poštenih građana. Organizacija poslovnih ljudi, rančera, čak i maloposjednika, najsavjesnijih ljudi u okružju Colfax.

– Zašto su uzeli odvjetnika iz udaljenoga grada?

– Znadete i sami da je Santa Fe glavni grad cijelog teritorija. Ja ondje zastupam njihove interese i agitiram za njih – odgovori mu Kirkland.

– Ako agitirate za njih – Braddock mu dobaci znatizeljan pogled – znači da agitirate i protiv nekog drugog.

– Točno – kratko potvrdi Kirkland.

– A protiv koga, molim vas? – htio je znati Braddock.

– Saveza Santa Fe.

Braddockove svijetloplave oči zasjaše. Podigao je upitno obrve i nagnuo se malo preko stola.

– A kakve to veze ima s umorstvom pastora Tolbyja?

– Savez ga je dao ubiti.

– A zašto ste, molim vas, odabrali baš mene da nađem njegovog ubojicu?

– Vi ste bili prisutni one noći kad je Pat Garrett ubio Billyja Kida. Kid je bio posebno povezan sa sucem Owenom Houghom. Ljudi vjeruju da je sudac Hough bio čovjek Saveza u okružju Lincoln. Ja sam čuo da ste ga vi ubili – objasni mu Kirkland.

– Ja sam ubio Houghta iz osobnih razloga, koji nemaju nikakve veze sa Savezom Santa Fe.

– Možda i nemaju – složio se Kirkland – ali ostaje ipak činjenica da je on bio njihov čovjek i da ste ga vi ubili. Vi ste od svih ljudi dosad najdublje oštetili Savez.

– Nije točno – Braddock je otpuhnuo dim u zrak. – Ja sam povezao Hougha s čovjekom po imenu Warren Mitchell. U ono vrijeme on je bio predsjednik društva za razvoj i zemljište Santa Fe.

– On je još i sad predsjednik.

– Ali ja nikad nisam povezivao Savez i Mitchella. Za to nije bilo dokaza.

Kirkland se nagnuo prema Braddocku gledajući ga ravno u oči.

– Svejedno, vi ste mislili da je on član Saveza, zar ne?

– Da se razumijemo – odlučno

će Braddock – ja sam čuo da taj Savez postoji. Rekao mi je neki čovjek koga vrlo cijenim. Osim njegove riječi nemam drugih dokaza.

– Ali Savez postoji!

– Ako postoji, kažite mi tko su njegovi članovi.

– Ima ih mnogo. Poslovni ljudi, trgovci, političari, bankari, odvjetnici i suci – reče Kirkland neodređeno.

– Recite mi njihova imena!

– Ne znam ih – pokunjeno će Kirkland.

– Tko im je vođa?

– Ne znam.

– Kako onda možete tvrditi da taj Savez uopće postoji?

– Netko u svojim šakama drži privredni razvoj pokrajine. Mislim zemljište i željeznicu. Doslovce svaki oblik trgovine i poduzetništva. To nije moguće bez organizirane urote.

– Opet samo pretpostavke – nije se dao Braddock.

– Samo do određene granice, gospodine – priznao je Kirkland. – Međutim, ljudi koje zastupam pripravni su vam platiti da te pretpostavke okrenete u dokaze.

– Ne volim raditi za raznorazna udruženja. Dovoljno je da samo jedan član svojom dugom jazičinom sve upropasti.

– Bit ćete u vezi samo sa mnom.

– Počeli ste mi govoriti o umorstvu, a završili ste sa Savezom Santa Fe. U kakvoj su oni vezi?

– Mi smo uvjereni da je umorstvo Tolbyja nedjeljiv dio većeg pothvata i da će nas njegov ubojica dovesti do onih koji stoje iza njega.

– Zašto su ga dali ubiti?

– Tolby se koristio svojom propovjedicom kao javnom govornikom. Propovijedao je protiv nepravdi koje tište ljude u okružju Colfax. Njegova je naprasna smrt opome-

na svima koji se suprotstavljaju Savezu Santa Fe.

— A među te se ubraja i Cimarronska koalicija — zaključio Braddock.

— Točno — prizna Kirkland.

— Rekoste da je njegovo umorstvo nedjeljiv dio nekoga većeg poduhvata. Hoćete li mi to potanko objasniti? — zamoli ga Braddock i ugasi cigaretu u pepeljari.

— Vrlo rado — oduševljeno će Kirkland. — U biti je riječ o običnoj otimačini zemljišta od strane društva za razvoj i zemljište Santa Fea. Warren Mitchell učinio je čudo pretvorivši dvadeset i sedam tisuća rali zemlje u dva milijuna rali. I to mu je uspjelo gotovo preko noći.

— A kako? —animalo je Braddocka.

— Pomoću mita i političkih smicalica — obrati mu gorljivo Kirkland, pa nastavi: — Odmah poslije rata s Meksikom sve zemlje sjeverno od Rio Grande pripadale su Sjedinjenim Državama. Prema mirovnim ugovorima američka se vlada složila da štiti meksičke zemljoposjednike na osvojenom području. A prava zemljišnog vlasništva na teritoriju Novog Meksika proizlazila su iz drevnih darovnica, pa je pitanje kome što pripada bilo nejasno i još jače zamršeno zbrkom u dokumentima. Mnogi su posjedi čak zahvaćali jedni druge. Netočni katastarski podaci u zemljišnim knjigama još su više zamrsili tu zbrku i duga sudska parničenja nisu riješila ništa. Jedan takav veleposjed, tražbina Braubien-Miranda, pripala je naposljetku Društvu za razvoj i zemljište Santa Fea. Kako su bili svjesni nejasnoće u veličini tražbina, mjernik vlade Sjedinjenih Država, koga je dovelo i potkupilo društvo da obavi službena mjerenja, povećao je izvorne tražbine s dva-

deset i sedam tisuća na dva milijuna rali. Istodobno je Društvo kupilo još neke druge velike komplekse zemljišta diljem cijele pokrajine. Nijedan nije bio velik kao tražbina Beaubien-Miranda, koja je obuhvaćala veći dio okružja Colfax. Društvo se još više obogatilo kad je sklopilo ugovore o najmu zemljišta željezničkom poduzeću Santa Fea.

No unatoč tim lukavim poslovnim smicalicama nevolje su uskoro izbile baš u okružju Colfax. Stotine doseljenika i rančera već su bile omedile svoje tražbine nedaleko od Cimarrona prije nego što je to zemljište zahvatilo Društvo za razvoj i zemljište Santa Fea. Stanje se još više pogoršavalo pojavom nekoliko rudarskih naselja. Obližnje gore bogate su zlatom i rudari su se odjednom našli na zemljištu Društva. Prema sudskoj odluci oni su tada postali uljezi na tuđem privatnom vlasništvu. Svima njima bilo je naređeno da napuste svoje tražbine ili da za njih plate pretjeranu cijenu. Okružje Colfax ubrzo je postalo poprište obračuna između onih koji su na njemu već bili pustili svoje korijenje i jedne moćne organizacije koja je prisvajala to zemljište.

Društvo za razvoj i zemljište uvelike se smatra čedom Saveza Santa Fea. Za Warrena Mitchella, predsjednika Društva, govore da se iza njega skriva cijela organizacija Saveza. Poput feudalnih velmoža iz drevnih vremena, Savez Santa Fea nadzire gospodarski život cijele pokrajine. Odlučan odgovor na to bijaše ustrojstvo Cimarronske koalicije i u okružju Colfax došlo je do otvorene pobune.

— Mi ne priznajemo — zaključio je Kirkland svoj govor — sudske odluke da napustimo zemlju i ne namjeravamo Savezu za nju isplatiti

ni centa. Ostajemo nepokolebljivo na svome.

Braddock ga pogleda skupivši obrve.

– Rekao bih da ste ih razuvjerili. Inače bi došlo do pucnjave – rekao je Braddock zamišljeno.

– Ubojice! – ogorčeno će Kirkland. – Mi se ne damo zastrašiti. Umorstvo Tolbyja samo je još jače zbilo naše redove.

– A kakvo je političko stanje? Jeste li imali sreće u svom agitiranju – usudio se upitati Braddock.

– Ne bih baš rekao – potišteno će Kirkland. – Naši su političari ili potkupljeni ili se boje otvoreno suprotstaviti Savezu. Naš politički utjecaj u glavnom gradu gotovo nije vrijedan spomena.

– A u okružju Colfax?

– Još gore! – reče sjetnim glasom Kirkland. – Ljudi u sudu otvoreno podržavaju zemljišno društvo.

– Kako to tumačite? Zar Koalicija ne kontrolira dovoljno glasova da dobije na izborima?

– Još ne. Do izbora još ima puna godina dana, a mi smo se tek nedavno organizirali.

– To vam nije pohvalno – otvoreno ga prekori Braddock, pa dodaje:

– Onda, kažite, što vi od mene za pravo hoćete!

– Pronađite ubojicu pastora Tolbyja i slomite kralježnicu Savezu Santa Fea! – odrešito će Kirkland.

– Kažite vi meni želite li vi dokaze protiv Saveza Santa Fea ili osvetu oko za oko! – upitao ga smrknuo Braddock.

Kirkland je osjetio da mu je Braddock postavio kritično pitanje. Ugled Braddocka kao dedektiva bio je bez premca u tim krajevima. Nijedan čuvar zakona ili odmetnik od zakona nije ulijevao toliko straha svojim protivnicima kao on. A ipak, se znalo da on nije običan revolve-

raš koga se može unajmiti za velike novce. Ako je i morao nekoga ubiti, onda je to bilo u samoobrani ili zbog dužnosti, a nikad nije nikoga ubio za novac. Stoga je Kirkland obazrivo birao riječi i pomno pazio što će mu odgovoriti.

– Krvna osveta neće nikome ništa dokazati. Dakako, budući da znamo s kakvim ćete opakim ljudima imati posla, možda ćete morati na vatru i odgovoriti vatrom. Ja bih volio da nam uhvatite žive svjedoke. Svjedoke koji su voljni govoriti. Želio bih da cijeli slučaj završi na sudu i da krivce osudi porota.

– Ja ne radim besplatno – odgovorio mu Braddock. – Tražim pet tisuća dolara na ruke odmah i pet tisuća kad završim posao.

– Slažem se – tiho će Kirkland.

– Tko će mi biti veza u Cimarronu?

– Orville McMMain – reče Kirkland bez razmišljanja. – On je vlasnik i izdavač novina **Cimarron Beacon**.

– Koliko se mogu pouzdati u njega?

– Potpuno – uvjeravao ga je Kirkland. – McMMain neće nikome zucnuti ni riječ. I njegov je život u opasnosti zbog vatrenih članaka koje objavljuje protiv Saveza Santa Fea. Vjerojatno je idući na njihovoj crnoj listi.

– Je li već došao novi pastor u Cimarron? – upita ga Braddock.

– Koliko ja znam nije. A zašto?

– upita Kirkland.

– Neka onda McMMain odmah objavi u svojim novinama da u Cimarron stiže novi pastor: Titus Jacoby.

– Tko je taj čovjek? – začudeno će Kirkland.

– Pa, gledate u njega.

– Vi ... vi ćete se ... predstaviti

kao pastor? – zamucio je Kirkland.

– Između pastora i detektiva i nema velike razlike. I jedan i drugi slušaju ispovijedi i spašavaju duše... svaki na svoj način – odvrati mu Braddock.

– Hoćemo li se još vidjeti?

– Ne dok ne obavim svoj posao.

Kirkland je shvatio da je razgovor završen. Izlazeći na ulicu, pitao se kakvu li će to propovijed održati Braddock svojoj pastvi u Cimarronu.

Braddock je čekao dok Kirkland nije zatvorio vrata za sobom. Zatim je pozvao Vernu Potter.

– Imam nov posao. Kad budete imali vremena, pogledajte, molim vas, kad polaze vlakovi za Novi Meksiko i koja je najbliža stanica mjestu koje se zove Cimarron.

– Kad polazite? – upitala ga je Verna pošto je sve zapisala.

– Za dan-dva – reče Braddock zamišljeno. – Kirkland će vam donijeti pet tisuća dolara u gotovom. Zadržite tisuću za troškove, a ostatak pohranite u banku.

– Čemu gotovina? Gospodin se Kirkland doima kao čestit čovjek – začudila se Verna.

– Čekovi ostavljaju za sobom tragove.

– Je li taj slučaj opasniji od prijašnjih?

– I jest i nije, draga moja Verna

– reče Braddock. Ustao je i uzeo je šešir.

– Čini se da se danas više nećete vraćati u ured – napomenula je Verna.

– Čovjek se mora katkad i zabaviti, zar ne? – odvrati joj Braddock smiješeći se.

Verna je gledala za njim zaljubljenim očima sve dok nije izašao na ulicu. On je bio njezino zabranjeno voće, koje nikad nije okusila.

Braddock je pošao u **Sporting Club** u ulici Larimer da porazgovara s debelim Louom Blomgerom, vlasnikom kluba, koga su svi smatrali neokrunjenim kraljem denverskog podzemlja i nepresušivim izvorom informacija.

Lou Blomger, na žalost, nije mogao osobito pomoći Braddocku, osim što ga je opomenuo da su članovi Saveza Santa Fea, koji doista postoji, vrlo opaki ljudi, te mu savjetovao da ih se kloni i da se drži što dalje može od Novog Meksika.

S prijateljskim osmijehom na usnama Blomger je ispratio Braddocka do vrata. Čim je Braddock izašao na ulicu, odmah je zaboravio debelog Blomgera i zapitao se što li će mu Lisa reći kad joj kaže u što se uvalio.

Braddock je došao u varijete Alcazar navečer istog dana. Vlasnik varijetea Jack Brody dočekao ga je srdačno na samom ulazu i otpratio ga do njegova omiljena mjesta za stolom podno pozornice.

U tom umjetničkom dijelu grada, gdje su bila zabavišta, kazališta i javne kuće, Braddock je slovio kao slavna osoba i stoga je bio vrlo rado viđen gost. Činjenica što mu je Lisa Hammond, plesačica i prva su-breća varijetea Alcazar, bila ljubavnica, još je više ojačala njegov ugled kao neodoljiva zavodnika.

Osim njegova ugleda kao vrsnog revolveraša, njegovu ugledu ljubavnika pridonijela je i njegova naočita pojava. Braddock je bio vitak i visok muškarac, žilav i širokih ramena. Oči su mu bile svijetloplave, kosa kestenjasta. Ostavljao je dojam samotnjaka, a on ništa nije činio da taj dojam zaniječe. Slična crta, crta neovisnosti, resila je i njegov život. Razborito je uložio novac, pa mu je donio unosne dionice, či-

me je povećao svoje bogatstvo, što mu je dopuštalo da lagodno živi. Ako bi i uzeo neki slučaj da na njemu radi, učinio bi to samo stoga što je on za nj predstavljao izazov.

Poslije zadnje predstave Braddock je obično odlazio pod ruku s Lisom u svoj hotelski apartman, gdje je Lisa s njime i stanovala.

Svake su noći vodili ljubav kao da im je to prva bračna noć.

Zraka svjetla iz salona padala je kroz otvorena vrata u spavaću sobu. Braddock je ležao ispružen na krevetu i odmarao se poslije Lisi-
nih strastvenih zagrljaja.

Otvorila su se vrata kupao-
nice i Lisa je izišla zagrnuta u prozirni
penjoar. Na nogama je imala papu-
če s visokom petom. Izgledala je bo-
žanstveno lijepo.

– Bio si predivan, ljubavniče –
zagukala mu je u uho.

Braddock je nježno potapša.

– To ti mora dostajati za neko
vrijeme – rekao joj je.

– Zašto? – upitala ga mazno
dok je sjedila uz njega na krevetu.

– Danas sam preuzeo nov posao.

– K vragu i posao! Kad putuješ?

– upitala ga i naglo ustala s kreve-
ta.

– Sutra, možda prekosutra – re-
če kratko Braddock.

– Kamo?

– U Novi Meksiko.

– A što ćeš tamo raditi? – zna-
tiželjno će Lisa.

Braddock je po prirodi bio ne-
povjerljiv čovjek. S vremenom se
ipak uvjerio da s Lisom može biti
iskren i da joj može povjeriti sve
svoje tajne. Njihova čvrsta seksual-
na veza polagano je sazrela i u
osjećajnu. Lisa je stanovala s njim
u njegovu apartmanu u hotelu
Brown Palace, ali i u njegovu srcu,
pa je s njim dijelila sve radosti ži-
vota. Ona je zapravo bila jedina

osoba dostojna njegova povjerenja.

– Ubili su tamo nekog pastora –
počeo je Braddock – a neki ljudi
misle da u tome ima svoje prste Sa-
vez Santa Fea. Mene su unajmili da
to raščistim.

– Kakav je to Savez?

– Dobro pitanje – reče Brad-
dock i podigne se na lakat. – Neki
vjeruju da je to organizirana urota
korumpiranih političara i pokvare-
nih i pohlepnih poduzetnika. Sve je
tako zamuljano da to još nitko nije
mogao dokazati.

– A ti ćeš to dokazati, zar ne?
Znam da ćeš ti to uspjeti – kazala
je Lisa i veselo se nasmijala.

– Trudit ću se koliko mogu.

Lisa ga je pogledala širom otvo-
renih očiju.

– To je velik залогaj i za tebe, zar
ne? Tvoj najteži slučaj?

– Da, moglo bi se tako reći.

Onda će ti trebati i moja pomoć.
Stojim ti na raspolaganju – ponu-
dila mu se Lisa.

– Ne dolazi u obzir. Odveć je
opasno – odbio ju je Braddock.

– Zaboravio si što si mi rekao
posljednji put – rekla je i gledala
ga skupljenih obrva.

– Uzalud se trudiš. Nećeš me na-
govoriti da te povedem sa sobom.

– Zašto nećeš? – zavodnički mu
se osmjehnula. – Zar nisam natje-
rala one glupane u Virginia Cityju
da mi jedu iz ruke? Bez mene nika-
da ne bi riješio onaj slučaj. I sâm si
to priznao.

Braddock to doista nije mogao
poreći. Lisa je bila plavokosa ljepo-
tica sa savršeno građenim tijelom,
kao sam smrtni grijeh. Krasila ju je
vatrena živahnost, po pameti je bila
ravna svakom muškarcu i imala je
dara za detektivski posao.

– Oprosti – rekao je Braddock
odlučno – ali Novi Meksiko je ba-
čva baruta i čini mi se da je pod

njim već netko potpalio fitilj. Ne želim ništa riskirati.

– Hajde, ljubavniče – zatreptala je Lisa trepavicama – kaži zar nisam bila dorašla situaciji u Virginia Cityju! A ni oni momci nisu bili baš neki zelenbaći.

– Ne, nisu bili – složio se Braddock preko volje – ali tamo si dobila posao kao pjevačica i nitko nije posumnjao u tebe. Neće nam dvaput upaliti ista varka, pogotovo ne tamo kamo ja idem.

– Isprike! Isprike! – podigla je izazovno bradu. – Sve se može kad se hoće. Mi to oboje znamo.

Braddock niječno potrese glavom.

– Neću da čujem više ni riječi. Moj odgovor je ne i na tome ostaje!

Lisa se okrenula i žustrim koracima otišla u salon. Braddock je čuo zveckanje čaša dok je Lisa točila sebi konjak. Nikad je još nije vidio toliko uzbuđenu da se ne bi mogla svladati, i to ga je zabrinulo. Obukao je kućni ogrtač i pošao za njom u salon.

Lisa je sjedila na sofi i doimala se kao mrzovoljno dijete. Srknula je gutljaj konjaka a da Braddocka nije ni pogledala. Sjeo je pokraj nje. U sebi je tražio riječi kojima bi je urazumio i utješio.

– Previše te volim da bih ti dopustio da se bezrazložno izlažeš pogibelji – rekao joj je napokon kad je skupio dovoljno hrabrosti za to.

Grudva se stisnula Lisi u grlu. Znala je da je njemu teško govoriti o svojim osjećajima. Te joj je večeri prvi put priznao da je voli. Oči su joj odjednom zasjale i suza joj kapne niz obraz.

– Sigurno misliš da sam razmaženo derište – rekla mu je kao da se ispričava.

– Tebe vrijedi razmaziti... na od-

reden način – reče joj Braddock i zagrli je. Stisnuo ju je tako snažno da joj je čaša ispala iz ruke na pod. Spustila je glavu niže i počela ga strastveno cjelivati. Kad su im se napokon usne razdvojile, njezine su oči ponovo vragolasto zasjale.

– Cole!

– Molim?

– Ako se ikad predomisliš...

– Pobogu, ženska glavo, prestani već jednom! – zavapio je Braddock.

– Ja sam ti još na raspolaganju, ljubavniče – završila je Lisa svoju rečenicu i zvonko se nasmijala.

II

Britak jesenski vjetar šibao je preko gorskog sljemena Raton. Grad koji je ležao južno od gorskog prijelaza bio je nekad usputna postaja poštanskih kočija na njihovu putu starom cestom do Santa Fea. Dolaskom željeznice, gradić Raton razvio se u prometno trgovište gotovo preko noći.

Braddock je izašao iz trošnoga drvenog hotela. Stigao je u Raton prošle noći vlakom iz Denvera. Nije više bio nalik na sebe. Bio je to sad pastor Titus Jacoby. Kosa mu je bila obojena tamno smeđe, lažni zalisci sezali su mu gotovo do donje čeljusti. Na sebi je imao crno odijelo s bijelim ovratnikom. Glavu je pokrio kvekerskim šeširom široka oboda.

Pošao je niz glavnu ulicu. Već nekoliko puta dotad proputovao je kroz Raton i dobro ga je poznavao. Dok je prolazio mimo kolodvora, morao je nekoliko puta podići šešir da pozdravi žene što su stajale na peronu. U ruci je nosio pokrpanu platnenu torbu, što je više nego upotpunjavalo njegovu sliku propovjednika na putovanju. Bio je pastor koji ide pješice i kome je nužno

trebao prijevoz do Cimarrona, gdje još nije bilo željeznice. Odbacio je pomisao da se poveze poštanskom kočijom, jer se čovjek na konju može zaustaviti gdje hoće a da pri tom ne izazove pozornost.

U gradskoj je konjušnici kupio najjeftiniju ragu s uleknutim ledima i jednim slijepim okom, koja je više nalikovala na mulu negoli na konja.

Čim je izjahao iz grada, udario je kolskom razrovanom cestom preko valovite visoravni prema Cimarronu.

Cimarron je bio gradić koji se brzo razvijao. Kraj oko njega bio je pun stočarskih i ratarskih dobara, a na obližnjem gorju bilo je nekoliko naseobina kopača zlata. Dućani i obrtničke radnje nizali su se s obje strane ulice. Zgrada suda bila je u središtu grada, točno nasuprot banke i hotela. Neki su se građani rado hvalili da je Cimarron prometno i trgovačko središte krajine, ali u posljednje vrijeme grad je najviše došao na glas zbog Cimarronske koalicije.

Braddock je ujahao u grad u predvečerje. Nasuprot hotelu, nešto dalje uz ulicu, opazio je ured novina **Cimarron Beacon**. Zaustavio je konja uz privezište i sjahao. Netko je upalio svjetiljku u prostoriji ureda dok je Braddock vezivao konja.

U prvoj prostoriji ureda zatekao je dva čovjeka. Jedan je sjedio za pisaćim stolom i nešto pisao. Drugi je stajao ispred pulta koji je dijelio prostoriju u dva dijela. Bio je odjeven kao kauboj. Revolver je nosio nisko, a preko podlaktice držao je najnoviju vinčesterku.

Zatvorivši vrata, Braddock pride pultu. Kimnuo je čovjeku s puškom, ali on se pravio kao da to ne vidi. Prodorno ga je promatrao.

– Dobra večer. Tražim gospodi-

na Orvilla McMaina – reče Braddock.

Čovjek za stolom podigne glavu, zaškilji i zapilji se u došljaka. Zatim je ustao i žustrim koracima, ispružene ruke, prišao Braddocku.

– Vi ste zacijelo Titus Jacoby – reče McMain.

– A vi ste gospodin McMajn – odvrati mu Braddock dok se s njim rukovao.

– Sjednite. Čekao sam vas – reče McMain.

Braddock je sjeo na drvenu stolicu uz pisaći stol.

– Moram vam reći da sam vas jedva dočekao, gospodine Braddock – reče McMain čim je ponovno sjeo za pisaći stol.

– Molim vas, ja sam sad Titus Jacoby i nitko drugi – opomenuo ga je Braddock ozbiljnim glasom.

– Časna riječ, neću se više zaboraviti – obeća mu svečano McMain.

– Najprije mi kažite tko vam je onaj prijatelj tamo – upita ga Braddock i pokaže glavom prema naoružanom kauboju.

McMainovo se lice smrknulo.

– Priča se da sam ja idući na njihovoj crnoj listi, pa su članovi Koalicije odlučili da moram imati uza sebe i tjelohranitelja. Bucka je zapala ta neugodna dužnost.

– Buck? Je li mu to nadimak?

– Ne. Zove se Buck Colter. Kauboj je na imanju Isaaca Colemana – objasni mu McMain.

– Zašto su baš njega izabrali? – htio je znati Braddock.

– Vrstan je revolveraš – reče mu McMain. – Dakako, ja dosad nisam vidio da je zametnuo kavgu. Vrlo je ugodan momak dok ga netko ne izaziva.

– Jeste li vi ikome rekli da sam ja pristao da radim za vas? – zanimalo je Braddocka.

– Frank Kirkland mi je savjetovao da nikome ne kažem ni riječi – priznao je McMMain.

– Neki se ljudi ne drže savjeta. Jeste li vi ikome rekli da ja radim za vas? – Braddock je htio biti siguran.

– Ne, nisam. Čak ni svojoj ženi.

– Dobro onda, a sad me uputite u političku situaciju u vašem gradu. Prema onome što mi je Kirkland rekao, Savez drži sud u svojoj vlasti.

– Točno – potvrdi McMMain.

– Čak i upravu okružja?

– Sve njih – pokunjeno mu prizna McMMain. – Šerif, okružni sudac, poreznik ... svi su oni potkupljeni.

– Tko je glavni čovjek Saveza u gradu? – upita Braddock.

– Florencio Donaghue – s gnušanjem će McMMain. – On je mješanac. Ima u sebi meksičke i irske krvi. Drži sve konce u svojim rukama i nadzire glasačke kutije. Vrlo je lukav čovjek.

– Čime se inače bavi?

– On je vlasnik željeznarije.

– Može li se on ikako povezati s umorstvom svećenika Tolbyja?

– Šerif je ispitivao svjedoke i zaključio je da su Tolbyja ubili obični razbojnici. Sudac istražitelj je presudio da su izvršio nepoznati.

– A gdje je ubijen Tolby? – upita ga Braddock.

– U kanjonu Cimarron – reče McMMain otužnim glasom. – Kroza nj prolazi cesta u gorje. Tolby je pošao u posjet vjernicima u rudarskim naseljima. Netko ga je ustrijelio s leđa iz zasjede, dvadesetak kilometara od grada.

– Sumnjate li u koga? – zamišljeno će Braddock.

– Nagadamo – ogorčeno će McMMain. – Neki lupez Cruz Vega radi za Donaghuea. Glavni mu je posao da pridobije glasove Meksi-

kanaca u vrijeme izbora. Ja bih rekao da je on čovjek koga tražimo.

– Ali nemate dokaza protiv njega?

– Ni najmanjeg!

– I nemate ništa što bi potvrdilo Donaghueovu vezu sa Savezom Santa Fea?

– Nemamo baš ništa.

– Znači, tajna sa sedam pečata.

– Zato smo vas pozvali da nam pomognete.

Braddock je neko vrijeme šutio duboko zamišljen. Napokon je ponovo pogledao McMMaina.

– Meni se čini da je za početak najvažnije da uhvatimo Tolbyjeva ubojicu. Zatim ćemo se pobrinuti za ostale.

– Odakle ćete početi?

– Tamo gdje je Tolby stao – kratko će Braddock.

– Kako to mislite? – nije ga razumio McMMain.

– Moramo ubojice namamiti na otvoreno.

– Zar ćete sebe izložiti kao mamac? – začudi se McMMain.

– Upravo to.

– Ali kako ćete ih navesti na to? Braddock se nasmiješio.

– Objavite u svojim novinama da je stigao novi pastor i da će u nedjelju održati u crkvi svoju prvu propovijed.

– Zar ćete ih prokazati s propovjedaonice? – zaprepastio se McMMain.

– Čut ćete u crkvi, Orville – reče mu Braddock umjesto svakog drugog objašnjenja.

Braddock je zatim ustao i obišao pult. Kimnuo je Colteru u znak pozdrava. Colter mu je sad otpozdravio kimnuvši.

* * *

Te nedjelje već rano ujutro počela su pred crkvom pristizati farmerska kola i gospodske kočije.

Članak objavljen u mjesnim novinama, a i glasine koje su kružile gradićem, učinili su svoje. Pastor Titus Jacoby održat će svoju prvu propovijed.

Metodistička crkva nalazila se pri kraju glavne ulice. Bio je to jedini protestantski božji hram u Cimarronu i stoga ponos svih mještana i obližnjih farmera. Premda njihovi gospodarski i politički interesi nisu bili uvijek u skladu, ipak su svi podjednako držali da je Savez Santa Fea djelo samog Lucifera.

Oko deset sati crkva je bila puna vjernika. Zasvirale su orgulje i zbor je zapjevao psalme.

Braddock se dva dana pripremao za svoju prvu propovijed. Unajmio je sobu u hotelu i zaključao se u nju »oboružan«¹ Biblijom. Htio je da održi vatrenu propovijed, od koje će se dignuti kosa na glavi svima onima koji su iole povezani s prljavom rabotom Saveza Santa Fea. S druge strane, svrha joj je bila da istodobno raspali srdžbu u srcima vođa Saveza i usadi im strah u kosti i da oko sebe okupi pristaše Cimarronske koalicije.

Kad je zbor otpjevao duhovne pjesme, tišina je zavládala u crkvi i svi su ostali nepomično sjediti. Braddock je prišao propovjedaonici. Stajao je trenutak u tišini, piljeći u okamenjena lica pred sobom. Zatim je podigao ruke visoko k nebu.

— Jao onima koji zlo zovu dobrim, a dobro zlim!

Ljudi su buljili u njega kao začarani. Zašutio je nekoliko trenutaka, odstupio od propovjedaonice da bi pojačao dojam svojih riječi. Njegov duboki glas odzvanjao je crkvom.

— Ponavljam vam danas ono što je Pavao rekao Efežanima: Naša borba nije protiv krvi i tijela nego poglavarstava... protiv vlasti... protiv moćnika jednoga mračnog

svijeta... protiv zlih duhova na visokim položajima...

Braddock je u svojoj govorničkoj strasti lupao šakom po propovjedaonici. Prokazao je sablast zla i nepravde i nedužno prolivenu krv. Njegovo hvalenje vrlina podlo umorenog pastora Tolbyja ovlažilo je oči mnogima u crkvi. Osuda Saveza Santa Fea, koju je otvoreno izrekao, pobudila je srdžbu u srcima ljudi koju su ga slušali. Na kraju je gotovo šapćućim glasom izgovorio amen.

Kad su se ljudi već pomalo razišli iz crkve, McMMain ga je poveo prema skupini ljudi koji su ga čekali ispred crkve. Po njihovoj odjeći i njihovom kršnom stasu vidjelo se da su rančeri. McMMain se doimao oniskim i debeljuškastim u usporedbi s njima.

— Pastore Jacoby — izjavio je McMMain — želim vas upoznati s Isaacom Colemanom i Clayom Allisonom. Oni su najveći rančeri u okružju Colfax.

— Kako vam se svidjela moja propovijed, gospodo? — upitao ih je Braddock pošto se s njima izrukovao.

— Svaka vam čast. Prava bomba! — pohvalio ga Allison.

— Zaslužili ste dobrodošlicu! — rekao je Coleman.

— Zahvaljujem — nasmiješio se Braddock. — Griješim li ako mislim da ste vi članovi Koalicije?

— Ne griješite — upadne McMMain. — Clay i Isaac prvi su joj pristupili i oni su mi pomogli da je organiziram. Osim pastora Tolbyja nitko nije više pridonio od njih našoj borbi protiv Saveza.

— Kakva borba — zagundao je Coleman. — Mi nismo pravo ni prstom makli a oni su nam već ubili Tolbyja.

— Proklete hulje — srdito će Al-

lison. – Da mi je samo jednog šćepati u šake!

– Ne bih rekao da bi nam baš mnogo pomoglo da ga ubijete. Bolje bi bilo, ako već nekoga šćepamo, da ga natjeramo da progovori – reče Braddock.

– Ja ću ga svejedno objesiti poslije toga – Allison će u smijehu.

Braddock odrešito potrese glavom i zaprijeti prstom.

– Osveta je moja, rekao je Gospod! A da i ne spominjem da nam živ svjedok može otvoriti mnoga vrata. Slažete li se, gospodine Allison?

– Kazat ću vam nešto, pastore – Allison ga je smrknuto gledao. – Poslije te vaše propovijedi ne bi trebalo da ste toliko milostivi prema svojim protivnicima. I vama će sad trebati tjelohranitelj.

– Točno – dodao je Coleman ozbiljnim glasom. – Vi ste danas od sebe učinili metu. A nama ne treba još jedan mrtav pastor.

Braddock i McMMain se hitro pogledaju. Zatim Braddock nehajno odmahne rukom. – Hvala vam na brizi, gospodo. Meni ne prijeti nikakva pogibelj. Savez zbog javnog mnijenja neće reskirati da ubije još jednog...

– Ja se u to ne bih okladio – prekinuo ga je Allison.

– Puca njima prsluk za javno mnijenje. Inače ne bi ubili Tolbyja.

– Clay pravo govori – istakao je Coleman. – Što vi mislite zašto smo dali jednoga mog čovjeka da čuva McMMaina?

– Za me nema straha. Mene čuva Gospod – u šali će Braddock.

Allison je oštro zagundao.

– I Orville se tako pravio hrabar sve dok nisu ucmekali Tolbyja.

– A gdje je mladi Colter? Nisam ga vidio u crkvi – upita ih Braddock.

– Čeka me tamo sa strane u hladovini – reče McMMain.

Braddock pogleda onamo kamo je pogledao McMMain. Colter je stajao u hladu ispod široke krošnje stabla uz ulicu, nasmiješio mu se i kimnuo mu. Braddock osjeti da je to osmijeh koji znači nešto više od obične uljudnosti. Bio je to znak uzajamna prepoznavanja.

Braddock i Buck Colter bijahu ptice iz istog jata.

* * *

Idućeg utorka rano ujutro Braddock je izjahao iz grada. Okrenuo je jednookog ridana prema gorju na zapadu. Svima je obznanio da ide u svoj prvi posjet vjernicima u brdima, a zapravo se zaputio u kanjon Cimarron.

Od one vatrene propovijedi prošle nedelje u crkvi prošla su dva dana. Dovoljno vremena da vijest o njoj stigne i do Santa Fea. Zacijelo je već netko u Cimarronu morao dobiti pouke što mu je raditi da začepi usta pastoru Jacobyju, a taj netko bit će najvjerojatnije ista osoba koja je zauvijek ušutkala i pastora Tolbyja.

Braddock je bio uvjeren da je on sad na redu. U gradu je bio poprilično siguran za svoj život. Krvo-proliće na ulici Cimarrona bilo je nešto što je Savez po svaku cijenu htio izbjeći. Uz Colterovu pušku to je bio glavni razlog što je McMMain još živ i dobra zdravlja. Ali izvan Cimarrona bila je otvorena sezona lova na pristaše Koalicije. Umorstvo u gorskim krajevima može lako izgledati kao najobičnija pljačka, premda je glavni motiv za umorstvo bio svima dobro poznat. Unajmljeni ubojice su obično ljudi bez mašte i Braddock nije ni najmanje sumnjao da će se ponovo poslužiti istom zasjedom. Dok je jahao prema zapadu, neki unutrašnji glas

mu je govorio da će ga ubojica dočekati u kanjonu Cimarron. Netko je od nedavno tamo čekao i da začepi usta pastoru Titusu Jacobyju.

Podnevno se sunce izdiglo uvrh neba kad je Braddock ujahao u klanac kanjona Cimarron. Na zapadu su se bijelili snijegom pokriveni vrhunci gore Sange de Cristo. Prema priči koju je sam razglasio, njegova prva postaja u posjetu vjernicima bio je Elizabethtown, rudarsko naselje visoko u brdima, najveće nalazište zlata u Novom Meksiku. Elizabethtown je bio i središte otpora Savezu Santa Fea.

Što je dublje ulazio u klanac kanjona Cimarron, Braddock je bivao sve svjesnijim da nikad neće stići do Elizabethtowna.

Kanjon se uklesao između visokih stijena. Padine su bile gusto obrasle u crnogoricu, a gromade kamene kosine stršile su prema nebu dok se staza neprekidno vijugavo uspinjala. Kolibrići i češljugari poprimali su po drveću, a lijena jata vretenaca lebdjela su iznad brzača potoka koji se probijao kroz guduru.

Braddocku su živci bili napeti kao strune. Neprestance je očima šibao oko sebe, načuljenih ušiju. Topot kopita njegova konja ridana odjekivao je od strmih klisurina, što je otkrivalo njegov položaj onima u zasjedi. Mjesto je bilo kao stvoreno za napad iz zasjede i svaki zavoj uz vijugavu stazu pružao je savršen zaklon napadačima.

Nakon sata jahanja, ili nešto poslije, čim je Braddock zakrenuo uz strmi zavoj, zapeo mu je za oko odsjaj sunca na glatkoj kovini iza vrha stijene točno iznad njega. Nagonski se bacio sa sedla. Zrno mu je prozviždalo pokraj uha, a istodobno je čuo dva pucnja odjednom. Otkotrljao se iza oveće stijene dok

je izvlačio kolt iz korica. Uplašen pucnjavom ridan se propeo i pojurio u galopu niz potok.

Bacivši šešir s glave, Braddock proviri iza stijene. Nekih tridesetak metara uzbrdo, dva oblačića dima vijala su se iznad izbojka uza sam rub gudure. Jedno je zrno zaprašilo u zemlju, a drugo je pogodilo kamenu stijenu i Braddocku osulo lice sićušnim krhotinama kamena. Opažio je dva muškarca, djelomično zaklonjena iza stijene, kako pune puške. Naciljao je na onoga s lijeve strane i opalio.

Udarac zrna odbacio je napadača. Ispustio je pušku dok je padao u stranu. Raširio je ruke kao strašilo za ptice, izgubio je ravnotežu i stropoštao se preko ruba stijene u guduru. Poskakivao je udarajući o oštire litice zidova kanjona i napokon se odvaljao niz glatku kosinu. Pao je naglavce i izvalio se na leđa uz potok u dnu kanjona. Noge su mu bile u vodi.

Zrno je okrnulo rukav na Braddockovu kaputu i on je svu svoju pažnju usredotočio na drugog napadača. Ponovo je naciljao i opalio tri puta za redom. Prvo i drugo zrno zaprašili su po stijeni, treće je pogodilo kundak napadačeve puške. Čovjek je jauknuo i odbacio pušku kao da je od usijana željeza. Zatim se navrat-nanos uzverao do vrha gudure. Braddockovo posljednje zrno okrnulo mu je nogavicu prije nego što je nestao iza ruba strmine.

Grobna tišina spustila se u kanjon. Narušavalo ju je samo žuborenje potoka. Braddock je izbacio prazne čahure iz kolta i brže-bolje ga ponovo napunio. Zatim je ustanovio da više nema razloga da se žuri. Čuo je topot kopita konja u galopu iza klanca kanjona, a zatim vi-

še ništa. Napadač je odjezdio u nepoznatom smjeru.

Braddock je ustao i izašao iza stijene. Oprezno je s napetim koltom u ruci prišao pogodnom napadaču. Bilo je dovoljno da pogleda pa da vidi da je mrtav. Pogodio ga je u rame, ali pad niz strminu u klanac učinio je svoje. Umjesto da uhvati živa svjedoka, Braddock je pred sobom imao čovjeka skrhana vrata.

Napadač je bio Meksikanac tridesetih godina, s dugim ožiljkom preko desnog obraza. Lako ga je bilo prepoznati i njegovo se ime moglo povezati s imenima ostalih, ali bio je mrtav i premda poznat, taj više nije mogao otkriti ime onoga koji ga je poslao u klanac.

Braddock spremi kolt u korice i pođe u potragu za svojim čoravim ridanom.

III

Braddock se vratio u Cimarron prije zalaska sunca s tijelom mrtvog napadača preko konja. Kad se zaustavio ispred zgrade suda, oko njega se okupila svjetina. Neki ljudi prepoznali su mrtvacu. Zvao se Manuel Cardenas. Bio je poznata osoba među Meksikancima u mjestu. Netko je pošao po okružnog šerifa i on je odmah naredio ljudima da se razidu. Pošto je pregledao mrtvo tijelo Cardensovo, pozvao je ukopnika. Zatim je Braddocka primio za ruku i uveo ga u zgradu suda.

Okružni šerif Floyd Mather bijaše krupna ljudina, oštih crta lica i dugačkih brčina, hladnih očiju i krutih bora oko usana.

– Kažete da ste pošli u posjet vjernicima – rekao je šerif dok se ljuljao na stolici.

– Točno – kratko će Braddock.

– Čemu tolika žurba, pa tek ste stigli ovamo?

– Rudari su okorjeli griješnici. Moje je mjesto među njima – odvrati mu Braddock gledajući ga ravno u oči.

– Je li? – napomenuo je Mather kao da mu ne vjeruje.

– I tako, vi ste lijepo mirno jahali, a oni su vas zaskočili kao grom iz vedra neba?

– Točno – potvrdi Braddock.

– Tko je prvi zapucao?

– Dabome, moji napadači! Pravo je čudo što me nisu ustrijelili.

– Pravo čudo – podrugljivo ponovi okružni šerif Mather.

– Dva napadača pucaju u vas, a vi jednoga ustrijelite i ne padne vam ni vlas s glave.

– Božja volja – pravio se nevin Braddock.

– Meni to više izgleda kao bezrazložna pucnjava.

– Baš suprotno. Čovjek je slomio vrat pri padu u klanac kanjona. Ja sam ga samo ranio.

– Čime ste ga ranili?

– Molim? – hinio je Braddock da ne razumije pitanje.

– Pa niste se valjda na njih nabacivali kamenjem!

– Dakako da nisam.

– dajte da vidim vaš revolver.

Braddock se osjećao kao da hoda po napetom konopcu. Bojao se da si još ne natrpa zakon na vrat. Izvadio je pokorno svoj kolt i dao ga preko stola okružnom šerifu. Mather tiho zazviždi od divljenja kad je ugledao Braddockov kolt i znalački ga uze odvagivati na dlanu.

– Što će jednom pastoru takva revolverčina?

– Pa u ovim okolnostima, to je mjera opreza – vadio se Braddock.

– Kakvim to okolnostima, molit ću lijepo?

– Zar moj prethodnik nije bio umoren?

– Njega su ubili razbojnici, pljačkaši. To nije isto što i umorstvo.

– Je li današnji napad na mene za vas također djelo razbojnika?

– Svakako! Zar vi mislite da nije? – upitao ga Mather dok ga je gledao u oči.

– Mislim da nije. Meni to zaudara na umorstvo iz zasjede – izazovno će Braddock.

– Zašto bi netko želio namjerno ustrijeliti pastora? – tobože se začudio Mather.

– Zbog istog razloga zbog kojega je ustrijeljen i pastor Tolby – odvrati mu Braddock.

– A koji je to razlog, molim vas?

– Mather se pravio naivan.

– Igrate li se vi to sa mnom mačke i miša, šerife?

– Ja ovdje postavljam pitanja – podsjeti ga okružni šerif Mather.

– E, pa onda čujte – reče Braddock i raširi ruke. – Pastor Tolby je umoren zato što je javno sa svoje propovjedaonice osudio djela Saveza Santa Fea.

– Sranje! – podrugljivo se nasmejuljio Mather. – Orville McMMain napunio vam je glavu glupostima. Savez Santa Fea uopće ne postoji!

– Baš čudo – Braddock ga je namjerno podbadao – jer priča se da Savez ima u svojim šakama cijeli sud.

– Optužujete li vi to mene za političke smicalice? – Mather se začario u licu.

– Poričete li ih vi, šerife?

– Dosta! Ja sam vama postavio pitanje!

– Ako vam cipela pristaje, vi je nosite, veli poslovica – reče mu Braddock i slegne ramenima.

– Vrlo ste duhoviti! – s gadenjem će Mather. – Siguran sam da

vam je McMMain napunio uši tim glupostima!

– Molim vas, ne spominjite imena! – opomenuo ga je Braddock.

– Ako ste vi tako dobro obaviješteni, kažite mi onda tko stoji iza tog Saveza Santa Fea?

– Čujem samo jedno ime: Warren Mitchell – Braddock iskoristi priliku da vidi reakciju okružnog šerifa.

Mather je zažmirkao očima kao da je dobio pljusk. Lice mu se zgrčilo, a oči skamenile.

– Tko ste vi uopće, molim vas?

– Sluga božji. Nudim spas grešnicima.

– Vi se uopće ne ponašate kao pastor! – zarežao je Mather.

– Možda i ne – reče Braddock i široko se osmijehne.

– Jedan razlog više da se i vi pobrinite za svoj spas.

– Slušajte, da li vi to meni prijetite?

– Oslobodi bože – promrmlja Braddock. – To je više nalik na proročanstvo.

– Što vam to znači?

– Pametan čovjek napusti brod prije nego što potone!

– Tornjajte se odavde! – zarežao je Mather. – I nosite i ovu vašu revolverčinu sa sobom!

Braddock spremi kolt u korice pod pazuhom i pođe prema vratima. Odjednom zastane kao da se još nečesa sjetio.

– Kažite mi čime se bavio taj Manuel Cardenas!

– Svim i svačim – mrzovoljno će Mather.

– Baš svim i svačim – podrugljivo će Braddock pa doda: – A tko su mu prijatelji ili drugovi?

– Nemam pojma.

– Zbilja?

– Nazivate li vi to mene lažljivcem? – srdito će Mather.

– Ako vas cipela ne žulja, zašto je ne biste nosili? – Braddock će smiješeći se. Izašao je na ulicu. Znao je da mu okružni šerif Mather nije kazao sve što je htio znati. Ali djela govore glasnije od riječi. U jednom se trenutku Mather otkrio svojim vladanjem, i to kad je čuo jedno ime:

Warren Mitchel.

* * *

Nekoliko minuta poslije toga razgovora Braddock je odlučnim koracima ušao u McMMainov ured. Colter je bio na straži na svom uobičajenom mjestu i nasmiješio se Braddocku.

– Čujem da ste danas imali pune ruke posla, pastore?

– Božji posao nema kraja – reče Braddock i obide pult.

McMMain, koji je sjedio za svojim stolom, podigne glavu.

– Što se zapravo dogodilo? Jesu li vas doista napali iz zasjede, pastore? – upitao je Braddocka.

– O tome ćemo poslije. Sad me zanima nešto drugo.

– A što? – začudio se McMMain.

– Presrela su me dvojica. Jedan je pobjegao, a drugog sam ranio. Skrhao je vrat pri padu.

– Znam – reče McMMain drhtavim glasom. – Cijeli grad bruji samo o naoružanom svećeniku. Zacijelo ste smislili što ćete reći?

– I o tome ćemo poslije. Kažite mi što znate o Manuelu Chardenasu? –animalo je Braddocka.

– Ništa osobito. Nikad nismo razgovarali.

– A tko to zna?

– Možda gradski šerif Bud Grant.

– Zna li on šutjeti?

– Zna – potvrdio je McMMain. – On se još nije opredjelio ni za jednu stranu. Čestit čovjek. Ja ga vrlo cijenim.

– Izvrsno. Neka Colter pođe po njega. Ne želim da me vide kako s njim razgovaram u zatvoru – reče Braddock.

Nije prošlo ni desetak minuta, a Colter se vratio s Budom Grantom. Gradski šerif bijaše krupan čovjek širokih ramena. Ruke mu bijahu žuljave kao u seljaka. Pošto se sa svima rukovao, sjeo je na ponudeni stolac.

– Bude – prvi se oglasio McMMain – hoćeš li nam reći sve što znaš o Manuelu Cardenasu?

– Nisam ga baš dobro poznavao – počeo je Bud Grant. – Ne više od ostalih Meksikanaca u gradu. Uglavnom se štitao, a ponekad je i nešto radio. Ponekad bi se i napio, pa sam ga morao zatvoriti.

– Je li bio kažnjavaan zbog pljačke ili nasilja?

– Ne, nije – bez premišljanja reče Grant. – Dakako, tu se ubrajaju njihove tučnjave noževima, u čemu su Meksikanci pravi stručnjaci.

– Je li se posebice s nekim družio?

– Koliko ja znam, samo s članovima obitelji – zamišljeno će Grant dok se gladio po bradi. – On, doduše, nema braće, ali ima jato sestara, i bio je podosta u društvu sa svojim bratićem Cruzom Vega.

Braddock se zgledao s McMMainom.

– Još jedno pitanje, šerife – usudio ga se upitati Braddock. – Priča se da je Vega Cruz imao svoje prste u umorstvu pastora Tolbyja. Jeste li čuli o tome?

– Ne ni riječi.

– Po gradu se šapuće – dalje će Braddock – da taj Vega obavlja prljave poslove za Florencija Donaghuea. Što vi znate o tome?

– Znate što, pastore – reče Grant i ustane – sad ste prešli s

činjenica na ogovaranja. Ja se ču-
vam takvih razgovora.

Rastali su se pošto su se srdačno
rukovali. McMMain i Braddock čeka-
li su dok nije izašao. Zatim je
McMMain uzdahnuo.

– Rekao je da znamo tko je drugi
busijaš.

– Između znati i dokazati velika
je razlika – podsjetio ga je Brad-
dock.

– Tko bi drugi poslao u kanjon
Vegu i Cardenasa ako nije Donag-
hue?

– Vi pitate teška pitanja, Orville.

– Postoji i način da to pouzdano
doznamo.

– A koji?

– Uhvatiti ćemo Vegu i zaprijeti-
ti mu da ćemo ga objesiti ako ne
prizna.

– A što ako ne prizna?

– Objesit ćemo ga – ziintao se
McMMain. – Tako ćemo kazniti ubo-
jicu pastora Tolbyja.

– Ne vrijedi vam mnogo taj vaš
način – reče Braddock tresući gla-
vom. – K tome, ja ne želim sudjelo-
vati u linčovanju ljudi, a meni je
Donaghue potreban kao svjedok.

Stoga ga moram šćepati živog prije
nego što odleprša.

– Zar da sjedimo prekrivenih ru-
ku i čekamo?

– Vi ćete čekati, a ja ću poći na
izlet.

– Kamo?

– U Santa Fe.

– Uzalud vam to. Tamo ništa ne-
će doznati. Santa Fe je njihov grad.

– To vi prepustite meni.

– Kad ćete se vratiti?

– Kad me vidite, nadajte mi se!
– reče mu Braddock, okrene se te
pode. Prije nego što je izašao na-
smiješio se Colteru.

– Idete li opet obratiti nekog
grešnika, pastore?

– Ja osvjetljam put onima što
ćame u tami.

– A na svjetlo izlaze slomljena
vrata.

– Zakućasti su putovi božji, sin-
ko – reče Braddock, nasmiješi se i
izide na ulicu.

* * *

Isaac Coleman dovezao se u grad
idućeg dana ujutro. Lice mu je bilo
smrknuto dok je zaustavljao kola
ispred uredništva McMMainova lista.

– Kad je ušao u ured, kimnuo je
glavom Colteru. Orville McMMain
ustao je i pošao mu u susret čim ga
je vidio.

– Koje te dobro nosi, Isaac?

– Naš novi pastor – reče Cole-
man i sjedne. Gurnuo je šešir na
potiljak i zagledao se u McMMaina.
McMMain se trudio da izgleda što
naivnije.

– Znači, čuo si?

– Dobar se glas daleko čuje!

– Nezgoda dogadaj. Šteta što
pastor nije poslušao tvoj savjet.

– Ne izmotavaj se, Orville. Ti do-
bro znaš zašto sam ja došao – reče
Coleman prijeteci mu prstom.

– A što te muči?

– Prvo i prvo, kakav je to pastor
koji naokolo hoda naoružan revol-
verom?

– Hoćeš reći da pastori nemaju
pravo na samoobranu?

– Izvrćeš moje riječi! – opome-
nuo ga je Coleman.

– Možda nisam dobro razumio
tvoje pitanje.

– Zar je on pastor? On je revol-
veraš – povišenim će glasom Cole-
man. – Onoga u kanjonu ustrijelio
je kao zeca!

– Pastor Jacoby mi je rekao da
je to bila božja volja.

– Sranje! Možda bi trebalo da ga
posjetim i sam ga pitam – odlučno
će Coleman.

– Onda si zakasnio. Rekao sam ti da je on neustrašiv čovjek. Pono-vo je otišao u posjet vjernicima. Hoće širiti riječ božju bez obzira na pogibelji – reče McMMain.

Coleman potrese glavom kao da ne vjeruje što je čuo.

– Misliš li ti da je on budala, Orville?

– Razgovarao si s njim. Što ti misliš? – odvrati McMMain.

– Meni se čini da on želi da ga ljudi smatraju budalom. Ti znaš što ja mislim – reče Coleman.

– A što ti misliš? – upita ga McMMain.

Mislim da on laže i ja ću ga pitati zašto čim se vrati – reče Coleman.

– Vratit će se tek za tjedan ili dva.

– Ja znam čekati, Orville.

Zatim je Coleman zašutio. Činilo se kao da hoće još nešto reći. Tada je slegnuo ramenima, osmjehnuo se kiselo McMMainu te ustao.

Orville McMMain gledao je za njim zabrinuta pogleda. Znao je da će se Coleman uskoro vratiti. Prije ili poslije saznat će tko je zapravo pastor Jacoby, a McMMain se plašio tog dana, jer je Isaac Coleman mrzio lažljive ljude.

IV

Santa Fe leži na rijeci što teče prema jugozapadu s gorja Sangre de Cristos preko doline okružene visokim brdinama. Željeznička pruga probija se u dolinu preko gorskog prijelaza Glorieta.

Braddock je iz Cimarrona najprije odjahao u Raton. Tamo se presvukao te idućeg dana otputovao noćnim vlakom u Santa Fe. Kad je sišao s vlaka, više nije nalikovao na svećenika. Na sebi je imao pruga-sto odijelo s tamnocrvenim prslukom, a na glavi stetson. Lice mu više nisu uokvirivali lažni zalisci.

Umjesto njih nad gornju usnu nalijepio je tanak brk.

S kolodvora se odvezao kočijom u hotel Capitol, gdje je iznajmio najskuplji apartman. Vladao se poput neotesanog bogatuna skorojevića koji se razbacuje novcem. U knjigu gostiju upisao se kao Elmer Boyd iz Teksasa.

Oko podneva Braddock se prošetao preko glavnog trga, s dugačkom cigarom u zubima, koja je iza njega ostavljala mirisav plavičasti dim. Ušao je u zgradu Narodne komercijalne banke. U krilnom dijelu zgrade, gdje se nalazio niz ureda, pokucao je na vrata na kojima je pisalo:

Društvo za razvoj i zemljište Santa Fe
Warren Mitchell
predsjednik

Braddock je širom otvorio vrata kao da je došao svojoj kući. Pošto se predstavio tajnici, kazao joj je da bi želio razgovarati s njezinim šefom. Poslije nekoliko minuta tajnica se vratila i uvela ga u ured Warrena Mitchella.

Warren Mitchell ustao je da ga pozdravi. Na Braddocka je ostavio dojam čovjeka koji je naviknut da provodi svoju volju. Bio je odjeven po posljednjoj modi, s tvrdim zavrnutim ovratnikom i crnom kravat-om. Lice mu je krasio gust prosijed brk, uredno potkresan i ulašten. Djelovao je kao čovjek pun samopouzdanja i vrlo privlačne vanjšti-ne. Pružio je ruku Braddocku i čvrsto mu stisnuo desnicu.

– Izvolite, sjednite, gospodine Boyd.

– Zovite me Elmer. Svi me tako zovu.

Namještaj u uredu bio je od tamne hrastovine, a naslonjači od svjetlosmeđe kože.

– Što mogu učiniti za vas... Elmeru?

Braddock se jetko nasmijao gledajući Warrena u oči.

– Nitko ne čini ništa nikome za-badava. Ja sam došao čak iz Fort Wortha da vam predložim nešto korisno za nas obojicu.

– A što to, molim vas? – znati-željno će Warren.

– Po Teksasu se priča – počeo je Braddock s osmijehom na licu – da se sve vaše investicije pretvara-ju u suho zlato i da zaradujete go-leme novce za vaše investitore.

Treptavi trzaj čuđenja preleti preko Mitchellova lica.

– Kako to mislite? – oprezno je zapitao.

– Tja... pa onaj poslić koji ste sklopili sa željeznicom, na primjer. Jedan ral zemlje njima, jedan vama i vašim ulagačima. Vrlo lukava na-godba. I vrlo unosna!

– Znate li vi nešto konkretno ili samo ponavljate što ste čuli? – htio je znati Mitchell.

– A ona nagodba s Englezima i posao s Nizozemcima? Imam i ja svoje izvore, koji su vrlo pouzdani – odvrati Braddock.

– Čini mi se da ste dobro obavije-šteni... Elmeru. Da čujemo onda i vaš prijedlog – reče Mitchell na-smiješeno.

– Vidite – počeo Braddock – ja sam se obogatio uzgajanjem krava. Sad bih da okušam sreću i negdje drugdje.

– Kakav dobitak očekujete?

– Profit ćemo podijeliti pola-pola.

– Vrlo ste velikodušni.

– I jesam malo – odvrati Brad-dock uz smiješak i otpuhne dim ci-gare.

– A koliko biste vi uložili? – razložno će Mitchell.

– Tri milijuna – reče Braddock i nasmiješi se.

Zrnice pohlepe zasja u Mitchello-vim zjenicama.

– Govorite u brojkama koje su vrlo zamamne... Elmeru.

– Uvijek radim samo s velikim brojkama – pravio se važan Brad-dock. – Vi meni predložite posao, a ja ću vama potpisati ček na tri milijuna. K vama sam došao s oz-biljnim namjerama.

– Ja vam vjerujem – reče Mit-chell gledajući ga zamišljeno. – Treba mi vremena da razmislim što bi vam najbolje odgovaralo.

Smijem li vas pozvati da zajedno večeramo i da onda čujete moj pri-jedlog?

– Zašto ne? Bit će mi čast, gospo-dine Mitchell.

– Zovite me Warren.

Braddock mu se široko nasmiješi, pokazavši mu sve zube.

– Warrene, mislim da ćemo se nas dvojica izvrsno slagati – reče Braddock.

– Nema sumnje, Elmere. Ni naj-manje sumnje.

Pošto su se dogovorili kad će Mit-chell doći po njega u hotel, Brad-dock je otišao vrlo zadovoljan svo-jim poslom.

Postavio je mamac. Trebalo je sa-mo čekati da Mitchell zagriže.

* * *

Warren Mitchell bijaše besprije-koran domaćin. Bio je uglađen i du-hovit. Braddocka je izveo u jedan od najskupljih i najboljih restorana, gdje je on bio vrlo poznat i rado vi-đen gost. Večera je bila prava goz-ba.

Braddock je pomno slušao sve što mu je pričao Mitchell. Na temelju onoga što je čuo polagano je obliko-vao svoju novu i nelagodnu sliku o svom domaćinu. Mitchellovi vicevi,

škakljive anegdote i zlobne priče bijahu crta značaja jednoga zavidnog čovjeka, a ne čovjeka koji se popeo na vrh društvene ljestvice. Braddock je stoga zaključio da Warren Mitchell nije voda i glava Saveza Santa Fea. Postojao je netko veći od njega, gospodar koji je vukao konce iz mraka, a na kraju jednoga plesao je i Warren Mitchell.

Mitchell se klonio razgovora o poslovima za vrijeme jela, sve dok nisu prešli na konjak. Podigao je čašu i nazdravio.

– Za naše buduće zajedničke poslove!

Braddock je iskapio svoj konjak, spustio je čašu na stol i upitno pogledao Mitchella. – Ja još čekam napeto da čujem vaš prijedlog.

Mitchell ga urotnički pogleda.

– Razmišljao sam o nekoliko mogućnosti, no najzamamnije mi se čini okružje Guadalupe.

– Gdje je to okružje Guadalupe? – pravio se lud Braddock.

– Jugoistočno odavde nekih stotinjak kilometara ili manje.

– Zašto bi vrijedilo kupiti tu zemlju?

– Izvrsna je za uzgoj stoke – objasni mu Mitchell.

– Navodnjava je rijeka Pecos i vrlo lako ćete je iznajmiti nekom rančeru. A možete je i rasparcelirati i prodati.

– Ja sam htio nešto što nema veze sa stočarstvom i kravama. Njih mi je uvrh glave. Hoću nešto civiliziranije.

– Kako to mislite?

– Ha, tamo na primjer, nema željeznice. Nema ni gradova. To su pusti pašnjaci – objasni mu Braddock.

– Stočari uvijek traže dobre pašnjake – odvrati mu Mitchell – i pripravnici su za njih i dobro platiti.

To je vrlo unosan posao, s dobrom zaradom.

– Možda – priznao je Braddock pa napravio kiselo lice – ali meni ne rastu zazubice na to. Okružje Guadalupe! Na tom zemljištu zacijelo ima više tražbina nego rupa u situ. Parničit ćemo se godinama za njega.

– Ja vam jamčim da se to neće dogoditi. Sve sam uredio s ljudima na ključnim položajima. Sve će ići kao po loju. Dajem vam svoju časnu riječ – uvjeravao ga je Mitchell.

– Ohoho! – zagunda Braddock. – Sad govorimo o vezama i poznanstvima! Ja, vidite, ne sumnjam u vašu riječ, ali bih volio da to sve čujem iz usta odgovorne ličnosti. Možete li mi urediti da ja s njim porazgovaram?

– Bojim se da ne mogu – odjednom se ukočio Mitchell i njegov zanos kao da je splasnuo. – Morate se osloniti na moju riječ.

– U tom slučaju – Braddock baci ubrus na stol – lijepo ćemo se rukovati i rastati kao prijatelji. Ja ulažem veliki iznos novaca i ne mogu ništa riskirati.

Mitchell je već vidio kako mu tri milijuna dolara nestaju pred očima. Zamislio se trenutak, a zatim je zagrizao u mamac.

– Dobro – pristao je mrzovoljno – dogovorit ću za vas taj sastanak.

– Kad?

– Za dan ili dva.

– Ni dolar vam neću isplatiti dok ne razgovaram s tim čovjekom.

– Slažem se.

– Kako se zove?

– Strpite se još malo, Elmere. Najprije on mora pristati da se s vama sastane.

Braddock je odlučio da ne navljuje dalje. Podigao je čašu da nazdravi. Usta mu su se rastegnula u iskrivljen osmijeh.

– U naše zdravlje, Warren, i za okružje Guadalupe!

U iduća dva dana ništa se osobito nije dogodilo. Braddock ipak nije uzalud tratio vrijeme. Raspitujući se, doznao je da je politička klima u gradu prilično napeta. Postoji čak i otvorena opozicija Savezu Santa Fea.

Najglasniji je bio neki Max Flagg, vlasnik i izdavač lista malene naklade **New Mexican**. U svojim člancima Flagg je rogoborio protiv republikanaca koji su bili na vlasti. On je sve redom, od guvernera nadalje, ožigosao kao orude u rukama Saveza Santa Fea, premda bez ikakvih opipljivih dokaza. Demokrate je predvodio Francisco Chavez, **Jeff** kako su ga nazivali Meksikanci u gradu. Uz njega su pristajali i Demokrati anglosaksonskog podrijetla.

Druga večer koju je proveo s Warrenom Mitchellom pokazala mu ga je u sasvim novom svijetlu. Braddock je utvrdio da je Mitchell ugledna ličnost i da se kreće u gradskim najelitnijim krugovima, te da je strastveni ženskar, što on nije ni najmanje tajio. Dapače, uveo je i Braddocka u noćni život grada.

Premda je bio oženjen, Mitchell je svaku večer izlazio. Imao je i unajmljen apartman u hotelu, tobože za smještaj i zabavu poslovnih partnera. Poslije večere odlazio je redovito u varijete Tivoli. Imao je tamo svoj stol podno pozornice, odakle je mogao nesmetano pasti očima po čarima mladih plesačica. Ali uvijek je pomno birao samo najljepše i najizazovnije djevojke. Pozivao ih je za svoj stol poslije njihova nastupa, častio šampanjcem i udvarao im se, te ih zatim vodio u krevet. Mitchell se nije ni najmanje trudio da skrije svoju raskalašenost, čemu se uvelike čudio Braddock.

Braddockova strpljivost bila je napokon nagrađena tek treće večeri nakon njegova dolaska u Santa Fe. Kad se spustila zavjesa u varijeteu Tivoli, Mitchell te večeri nije pozvao plesačice za svoj stol. Platio je račun i pozvao Braddocka da pođu u šetnju.

Prešli su preko glavnog trga i zakrenuli za ugao prve poprečne ulice. Zaustavili su se ispred kuće iznad vrata koje je pisalo:

STEPHEN B. ELKTON ODVJETNIK

Mitchell je ušao bez kucanja. Prva prostorija bila je u mraku, ali ispod vrata susjedne prostorije sjala je zraka svjetla. Mitchell je zaključao vrata za sobom i poveo ga dalje u drugu prostoriju, u kojoj je bio pisaci stol sa dva drvena stolca i police pune knjiga.

Čovjek za pisaćim stolom bijaše krupna rasta i debeo. Vidjelo se na njemu da voli jesti. Mogao je imati najviše pedeset godina. Bio je je glatko izbrijan i s tankom zalizanom kosom na glavi. Oči mu bijahu upale ali pronicave, a oko usana urezao mu se namješten osmijeh.

– Elmere Boyd – oglasio se prvi Mitchell – dopustite da vam predstavim gospodina Stephena Elktona.

– Drago mi je – reče Elkton i toplo mu stisne ruku.

– Warren mi je pričao o vama.

– Ali meni o vama nije rekao ni riječi – odvrati mu u smijehu Braddock.

– Warren zna što radi. Izvolite, sjednite – reče na to Elkton i pokaže mu drveni stolac.

Braddock je skinuo šešir i sjeo nasuprot pisaćem stolu. Warren se posjeo uz njega. Nastupio je trenutak neugodne tišine.

– Warren mi je rekao da ste iz Fort Wortha – reče Elkton.

– Iz okolice. Tamo u banci samo držim novac, a moje je imanje dolje, prema Brazosu – odvrati mu Braddock, pa ga upita: – Da li vi to mene ispitujete da utvrdite vjerodostojnost mojih riječi?

– Mi volimo znati s kime imamo posla. Naposljetku, riječ je o velikoj investiciji – pomirljivo će Elkton.

– Zaboravili ste, gospodine Elkton, da ja ulažem svoj novac i da bi trebalo da vi mene uvjerite u vjerodostojnost svojih riječi, a ne obratno – prekori ga pomalo uvrijeđeno Braddock.

– Imate pravo – dobrohotno se nasmijao Elkton, pa dodao: – Čujem da se zanimate za oružje Guadalupe?

– Warren tvrdi da za to područje nema tražbina i da ću dobiti devedeset četvornih milja pašnjaka.

– Točno.

– Da mi to možete pouzdano jamčiti, morate imati nekoga na vrlo visokom položaju – izazivački će Braddock.

– I to je točno. Imamo.

– Koga?

Elkton mu se pokroviteljski nasmiješio.

– Mislim da se to vas ne tiče, gospodine Boyd.

– Varate se, gospodine! – povišenim će glasom Braddock.

– Ne možete od mene tražiti da s vama igram poker naslijepo!

– Mi ćemo vam ishoditi povoljno sudsko rješenje na temelju izvještaja državnog mjernika da na vašem zemljištu nema zakonskih tražbina. To je sve što vam mogu reći i jamčiti, gospodine Boyd.

– A, nije sve – govorljivo će Braddock. – Sve to sudsko zavrzavanje meni ništa ne znači!

U ovakvim poslovima nešto morate vjerovati i na riječ – upozorio ga je uz smiješak Elkton.

– Bez uvrede, ali zašto bih ja vama vjerovao na riječ? – upita ga drsko Braddock.

– I ja bih vama mogao postaviti isto pitanje, jer ja vas pravo i ne poznajem – odbrusi mu Elkton.

– Zar tri milijuna dolara nisu dobro jamstvo?

– Još nismo vidjeli nijedan vaš dolar – podsjeti ga Elkton uz leden osmijeh.

– Ja ću vam svoj novac isplatiti čim mi otvoreno kažete tko jamči da će sudska presuda biti u moju korist – odlučno će Braddock.

– Žao nam je, ali sve smo vam već kazali.

Braddock je znao da više ništa od njih neće doznati. Pogledao je najprije Mitchella, pa Elktona, prasnuo u smijeh i pljesnuo se po koljenu.

– Vi biste bili odličan konjski trgovac, gospodine Elktone – reče Braddock.

– Nadam se da mi time laskate, gospodine Boyd – odvrati mu Elkton suho.

– Nemojte me pogrešno shvatiti – brzo će Braddock – ali ja još moram o svemu dobro razmisliti.

– U redu, nitko vas ne tjera – Elkton se zabuljio u njega kao napunjena sova. – Nadam se da mogu računati na vašu diskreciju. I jedna riječ u krivom uhu može se pogrešno protumačiti i izazvati svima nama velike neugodnosti.

– Svakako – reče Braddock i položi ruku na srce.

– Čekat ćemo da nam se vi prvi javite, gospodine Boyd – rekao mu je Elkton dok mu je preko stola pružao ruku.

– Javit ću vam se uskoro – obećao mu je Braddock.

Mitchell i Elkton u tom su se času pogledali. Nešto nerečeno prostrujalo je između njih i Mitchell samo šutke jedva zamjetno kimne gla-

vom. Braddock uhvati iskosa njihove poglede dok je krenuo prema vratima. Znao je da to znači da će mu od tog časa pa sve dok ne ode iz Santa Fea doušnici biti za petama.

V

Braddock je sjedio u predvorju hotela dovoljno blizu recepcije da može čuti što se tamo govori.

Prošla su tri dana otkako je poslao brzojav svojoj tajnici Verni Potter u Denver.

Jučer ga je posjetio Warren Mitchell i Braddock je pristao da uloži tri milijuna dolara u zemljište u okružju Guadalupe. Ugovori su se sastavljali. Braddock je obećao da će im dati ček čim ugovori budu potpisani. Računao je da mu je ostalo nekoliko tjedana na raspolaganju prije nego što banka iz Fort Wortha odbije da isplati ček bez pokrića.

Negdje oko podneva trgnuo se od iznenađenja kad je Lisa Hammond ušla kroz glavni ulaz u predvorje hotela. Njezina dotad zlatožuta kosa bila je obojena kanom u ridu. Promijenila je i frizuru. Držala se oholo i bahato u svojoj napadno drečavoj zelenoj haljini. Prerušila se u posve drugu osobu. Da je Braddock nije dobro poznavao, nikad je ne bi prepoznao na prvi pogled.

Lisa ga je opazila čim je ušla i namignula mu. Braddock je pozorno slušao dok se prijavljivala na recepciji kao Dora Kimbel i čuo je broj sobe koju je dobila. Braddock je nastavio čitati novine i čekao strpljivo dok posluga nije odnijela Lisine stvari na kat u njezinu sobu.

Crv sumnje još ga je nagrizao. Pozvao je Lisu da mu dođe pomoći jer je shvatio da sam ne može više ništa važno otkriti. Stoga je odlučio da Lisa pokuša zavrtjeti glavom

Mitchellu svojom ljepotom i požudnošću i preko njega doznati nešto više o Elktonovim poslovima.

Unatoč njezinu daru za varanje i pretvaranja bio je zabrinutiji nego što je to htio sam sebi i priznati. Njegove strepnje ne bijahu raspršene ni kad ju je ugledao prerušenu u ridokosu i s novom frizurom! Braddock joj je namijenio tešku zadaću da svoju pažnju usredotoči na čovjeka koji je potajno ravnao djelatnošću Saveza. I najmanja greška i Stephen Elkton naredit će svojim plaćenicima da je ubiju.

Kad se popeo na kat, Braddock se oprezno ogledao oko sebe. Kad je vidio da nikoga nema na hodniku, hitrim je koracima pošao u sobu 226. Vrata su se otvorila čim je na njih zakucao. Lisa ih je odmah za njim i zatvorila te okrenula ključ u bravi. Zatim mu se bacila u naručje. Kad su im se usne odvojile, ustuknula je korak, zauzela izazovan stav pred njim. Jednom je rukom podigla kosu iznad uha, a drugom se uprla o bok.

— Nadam se da voliš ridokose žene, ljubavniče?

— Mala promjena neće mi škoditi — reče u smijehu Braddock i baci šešir na stolac.

— Što misliš, hoću li imati uspjeha u Santa Feu? — upitala ga dok se pred njim okretala da je može vidjeti sa svih strana.

— Pravi si kameleon — pohvalio ju je.

— To ulazi u moje zanimanje — reče Lisa pa mu pride i dirne prstima lažan brk. — Tvoj me je brzojav doista iznenadio.

— Morao sam te pozvati. Nije mi baš išlo za rukom — priznao je Braddock raširivši nemoćno ruke.

— Vidiš, ne možeš ti ipak bez mene — nasmijala se Lisa pa mu se zagledala u oči. — Presretna sam

što si me pozvao da ti dodem pomoći.

– Jesi li imala teškoća s poslom?

– Ni najmanje. Rekla sam Jacku Bradyju da ću, ako me ne pusti, sama zauvijek otići.

– Koliko si dobila dopusta?

– Koliko hoću. Brady ne može naći dostojnu zamjenu za mene i on to zna i mora prihvatiti moje uvjete. Nadam se da ti nisi zaboravio da su gosti dolazili samo da mene vide i čuju – pohvalila mu se Lisa.

– Dobro, dobro – pomirljivo će Braddock. – Sad se, međutim, moraš potruditi da u to uvjeriš Neda Ingmana. On je vlasnik najvećega kazališta u gradu. Zove se Varijete Tivoli – reče Braddock, a zatim joj potanko objasni njezinu zadaću.

Na kraju joj je iskreno priznao da se našao u slijepoj ulici te da je trebalo da nađe neku novu smicalicu kojom će raskrinkati cijeli Savez, nešto prepređeno i lukavo, možda čak i zavodničko. Stoga je i pozvao Lisu.

– Sad si sve čula – završio je. – Želim da Mitchellu zavrtiš glavom, odnosno, još bolje, da izgubi glavu za tobom.

– A je li čemu taj gospodin? Kakav je? – upitala ga uz vragolast smiješak.

– Šarmer – odvrati Braddock.

– Školovan, galantan, naočit muškarac. Ženama se sviđa, a on je uvjeren da je neodoljiv.

– Hmmm – zamumljala je Lisa.

– Baš moj broj. Takvi se lijepe na mene kao muhe na med.

– Ne zavaravaj se! Nije glup – upozorio ju je Braddock. Moraš paziti na svaku riječ koju pred njim izgovoriš.

– Bez brige. Jest će on iz mog dlana prije nego što nabrojiš tri – pohvalila se Lisa.

– Preveliko samopouzdanje – istaknuo je Braddock – često vodi u propast. Zapamti, nije on samo zavodnik na riječima i isprazan hvalisavac. On to i radi. Nijedna djevojka u Tivoliju ne može ga odbiti. A ti moraš naći načina da ga držiš na odstojanju, ali da on ipak ne izgubi želju za tobom.

– Ja sam stručnjak za to – rekla je Lisa i ponosno frknula nosom. – Vodit ću ga kao štene na uzici.

– Dok ga budeš vodila na uzici – počeo je uz podrugljiv smiješak Braddock – moraš paziti da iz njega izvučeš sve što zna o Elktonu, ali da mu imena ne spomeneš.

Kaži mi što znaš o tom Elktonu?

– zanimalo je Lisu.

– Ne znam mnogo. U tome i jest nevolja. Znam samo da je bistar, vrlo nepovjerljiv i opasan!

– Misliš li da bi mogao da me ... ubije?

– Da. On sve računa u dolarima a ne u ljudskim životima – upozorio ju je Braddock.

– Ti kao da me želiš uplašiti – reče Lisa.

– I želim! Imaš li još uza se onaj svoj derringer?

– Nosim ga zataknutog za podvezicu.

– Ne zaboravi na njega ako dode do gustog – reče ozbiljnim glasom Braddock pa je upita: – Kada nastupaš u Tivoliju?

– Večeras.

– Onda imamo još koju minutu vremena ...

Lisa se razbludno zavalila na krevet. Raširila je ruke i dočekala svog ljubavnika u strastven zagrljaj.

* * *

Lisa je stajala u sredini rasvijetljene pozornice, a osmijeh na njezinim usnama bijaše kao goli grijeh.

Njezine raskošne obline naglašavala je haljina, gore s dubokim dekolteom a dolje kratka. Gromoglasan pljesak razlijegao se dvoranom čak prije nego što je utihnula glazba. Četiri puta pozivali su je pred zastor.

Poslije posljednjeg naklona njezin se pogled nešto duže zadržao na Warrenu Mitchellu, koji je sjedio na svom uobičajnom mjestu za stolom podno pozornice. Uхватила je otvorenu požudu u njegovim očima u trenutku kad su im se pogledi susreli. Otišla je s pozornice šaljući poljubce razdraganim gledaocima.

U garderobi iza pozornice Lisu je dočekao konobar s pozivom Warrena Mitchella. Konobar joj je objasnio da je gospodin Mitchell redovit i rastrošan gost Tivolija, te da je poziva da s njim ispije bocu šampanjca za njegovim stolom.

— Hvala na pozivu, gospodine Mitchell — rekla je malo ukočeno Lisa kad je prišla njegovu stolu.

— Počasćen sam vašim društvom, gospodice — rekao joj je Mitchell, ustavši da je dočeka. Čim su sjeli za stol, Mitchell je napunio čaše šampanjem.

— Da nazdravimo vašem uspjehu.

Lisa se kucnula s njim.

— Doista sam vam se svidjela? — upitala ga je kad je srknula iz čaše.

— Bili ste veličanstveni, gospodice Kimble — velikodušno će Mitchell.

— Zašto me ne zovete jednostavno Dora?

— Onda i vi mene morate zvati Warren.

— Sjajno! Život je prekratak da bismo ga tratali na te društvene ukočenosti, zar ne?

— Točno. Ned Ingram mi je rekao da ste tek stigli u Santa Fe — nastavio je Mitchell dok je očima gutao njezine napola gole grudi.

— Ovamo sam došla, tako reći, ravno s vlaka. Kakva publika! Jeste li čuli kakc su mi pljeskali? — pohvalila se Lisa.

— Najglasnije sam ja pljeskao. Mislim da ste to i zaslužili — uljudno će Mitchell.

— Vrlo ste ljubazni. Bojala sam se da možda niste jedan od onih umišljenih glavonja, a sad sam se uvjerala da ste vrlo otvoreni i društveni.

— Imam ja i svojih poroka. Vino i karte, na primjer. I, dakako, lijepe žene. One su moja urođena slabost. Njima doista ne mogu odoljeti.

— Da budem iskrena, ja pak nisam ravnodušna prema muškarcima — tiho izusti Lisa.

— Baš dobro što smo se našli. A jeste li vi razuzdani kao i vaše pjesmice? — upita je Mitchell i prostaćki joj namigne.

— Katkad — odvrati mu Lisa, pa i ona njemu namigne.

— Sve ovisi o trenutačnom raspoloženju.

— Zanimljivo! A kako ste večeras raspoloženi? — veselo će Mitchell.

— Vidite, Warrene, ja nisam žena samo za jednu noć. Kad ja sebi izaberem muškarca, onda je to za vrijeme moga cijelog boravka u nekom gradu.

— A kakav mora biti taj muškarac?

— Oh, ja to ZNAM. Ja to već predosjetim kad sretnem onoga pravog.

— A isplati li se onda tom pravom gospodinu njegova strpljivost i čekanje? —animalo je Mitchella.

— Zašto to sami ne utvrdite? — zavodnički će Lisa.

— Odličan prijedlog — reče Mitchell gledajući je očima punim nade. — Kako ono reče neki pjesnik: »Sve je mnogo slade samo dok se čeka.«

Lise je tada shvatila da ga je ipak uhvatila u svoju mrežu. On je bio naviknut na djevojke koje su padale na njegov novac, njegovu blagorječivost, laskanje i uglađenost. Djevojka koja do sebe nešto više drži očito je za njega bila novost i izazov. Ona ga je dirnula u njegovo najosjetljivije mjesto: njegovu taštinu i muški ponos. Stoga je bila sigurna da će on strpljivo čekati. Jer, trebalo je svakako da on bude prvi muškarac u Santa Feu koji će spavati s Dorom Kimble.

* * *

Tivoli je bio dupkom pun. Braddock je stajao uz tezgu u baru. U ruci je okretao čašu viskija dok su mu se glavom motale crne misli. Bio je zabrinut zbog Lise Hammond.

Promatrao je predstavu u zrcalu iznad bara. Bila je to zadnja točka te večeri, a Lisa je držala gledateljstvo očarano svojim plessnjem i pjevanjem. Braddock je jedva čuo riječi pjesme. Njegovom glavom rojile su se druge misli.

Lisa nije otkrila ništa novoga spomena vrijednog u vezi sa Savezom. Svake večeri poslije predstave Warren ju je vodio u svoj hotelski apartman na piće prije spavanja. Njegovo udvaranje nije prelazilo granice pristojnosti. Bio je vrlo zabavan i pažljiv. Volio se s Lisom pokazivati u javnosti, jer je njegovoj muškoj taštini godilo da ga svi smatraju ljubavnikom prekrasne Dore Kimbel.

Ona se vješto poigravala njegovom muškom taštinom. Dopuštala mu je da je izvodi i da se s njom pokazuje, što je pobuđivalo zavist u muškaraca u gradu.

Prošle noći, za promjenu, Mitchell je bio pozvao nekoliko mladih plesačica iz kazališta u svoj hotel-

ski apartman. Trebalo je da zabave gospodu, među kojima je bilo nekoliko uglednih ličnosti kao: javni tužilac, jedan poslanik u Kongresu i sudac saveznog suda. Zabava je više nego uspjela. Dobro raspoloženi političari razmiljeli su se s djevojkama po svojim sobama.

Lisa je htjela što bolje iskoristiti tu priliku. Mitchella je razmekšalo piće i bio je više nego zadovoljan dojmom što ga je ostavio na svoje goste i pristaše. I Lisa je bila razdragana i pokazala je prirodnu znatiželju za ljude koje su tako uspješno ugostili. Svoja je pitanja tako oblikovala da s njima samo naglasi Mitchellov ponos. Ipak, unatoč svom veselom i opuštenom raspoloženju, Mitchell nije popio toliko viskija da ne bi znao što govori. Njegovi su odgovori bili ograničeni na poznate općenitosti i nije joj otkrio ništa o svojim poslovnim vezama s tim ljudima. Lisa se pak nije usudila pretjerati u svojoj znatiželji, pa je otišla zaželjivši mu laku noć. Kad se vratila u svoju sobu, našla je Braddocka kao drijema na njezinu krevetu. Protekle tri večeri redovito je dolazio u njezinu sobu, jer je htio čuti njezin izvještaj. Prošle noći, kao i noć prije, nije mu imala ništa nova saopćiti. Što je Mitchell častio političare pićem i podvodio im mlade i lijepe djevojke, nije to bio nikakav dokaz protiv njega. Time mu se nije mogla dokazati ni njihova veza sa Savezom Santa Fea. Ali Lisa je bila odlučila da nastavi ostvarenjem njihova nauma. Vjerovala je da može obmanuti Mitchella da joj otkrije dovoljno dokaza protiv Stephena Elktona. Braddock pak u to više nije bio posve uvjeren, jer je slutio da je potcijenio Mitchellovu odlučnost i precijenio Lisinu zavodničku moć. Što je bilo još gore, on se više nije mogao vidjeti s Mitchel-

lom kad je htio. Ugovor o zemljištu bio je potpisan. Sa čekom u džepu, Mitchell očito više nije imao razloga da časti razmetljivog Teksašani-
na, pa Braddock nije više bio pozivan na raskošne večere i više nije bio gost za Mitchellovim stolom u Tivoliju.

Te večeri, kad je Lisa završila svoj nastup, Braddockovo je srce stegnula neka neodređena strepnja, koja se preobrazila u oštar strah kad je Lisa ispod ruke s Mitchellom otišla iz Tivolija.

Braddock je gledao za njima dok nisu izišli, a kako ga slutnje nikad nisu varale, znao je da je Lisa u velikoj opasnosti i da je došlo vrijeme da on nešto poduzme.

* * *

– Hoću te noćas!

– Slušaj, Warrene, što ti je? Koji ti je vrug večeras? – Lisa mu je vragolasto prijetila prstom.

– Tri noći već mislim samo na tebe i škripim zubima.

Lisa je sjedila pokraj njega na sofi. Čim su ušli u sobu, opazila je da se njegovo vladanje naglo izmijenilo. Kad su sjeli na sofu, navalio je na nju još prije nego što su ispili svoje konjake za laku noć. Jedva se nekako izmigoljila iz njegovih snažnih ruku.

– Zašto hoćeš da pokvariš naše prijateljstvo? Dao si mi riječ da ću ja o tome odlučiti. Zar ćeš je pogaziti? – upitala ga je gledajući ga u oči.

– Bude li po tvome, to će trajati čitavu vječnost.

– Oh, k vragu! Tri večeri nisu vječnost! – nas mijala mu se i potresla glavom.

– Za mene jesu! Zar nisam bio s tobom dovoljno strpljiv i obziran? Sad je došlo vrijeme da me za to nagradiš.

– Warrene, molim te, još noćas ne! – zavapila je Lisa.

– Moram te imati odmah ili ću poludjeti – uspaljeno će Warren. Nije se obazirao na njezine riječi i preklinjanja. Doimao se kao da je zatravljen požudom. Zgrabio ju je za ruke i pritisnuo u kut sofe. Lisa se branila, izvijala i trzala u uzaludnu pokušaju da se oslobodi njegova zagrljaja. Strgao joj je haljinu s grudi.

Čuli su oštro kucanje na vratima. Mitchell se ukočio, ali nije je ispuštao iz ruku. Lisa ga je odgurnula i pokrila gole grudi rastrganom haljinom. On je stavio prst na usta i dao joj znak da šuti.

– Tko je?

– Ja sam. Otvori! – javio se muški glas. Kad ga je Mitchell čuo, skočio je kao da mu je netko stavio žeravicu u gaće. Potegnuo je Lisu sa sofe i ugurao je u spavaću sobu. Soba je bila u mraku i Lise je malo odškrinula vrata. Provirila je iza njih. Vidjela je Mitchella kako poravnava odjeću. Zatim je otključao ulazna vrata.

– Stephene!

– Što mi nisi odmah otvorio? Zar nisi sâm?

– Sâm sam, sâm sam. Što se dogodilo da si došao ovako kasno k meni? – upitao ga je Mitchell čim je zatvorio vrata.

Stephen Elkton se zavalio u naslonjač i ogledao se po sobi ne odgovorivši na Mitchellovo pitanje.

– Gdje ti je ona tvoja pjevaljka iz Tivolija, ona Dora Kimble? Očekivao sam da ću je ovdje naći s tobom.

– Bila je i otišla čim smo popili konjak.

– Vidim. A zašto ona svoj nije popila do kraja? – upita ga Elkton gledajući čašice na stolicu.

– Nešto smo se posvadali.

– I ostavila te?
– Ne, ne. Ja sam nju zamolio da ode.

– Dobro si učinio. I onako bih ti ja naredio da odmah s njom preki-
neš – kiselim će glasom Elkton
kao da mu se gadi o tome govoriti.

– Pretjerao si, Stephene! Moj pri-
vatni život ne tiče se nikoga. Vidjet
ću se s njom kad hoću – pobunio
se Mitchell.

Elktonovo se lice smrknulo. Sku-
pio je obrve i rekao:

– Možda ćeš se predomisliti kad
čuješ što ću ti reći.

– Ne razumijem te. Što tebe sme-
ta Dora Kimbel? – začuđeno će
Mitchell tresući glavom.

– Tvoja veza s tom kujom natr-
pala nam je na vrat velike neugod-
nosti – odvratio mu je srdito El-
kton. – Sutra će – nastavio je El-
kton – u novinama **New Mexican**
izići uvodni članak. Naš stari prija-
telj Max Flagg doznao je od nekoga
za tvoju sinoćnju veselicu! Nazvao
ju je orgijama! Optužuje te da se
služiš prostitutkama i alkoholom
kako bi priredio razvratnu noć za
naše političke prvake. Navodi niz
imena!

– Nemoguće! Nisu to bile nika-
kve orgije. Sve je bilo u granicama
pristojnosti – opravdavao se Mit-
chell.

– A tko mu je mogao otkucati
imena, da mi je znati?

Mitchell ga bespomoćno pogleda i
slegne ramenima.

Elkton podigne jednu obrvu i za-
pilji se u Mitchella.

– Odveć se praviš naivan za pa-
metna čovjeka, Warrene. Tvoj pri-
vatni život je otvorena knjiga otk-
ako je došla ta pjevaljka. Šepiriš se
kao paun naokolo s tom svojom lju-
bavnicom Dorom Kimble. Ona ti i
nabavlja drolje za tvoje pijanke.

– Nije istina!

– Nitko ti neće više vjerovati čim
pročita Flaggov uvodni članak. I što
je još gore, on navodi da su ljudi
koji su bili na toj tvojoj pijanki čla-
novi Saveza, i, dakako, nagada koja
je tvoja uloga u njemu i tko bi sve
mogao stajati iza tebe.

– Ali odakle mu to? – zavapio
je Mitchell.

– I zapamti – strogo će Elkton.
ne obazirući se na Mitchella. – Ja
ne želim vidjeti svoje ime u novina-
ma!

– Pa što ćeš učiniti?

– Dat ću ubiti McMaina. On je
ionako na našoj crnoj listi u Cimar-
ronu – mirno će Elkton.

– Zašto njega, pa Flagg je napi-
sao uvodnik a ne on!

– Budalo! Flagfa ćemo ukloniti
kad se stiša javna sablazan oko
tvoje pijanke. McMainova smrt bit
će im opomena.

– Kamo će nas to odvesti, Ste-
phene? Pa već si dao ubiti onoga
lajavog pastora u Cimarronu –
podsjetio ga je Mitchell.

– Ne treba mi tvoj savjet, Warre-
ne. Pozovi Donaghuea i kaži mu da
hoću da svrši s MacMainom do
kraja tjedna – smrknuto će Elkton.

– Jesi li siguran da je tako naj-
bolje ...?

– Uradi što sam ti kazao i oba-
vijesti me što si sve učinio – reče
Elkton i ustane iz naslonjača.

Lisa je tiho zatvorila vrata spava-
će sobe dok se Elkton spremao da
ode. Brže-bolje legla je u krevet
okrenuvši leđa vratima i pravila se
da spava. Poslije nekoliko minuta
vrata spavaće sobe su se otvorila.
Mitchell je prišao krevetu. Lisa se
okrenula na leđa žmirkajući od jar-
kog svjetla koje ju je tobože zaslije-
pilo. Sjela je na krevet. Mitchell ju
je pažljivo promatrao.

– Spavala si?

– Djevojke koje rade željne su

sna. Zašto me pitaš? Zar sam propustila nešto važno? – upita ga Lisa.

– Ništa osobito. Bio je to neki moj prijatelj. Ima problema s poslovima. Došao je po savjet.

– Sva sreća. Za trenutak sam se bila uplašila da nije možda tvoja žena s hotelskim detektivom.

– Moja žena?

– Pa ti si oženjen, zar ne? Ali ne brini, mili – rekla mu je pokroviteljski – ja ti to ne zamjeram i neću ti praviti neugodnosti. Nevolja je jedino u tome što mi se čini da su danas svi muškarci koji nešto vrijeđe već oženjeni.

Mitchell se sagne i pograbi je za ramena.

– Slušaj, ako si išta čula od razgovora koji sam imao sa svojim prijateljem zaboravi to odmah sad! Ne bih želio da ti se dogodi... nešto nezgodno, jer te volim – izjavio joj je Mitchell.

– Mili, kad muškarci razgovaraju, ja sam gluha, nijema i slijepa. Znaš, kao ona tri majmunčića – rekla mu je i poljubila ga u obraz.

– Vidimo se sutra?

– Svakako i laku noć -- pozdravila ga je na rastanku.

VI

Vlak što ide na sjever otišao je iz Santa Fea točno u osam sati ujutro. U vagonu prvog razreda sjedio je i Braddock, još i sad odjeven kao bogati teksaški rančer. Mrkim je pogledom promatrao kako grad nestaje iza njega. Morila ga je nelaгодna slutnja da je negdje pogriješio. Možda nije smio otići iz Santa Fea i ostaviti Lisu samu.

Prije odlaska poslao je Mitchellu poruku da mora hitno poći u Teksas zbog neodgodivih poslova, ali da će se uskoro vratiti.

Lisa mu je također bila velika briga. Kad mu je ispričala što je sve čula prošle noći u Mitchellovu hotelskom apartmanu, popustio je njezinim molbama i logici njezinih argumenata te joj dopustio da ostane sama u Santa Feu.

Ipak, nikako se nije mogao oteti osjećaju da će to još i požaliti. Koliko god bila oprezna, Lisa je bila samo početnik u raljama prepređenih vukova i lisaca kao što su Mitchell i Elkton.

Vlak je ubrektao u Raton kasno predvečer. Kad je izišao iz hotela idućeg jutra, Braddock je ponovo uskrsnuo kao pastor Titus Jacoby. Uzeo je svoga konja iz gradske konjušnice i odjahao prašnjavom kolskom cestom u Cimarron, kamo je stigao u prvi sumrak kako bi prisilio McMaina, ne bude li htio s njime dobrovoljno surađivati, da se pokori njegovu naumu.

Orville McMaim bio je u svom uredu. Iznenadio ga je Braddockov nenadani povratak. Kako bi predu-sreo njegova mnoga pitanja Braddock mu je radije na brzinu ispričao što se dogodilo u Santa Feu.

Premda nije znao točno zašto, ipak nije McMainu rekao sve. Nije mu spomenuo Lisu i Elktona, a ni razgovor Mitchella i Elktona koji je Lisa prisluškivala. Umjesto toga ispričao mu je sve o uvodniku koji je napisao Max Flagg i sablazni koju je njegovo objavljivanje izazvalo u gradu.

– Mitchell želi – završio je Braddock svoju priču – da Koaliciji uzvrati udarac. Kako se ne mogu odmah osvetiti Flaggu, jer bi to bilo odveć očito, izabrali su vas. Donaghueove ubojice pokušat će da vas ubiju.

– McMaim je tu vijest primio prilično mirno.

– Mislim da je posve prirodno da sam im trn u oku kao vođa Koa-licije. Flaggov uvodnik ih je samo izazvao. Hvala vam što ste me došli upozoriti.

– Za to me i plaćate – odvrati mu Braddock pa ga upita: – A što ćete sad?

– Ništa – kratko će McMMain i slegne ramenima. – Ja se ne dam ustrašiti. Ostajem na svom mjestu.

– Vi ste vrlo hrabar čovjek, Orville.

– Nisam toliko hrabar koliko sam tvrdoglav – reče McMMain s lažnom čednosti. – Nikad im neću dopustiti da ravnaju mojim životom.

– Recimo – počeo je Braddock dok se češao po bradi. – Znate, samo razmišljam glasno... Ali recimo da ima načina da mi njih zaskočimo u njihovoj vlastitoj podloj nakan, bi li vas to zanimalo?

– Možda. Kažite što mislite.

– Dok sam se vraćao iz Ratona, razmišljao sam o tome kako samo oni nas napadaju, pa sam pomislio da bismo mi morali prestati samo da se branimo, te da im uzvratimo udarac. Vrijeme je da i oni dobiju po prstima.

– Napad je najbolja obrana – mudro će McMMain kimajući. – Ali kako da ih zaskočimo?

– Sad kad sam se vratio u Cimarron, raširit ćemo glasine da ja uopće nisam bio u posjetu vjernicima nego na razgovorima sa savez-
nim šerifom u Santa Feu.

– O čemu ste razgovarali?

– O dokazima koje vi imate protiv Donaghuea.

– Ja? – zapanjio se McMMain. – O kakvim dokazima vi to govorite?

– O dokazima da je Donaghue stajao iza umorstva pastora Tolbyja – odvrati mu Braddock.

– Nemam ja takvih dokaza!

Braddock mu se pokroviteljski nasmiješi.

– To znamo samo vi i ja a ne i Donaghue.

– A što ćemo zatim?

– Zatim ćete objaviti da će savezni šerif doći u Cimarron. Da ga očekujete sutra navečer u svojem uredu, gdje ćete mu vi iznijeti dokaze protiv Donaghuea.

– Ali sve je to puka izmišljotina

– McMMain je odmahnuo glavom.

– Točno, ali i izvrstan mamac.

– Vi ćete mene upotrijebiti kao mamac? – zaprepastio se McMMain.

– Točno. Donaghue je već dobio nalog da vas ubije. Prema tome, vama je svejedno što sam ja naumio učiniti – razložno će Braddock.

– Svejedno? Pa ostavit ćete me ovdje kao nezaštićenu metu! – začario se McMMain povisivši glas.

– Varate se – odvrati mu pripravno Braddock. – Mi ćemo njih zaskočiti i uhvatiti ih na djelu.

– Oprostite, ali za mene to nije neka velika utjeha.

– Ne namamimo li mi njih oni će sami odabrati najpovoljnije mjesto i vrijeme, i vama su dani ionako odbrojeni – htio ga je urazumiti Braddock.

Kad je to čuo, McMMain zažmirka očima i proguta slinu, a zatim kimne potvrdno.

Dobro, neka bude kako vi hoćete. Nadam se da se ne igrate mojom glavom.

Braddock se napravio kao da nije čuo McMMainovu zamjerku.

– Htio bih ubojicu uhvatiti živog. Moram imati svjedoka protiv Donaghuea – reče Braddock.

– A kad Donaghue dopadne u ruke zakona, onda će on propjevati i svjedočiti protiv Mitchella. To je vaš naum, zar ne? – upita ga McMMain.

– Da – potvrdi Braddock. –

Unajmili ste me da razbijem Savez Santa Fea, a Mitchell je ključna karika u njihovu lancu. Da bismo namamili vašeg ubojicu, moramo ukloniti Coltera.

— Čekajte, molim vas. Učinite li to, onda sam tek nezaštićena meta — pobunio se McMMain.

Braddock se ironično nasmiješi.

— Ja ću vas čuvati, Orville — reče Braddock i ustane.

Pošao je u prednji dio ureda, zaobišavši pult. Nasmiješio se Colteru.

— Što ste sad smislili, pastore? — upita ga u šali Colter.

Braddock mu je priznao da on uopće nije pastor, rekao mu zašto je došao u Cimarron i objasnio mu svoj naum kako da uhvati ubojicu. Colter ga je pažljivo slušao. Na kraju je kimnuo potvrdno glavom. Usta su mu se razvukla u širok osmijeh. Mislio je da će svakako netko to platiti glavom. I da on zna tko.

*

Pas je zalajao negdje u predgrađu. Ulične su svjetiljke treptale poput voskom zakapanih svijeća. Iz središta grada dopirala je svirka glasovira i glasan smijeh popraćen ciklom i vikom veselih i bučnih glasova iz saluna.

Ulica je bila doslovce pusta.

U prednjem prozoru uredništva Beacons, koji je gledao na glavnu ulicu, gorjelo je svjetlo. Poprečna ulica dijelila je uredništvo od velikoga trgovačkog skladišta. U uredništvo se ulazilo iz poprečne ulice. Nasuprot vratima uredništva ispružila se uska utovarno-istovarna platforma trgovačkog skladišta.

Braddock je stajao skriven u sjeni poprečne ulice. Prilijepio se leđima uz vrata na skladištu. Ulična svjetiljka osvjetljavala je ulaz u po-

prečnu ulicu. Točno nasuprot mjestu gdje se pritajio Braddock bila su ulazna vrata u uredništvo Beaconsa.

Dotada se sve odvijalo prema utvrđenom planu. Pošto je Colter otišao na ranč svog poslodavca Colmana, Orville McMMain proveo je cijelo poslijepodne u svom uredu i ostao je za svojim pisaćim stolom kad se vani spustila noć.

Pod normalnim okolnostima, Braddock je to znao, ubojice bi pričekale McMMaina dok ne bi izašao iz svog ureda. Zatim bi ga, dok bi se vraćao kući, ustrijelili u nekoj mračnoj uličici.

Ali okolnosti su te večeri bile sasvim drugačije. Očekivao se dolazak saveznog šerifa pa će ubojice htjeti da ustrijele McMMaina prije nego što se McMMain uspije sastati s njime. Najpogodnije im je bilo doći iz poprečne ulice, jer je prevelika bila opasnost da ih netko vidi u glavnoj ulici. Stoga ih je Braddock i čekao u sjeni velikih vrata na platformi trgovačkog skladišta preko puta uredništva u poprečnoj ulici.

Nešto prije deset sati čuo je škripu kamenčića pod čizmama na kraju poprečne ulice. Braddock se napeo i zapiljio u mrak. Ruku je zavukao u džep kaputa. Koraci su bili spori i tihi. Koji trenutak poslije netko je izmiljio iz tame i zastao pokraj ulaza u uredništvo. Bljesnuo je odsjaj metala na svjetlu ulične svjetiljke kad je nepoznati čovjek položio ruku na kvaku vrata.

— Ni koraka, ili si mrtav!

Čovjek se ukočio. Braddock skoči s utovarne platforme i hitno razoruža napadača, zataknuvši njegov revolver sebi za pojas.

— Ulazi! Vrata nisu zaključana!

— strogo mu je naredio Braddock.

Braddock je ušao za njim u uredništvo i za sobom zatvorio vrata. McMMain je stajao iz svoga pisaćeg stola, blijed kao krpa. Gledao ih je ne trepnuvši okom kako iz mraka ulaze u njegovu sobu. Braddock gurne napadača i on sjedne u najbliži stolac. Na svjetlu stolne svjetiljke ugledao je lice Meksikanca s ovješanim brkovima. Oči mu bijahu crne kao ugljen.

– Poznajete li ga, Orville? – prvi se oglasio Braddock.

– Kako da ne! To je Cruz Vega.

– Nismo li se mi već jednom sreli, Vega? – upita ga Braddock i kiselo se nasmiješi.

– Nismo, senjor reče Vega grlenim glasom.

– Jesmo, jesmo. U kanjonu Cimarron, gdje si me dočekao olovnom kišom nema tome dugo – podsjeti ga Braddock.

– Nemam ja s tim veze, senjor.

– Imaš, imaš. Toga sam istog dana ustrijelio tvog bratića... Manuela Cardenasa.

Vega skrene pogled u stranu.

– Znam da ste vi ubili Manuela, senjor. Ali ja nisam bio tamo s njim.

– Zato si došao večeras ovamo da ubiješ gospodina McMMaina.

– Vi to ne možete dokazati, senjor.

– Imao si revolver u ruci.

– Nije to nikakav zločin, senjor.

Ulazna su se vrata uz tresak naglo širom otvorila. Clay Allison i Isaac Coleman upali su u sobu. Iza njih je ušao Buck Colter sa još dva kauboja. Allison i Coleman prišli su pisaćem stolu. Allison je smrknuto gledao McMMaina.

– Zašto nas prije nisi obavijestio, Orville – predbacio mu je Allison.

– Nisam mogao – izmotavao se McMMain.

– Što hoćete vas dvojica?! – po-

vikao je Braddock na Allisona i Colemanu.

– Orville nas je pozvao u pomoć – reče Allison.

– Je li to točno? – obrecnuo se Braddock na McMMaina.

– Da, točno je. Nisam bio posve siguran u vas, pa sam im po Bucku poslao poruku – skrušeno je priznao McMMain.

Što oni znaju o meni?

– Sve – priznao mu je McMMain.

– Nisam ih mogao moliti za pomoć, a da im prije toga sve ne objasnim. Oni imaju pravo da znaju istinu.

– Ali to je suprotno onome što smo se dogovorili!

– Smirite se, čovječe! – upao mu je u riječ Allison.

– Mi svi radimo za Koaliciju. Zašto da se onda svađamo?

– Ne miješajte se, Allisone, u ono što ne razumijete – opomenuo ga je Braddock. – Vaša mi pomoć nije potrebna i ne želim je. Vratite se kući zajedno s vašim ljudima!

Nekoliko trenutaka su se Allison i Braddock gledali oči u oči. Zatim je Allison prasnuo u smijeh.

– K vragu, što ste se toliko napuhali? Radije pogledajte što je Coleman uperio u vas.

Coleman je nategnuo okidač kolta uperenog Braddocku u prsa. Allison je zatim razoraužao Braddocka i bacio njegov kolt i Vegin revolver na McMMainov pisaći stol. Zatim se okrenuo i ustobočio ispred Vege. Obratio se McMMainu preko ramena: – Što vam je podlac do sada priznao?

– Ništa – kratko će McMMain.

– Znam ja već kako ću mu razvezati jezičinu – reče Allison, pljune u šake i stade ih trljati.

– Allisone – povišenim će glasom Braddock – Vega je moj uhi-

ćenik! Taknete li ga, meni ćete odgovarati.

– Isaace, drži toga umišljenog detektiva na nišanu dok ja dobro ne izmijesim našeg Meksikanca – reče Allison pa se divljački nacereka te počne udarati Vegu šakama u glavu. Mlaz krvi šiknuo je kroz nos Meksikanca. Usta su mu se razjapila hvatajući dah. Nos mu je bio slomljen, obrva rasječena. Kliznuo je sa stolice na pod. Allison ga je podigao s poda i ponovo ga posjeo na stolac. Šćepao ga je za kosu i zavrnuo mu glavu udarajući njome o zid.

– A sad da mi odgovaraš na moja pitanja – zaražao je Allison.

– No, hablo ingles – promucuo je Vega.

– Progovorit ćeš ti meni i kineski kad ti rastreskam gubicu – zasiktao je Allison.

Udario ga je šakom po zubima. Vega podigne ruke kao da se hoće obraniti. Udarac mu je slomio prednje zube i raskrvario desni. Klonuo je. Ruke su mu pale nemoćno uz tijelo. Ispljunuo je nekoliko zuba na pod.

– Sjećaš li se pastora Tolbyja? – zarežao je Allison.

– Si.

– Ti si ga ubio, je li?

– Si.

– Tko ti je pomagao?

– Manuel Cardenas.

– Tko još?

– Pancho Griego.

– Tko ti je taj?

– Mi companjero – promrmljao je Vega.

– Gdje živi?

– Rayado.

– Dobro – reče Allison s kiselim osmijehom zadovoljstva.

– Napokon si propjevao. A sad da čujem ono najvažnije. Tko te je platio da ubiješ pastora Tolbyja?

– Nitko.

Allison ga ponovo svom snagom udari po otečenim usnama.

– Odgovaraj na moja pitanja!

– Mi smo ga opljačkali.

Allison izvuče revolver, napne ga i cijev gurne Meksikancu pod nos.

– Još jednom te pitam, i ako mi ne odgovoriš istinu, raznijet ću ti moždane. Reci tko vas je platio?

– Donaghue. Florencio Donaghue – prošaptao je tiho Vega, toliko tiho da su ga jedva čuli.

– Koliko?

– Stotinu dolara.

– Svoj trojici?

– Si.

– Prokleti škrtac – izlane Allison s gadenjem. – A zašto je htio da ubijete Tolbyja?

– Nije nam rekao, senjor.

– Zar stoga što je Tolby propovjedao protiv Saveza Santa Fea? – upita ga Allison unijevši mu se u lice.

– Valjda.

– Tko naređuje tom Donaghueu?

– Madre de Dios, odakle da ja to znam, senjor?

Allison ga je odmjerio s podrugljivim odsjajem u očima.

– Vjerojatno i ne znaš. Ali Donaghue te je poslao ovamo večeras, zar ne? – upita ga Allison i spremi revolver u korice.

– Si, senjor.

– Znao sam ja to – reče Allison i okrene se svojim kaubojima. – Donesite laso. Objesit ćemo ovoga gada.

Braddock se napeo. Htio je da se suprotstavi tom bezakonju. Isaac Colemman zabio mu je cijev revolvera još dublje u želudac. Jedan je kauboj otrčao po konop, a zatim je Allison zavezao omču oko vrata VEGI te ga izvukao na ulicu.

– Oprostite – reče Colter šap-
tom Braddocku dok je prolazio po-
kraj njega – ali morao sam odnije-
ti poruku.

– Zar samo stoga što radite za
Colemana? – upita ga Braddock.

– Taj me čovjek plaća i tim nov-
cem kupuje moju odanost.

– Prodajete se vrlo jeftino, prija-
telju.

– Ja im nisam rekao ni riječi.
Samo sam prenio poruku – prav-
dao se Colter.

– Pred kim se vi to opravdava-
te... preda mnom ili pred svojom
savjesti?

Colter je ostao bez riječi.

Kad su se zaustavili na ulici, Alli-
son i Coleman već su postavili Ve-
gu ispod stupa ulične svjetiljke. Za-
tim je Allison prebacio konop pre-
ko križa na stupu svjetiljke.

Pri kraju ulice nekoliko je ljudi
izašlo iz saluna. Gradski šerif
Grant izdvojio se iz skupine, žur-
nim je koracima pošao niz ulicu i
pristupio McMainu.

– Što se to događa, Orville?

McMain se nelagodno promeško-
ljio.

– Vega me je htio ubiti. Priznao
je i da je on ustrijelio i pastora Tol-
byja.

– Prijavi ga onda zakonu. Neka
mu zakon sudi – reče glasno
Grant.

– Zakon! – podrugljivo mu do-
vikne Allison. – Znamo mi predo-
bro u čijim je rukama sud. Zar mi-
sliš da će Donaghue dopustiti da ga
zakon objesi?

– O tome će odlučiti porota.

– Mi smo narodna porota! –
osvetnički će Allison. – Znamo mi
dobro tko je sve u ovom gradu za-
služio da omasti konop!

– Vodite ga onda odavde. Ja ne
dopuštam da ga linčujete u mom

gradu! – suprotstavio mu se
Grant.

– Ti ne dopuštaš, a! – Allisonove
oči zasjaše žarom jarosti. – Tornjaj
se odavde, Grante! Ne odeš li, obje-
sit ćemo i tebe! Ne bojim se ja te
zvijezde na tvojim prsima!

Premda Grant nije bio kukavica,
nije bio ni budala. Dode li do revol-
veraškog dvoboja s Allisonom, grad
će možda morati raspisati natječaj
za novog šerifa. Cruz Vega nije za-
vrijedio da zbog njega žrtvuje svoju
glavu. Stoga se Grant okrenuo te
pošao natrag prema salunu odakle
je bio i došao.

Allison je držao drugi kraj kono-
pa u svojoj ruci. Odjednom je sko-
čio s nogostopa i potegnuo Vegu
koji centimetar u zrak. Coleman
mu je priskočio u pomoć i zajedno
su podignuli izmlaćenog Meksikan-
ca do vrha stupa rasvjete. Allison je
zatim zavezao konop oko stupa ra-
svijete i odstupio nekoliko koraka
da bolje vidi svoje djelo.

Vega je napokon izdahnuo. Lice
mu je poplavjelo dok se konop za-
rezao duboko u njegov vrat. Trzao
je nogama kao da traži čvrst oslo-
nac a pete njegovih čizama udarale
su o stup. Nekoliko je trenutaka
prošlo prije nego što se ugušio. Tr-
zaji su bivali sve slabiji. Tijelo se
mlohavo ovjesilo.

Vega je umro u grobnoj tišini. Al-
lison je gledao njegovo mrtvo tijelo
s osmijehom pobjedničkog zado-
voljstva oko usana, a ostali su
svrgnuli poglede u stranu.

VII

Brzjav koji je dobio od okružnog
šerifa Floyda Mathera na smrt je
uplašio Warrena Mitchella. Trenu-
tak je zaprepašteno buljio u nj, po-
kušavajući smiriti živce. Čim se
malo sabrao, ustao je od stola,

strpao brzojav u džep te izjurio žurno iz sobe.

Rano prijepodne je najvažniji dio dana u središtu Santa Fea. Mitchell je grabio kroz gomilu prolaznika preko glavnog trga. Bio je toliko obuzet brigama da nije opazao ni ljude koji su ga pozdravljali. Zašao je za ugao prve pokrajnje ulice i gotovo utrčao u ured Stephena Elktona. Projurio je pokraj tajnice mahnuvši joj rukom da ne ustaje i upao u privatni ured u stražnjem dijelu kuće. Zatvorio je vrata za sobom.

— Što vam je, pobogu? — iznenađeno će Elkton.

— Pročitajte — zadihano će Mitchell i baci mu brzojav na stol, pa umorno klone u stolac. Elkton je razmotao brzojav i preletio ga očima. Usne su mu se stisnule.

— Čini mi se da ste posve izgubili glavu, Warren. Pola grada vas je vidjelo kad ste dolazili ovamo, a druga će polovica to znati prije nego što izbije podne.

— Zaboga, zar niste pročitali...?

— Molim vas ne mijenjajte predmet razgovora. Riječ je o vašoj nepromišljenosti. Zašto niste pričekali dok se smrači?

— Nisam mogao. Zar niste pročitali što tu piše? — uzbuđeno će Mitchell i pokaže mu brzojav.

— Ja vas pitam za razlog, a vi mi nudite ispriku — neumoljivo će Elkton.

— Razlog je ispred vas na stolu! Elkton se smrknuo. Zanjihao je glavom kao da pred sobom ima glupog đaka koji ne razumije pitanje i ponovo primio brzojav.

— Tko je taj Vera Cruz? — upita Elkton poslije kraće šutnje.

— Donaghue ga je najmio kao ubojicu.

— Dakle, očito nije bio za taj posao. Kako ovdje piše, on je bio plaćen da ubije McMaina, a sam je za-

vršio na vješalima. Po svemu sudeći, taj je propjevao prije nego što je omastio omču. Zašto bi se inače Donaghue skrivao?

— I ja to mislim.

— Prilično nezgodno! Sad smo suočeni s jednim promašenim pokušajem umorstva a Donaghue je u bijegu. Što je još gore za njega traže ga dvije oprečne strane, zar ne?

— Allison i Coleman su najbogatiji rančeri u okružju Colfax. Oni su utemeljitelji Koalicije zajedno s McMainom — objasni mu Mitchell koji se pomalo sabrao. Sjeo je uspravno i potvrdno kimao.

— Što nas dovodi do pastora Jacobyja — reče Elkton i potapša brzojav. — Prema ovome, on uopće nije pastor. Kako to kaže okružni šerif Mather, on je nekakav preruseni detektiv.

— Možda je on pomoćnik saveznog šerifa ili nešto slično — usudio se Mitchell izreći svoje mišljenje.

— Možda. Možemo samo pretpostavljati da ga je Koalicija dovela. Prema ovome što ovdje piše, on je bio protiv toga da objese Vera Cruz i zbog toga se porječkao s tim rančerima koji su mu objesili krunskog svjedoka. To bi moglo McMaina uvaliti u neugodnosti. Ali dok se oni međusobno svađaju, mi bismo mogli iz toga izvući koristi.

— Vi kao da ste zaboravili da obje strane traže Donaghuea — podsjeti ga Mitchell.

Elkton polagano potrese glavom. Pogled je upro u brzojav.

— Zar je Mather morao baš sve staviti u taj brzojav? — ozlojeđeno će Elkton.

— Ali morao me je nekako obavijestiti.

— Mogao je doći ovamo. Ovaj brzojav je vrlo inkriminirajući dokument.

– I nije. Sve će to danas biti u novinama.

– Budalo! Ovaj brzojav je dokaz protiv vas. Što bi bilo da ga se dokopaju novine? Bila bi to paprena priča.

– O tome nisam razmišljao – pokajnički će Mitchell.

– Niste vi uopće ni o čemu razmišljali! Vi ste jednostavno poživčani! – podviknuo mu je Elkton.

Elktonu je odjednom bilo dosta Warrena Mitchella. Vidio je sebe okružena nesposobnjakovićima i tupoglavcima, ljudima kojima je nedostajala inicijativa ili dalekovidnost. Sve te godine koje je proveo u kovanju planova završile su u još jednom promašaju. Osjećao je svu težinu što je donosi mjesto glavaru jedne takve organizacije. Njegov veliki naum činio mu se poput teškoga križa koji mora sam nositi.

Rođen u Missouriju, Elkton je došao na Divlji Zapad 1864. godine. Pošto se nastanio u Santa Feu, započeo je unosnom odvjetničkom djelatnošću, posvetivši se uglavnom građanskim parničkim sporovima. Poslije, posluživši se Warrenom Mitchellom kao fasadom pokrenuo je dalekosežnu konspiraciju kako bi postigao široki politički utjecaj.

Osnovao je stoga organizaciju poslovnih ljudi, novčara i utjecajnih republikanaca. Bilo je to šaroliko jato, koje je sjedinjivalo zajednički interes: eksploatacija prirodnih bogatstava Novog Meksika. Iz te urote rodio se Savez Santa Fea. Elktonova pohlepa za zemljom u okružju Colfax dovela ga je u sukob s doseljenicima i rančerima koji su držali da je ta zemlja javno dobro i otvorena za naseljavanje. Elkton je pak na to gledao drugim očima. Vidio je već sebe kao gospodara tog područja. I bio je pripravan da se, izbori za to bez obzira na sredstva.

Gledajući Mitchella, Elktonu je u tom trenutku sinulo da se pouzdao u pogrešnog čovjeka. I tog dana zaključio je, kao mnogo puta dotada, da na ljutu ranu valja staviti ljuti melem.

– Koliko se možemo pouzdati u Donaghuea? Hoće li nas on izdati ako ga uhvate?

– Ne vjerujem – reče Mitchell kolebajući se. – Neće valjda sebe uvaliti u saučesništvo u umorstvu?

– Mi tu ne smijemo ništa reskirati. Kako se zovu oni vaši ljudi?

– Johnson i Ortega.

– Naredite im da odmah pronađu Donaghuea i da ga ušutkaju.

– Mislite da ga ubiju?

– Točno. Njega i onog popa Jacobyja. Sigurno je sigurno!

Mitchell obriše rukom znoj s čela.

– Stephene, k vragu, pa ne možemo ljude ubijati bez kraja!

– Ne bismo morali – Elkton je naglašavao svaku riječ – da vi niste sve zabrljali i da su vaši ljudi obavljali svoj posao kako valja.

– Ali ja sam samo prenosio naredenja – pravdao se Mitchell.

– Warene, ne možete se time opravdati. Vi ste za sve krivi koliko i oni što su pucali – podsjeti ga Elkton.

– Možda bih mirnije spavao da sam ja osobno i pucao. Uostalom, vi ste naredili da se ubije McMain. I sad smo pokazali Koaliciji da su umorstva najbrži način za rješavanje sporova i javno mnijenje neće osuditi Koaliciju ako se i ona lati oružja. Teško nama ako se oni slože s Demokratima.

– To vi samo nagadate, Warene. Radije se prihvatite posla i prestanite filozofirati – odbrusi mu Elkton, a kad je Mitchell ustao da pođe, dodao je: – I da mi više nikad

niste došli ovamo po danu u moje radno vrijeme.

— Razumijem — tiho će Warren.

Kad su se vrata za njim zatvorila, Elkton je ostao sam, zavaljen u stolicu. Nekoliko je trenutaka razmišljao što bi se sve moglo dogoditi, ako Johnson i Ortega promaše. U tom bi slučaju, zaključio je Elkton, morao razmotriti najpogodniji način kako da ušutka Warrena Mitchellu.

VIII

Spustio se već prvi sumrak kad su se Braddock i Colter zaustavili nadomak Ratonu. Visoko gorje ocrtavalo se kao mračna sablast na vedrom nebu. Noć je bila zubato hladna. Konjima su iz nozdrva izbijali bijeli oblaci sape.

Poslije razgovora s Braddockom Buck Colter je odlučio da mu pomogne uhvatiti Donaghuea prije nego što ga ščepa Allison i objesi ga.

Braddock je ponovo bio odjeven kao bogati teksaški stočar. Nisu se javili McMainu prije nego što su odjahali iz Cimarrona kako bi izbjegli nepotrebno zadržavanje i objašnjavanje.

Dogovorili su se da Braddock sam ujaše u Raton i potraži Donaghuea. Colter, koga je Donaghue dobro poznavao, čekao je izvan grada. Na temelju opisa koji mu je dao Colter, Braddocku nije smjelo biti teško da prepozna Donaghuea. Tek kad Braddock izvidi stanje, trebalo je da se vrati po Coltera i da zajedno utvrde što će učiniti. Naime, najvažnije je bilo da Donaghuea uhvate bez pucnjave, jer on im je vrijedio samo ako ga uhvate živog. On je za njih bio neposredna veza s Warrenom Mitchellom i Savezom Santa Fea.

Glavna ulica u Ratonu bila je na križanjima osvijetljena uličnom rasvjetom. S obje strane ulice drven nogostup bio je krcat šetačima i prolaznicima u potrazi za noćnom zabavom. Braddock je polagano jahao ulicom i tražio salun koji ima riječ bik u svom imenu, jer im je Pancho Griego uspio samo toliko reći prije nego što je izdahnuo. Čak ako je Donaghue već i otišao iz Rationa, to bijaše mjesto gdje su ga morali početi tražiti. I dok je Braddock pomno razgledavao ulicu, misli su mu se vrzle oko Lise Hammond. Glas o onom što se dogodilo u Cimarronu zacijelo je već dopro do Santa Fea. Mitchell i Elkton dobro su znali da im gori pod petama, osobito ako su Donaghueu razvezao jezik. Njihov je oprez stoga bio ustostručen, što je isto toliko ugrozilo i Lisin položaj. Jedna omaška, koliko god sićušna, za nju je mogla biti isto što i smrtna osuda. Vrijeme je brzo odmicalo i Braddock je znao da ne smije gubiti ni časa. Morao je još te noći pronaći Donaghuea ili sve ostaviti i žurno se vratiti u Santa Fe.

Salun **Bikova glava** bio je nešto niže od središnjega gradskog raskršća. Braddock je privezao konja za motku privezišta i ušao u salun sa skupinom kauboja. Našao je mjesto uz tezgu, naručio viski i pozorno se stao ogledavati oko sebe. Iza kartaških stolova bila su još samo jedna vrata. Zapodjenuo je razgovor s konobarom i doznao da se vlasnik saluna zove Blacky O'Neal te da je to onaj čovjek što dijeli karte za prvim stolom do tezge.

Prošao je jedan sat prije nego što je Braddock zaključio da tamo nema više što tražiti. Među kartašima nije vidio nikoga tko bi bio nalik na Donaghuea. Jedino su mu se u pamet usjekla ona stražnja vrata sa-

luna. O'Neal bijaše očito jedina osoba koja je imala ključ za njih, jer u jednom je trenutku prestao kartati da bi otključao, čekajući da kono- bar iz ostave donese sanduk viskija. Braddock je stoga zaključio da se iza ostave nalazi još jedna prostori- ja u koju O'Neal nije nikoga puštao.

Oko devet sati navečer Braddock se vratio na mjesto gdje ga je čekao Colter. Pošto mu je rekao što je vi- dio i čuo, odjahali su zajedno do go- stionice na uglu nasuprot saluna **Bikova glava**. Sjeli su za stol uz prozor, odakle su mogli nesmetano motriti što se zbiva na drugoj stra- ni ulice. Kad su večerali, ostali su još koji sat sjediti uz čašicu, ne is- puštajući s očiju ulaz u salun. Nisu nikog opazili nalik na Donaghuea da bi ušao ili izašao iz saluna **Biko- va glava**.

Oko dva sata po ponoći Brad- dock i Colter ponovo su izišli na ulicu. Saluni su zatvarali svoja vra- ta. Nekoliko kuća niz glavnu ulicu sakrili su se u sjeni vrata gradske ljekarne. Za manje od jednoga sata i zadnji su gosti otišli iz saluna **Bi- kova glava**. Braddock i Colter strp- ljivo su čekali dok Blacky O'Neal nije zaključao ulazna vrata svog sa- luna i otišao kući.

Čim su bili sigurni da više nikoga nema na ulici, Braddock i Colter pošli su tiho prema salunu **Bikova glava**, zašli su u neosvijetljenu spo- rednu uličicu i potražili ulaz u sa- lun s dvorišne strane. Dok je Colter držao upaljenu šibicu, Braddock je džepnim nožićem otvorio bravu stražnjih vrata saluna. Vrlo ga je iz- nenadilo što vrata nisu bila iznutra zaključana. Ušli su u prostoriju mračnu kao grob, ali su negdje u blizini čuli hrkanje.

Colter je upalio još jednu šibicu. U slabom svjetlu vidjeli su prostori- ju punu sanduka i bačvica poslaga-

nih uzduž zidova. S njihove lijeve strane zjapila su još jedna širom otvorena vrata. Braddock je napeo kolt, a Colter je visoko podigao šibi- cu. Na vršcima prstiju prišuljali su se otvorenim vratima i ušli u sobu srednje veličine. Uz pisaći stol i sto- licu u sobi je bila i teška blagajna, a iza stola željezni krevet. Na kre- vetu je ležao čovjek u donjem rublju i hrkao širom razjapljenih usta. Njegova odjeća visjela je prebačena preko naslona stolice.

– Donaghue.

Colter je prošaptao to ime i puh- nuo u šibicu koja je dogorijevala. Dok je Braddock držao uperen kolt u željezni krevet, Colter je u mraku prišao stolu, kresnuo novu šibicu i brže-bolje upalio svjetiljku na stolu. Kad je izvukao fitilj, sobu je osvije- ttilo žućkasto svjetlo. Čovjek na že- ljeznom krevetu se promeškolio i prestao hrkati. Zatim je još u polu- snu podigao ruku da zaštititi oči. Zažmirio je.

– Diži se! Došli smo po tebe, Do- naghue!

Na Braddockov glas čovjek se po- sjeo na krevet. Gledao je šuteći čas u Braddocka, čas u Coltera. Colter se naslonio na zid i prekrižio ruke na prsima. Braddock se posjeo na rub stola i nišanio u Donaghuea.

– Sjećaš se Coltera, zar ne?

Donaghue se pokušao sabrati. – Tko ste vi?

– Pogledaj nas bolje – reče mu Braddock i kiselo se osmijehne. – Zacijelo si me vidio u Cimarronu. Ili su ti o meni pričali tvoji vajni momci. Ako nisu, onda znaj da sam ja pastor Titus Jasoby.

– Jaa... – Donaghue ga je pro- matrao raskolačenih očiju. – Što vi hoćete od mene?

– Zacijelo si čuo da je Allison objesio Vegu?

– Pa što onda?

Braddock ga smireno pogleda.
– Jučer nam je Pancho Griego rekao gdje te možemo naći. Zatim ga je Colter ustrijelio.

– Tko vam je taj Pancho Griego?
– upita ih Donaghue blijed kao smrt.

– Jedan od onih koje si ti potplatio da ubiju pastora Tolbyja. I Vega i Griego priznali su to prije nego što su izdahnuli. A prema zakonu, riječ na smrti može poslužiti kao dokaz na sudu. Samo njihovo priznanje dovoljno je da te osude zbog umorstva.

– To vam neće upaliti.

– Nije važno – reče Braddock bezbrižno. – Onda ćemo te predati Allisonu i njegovim momcima da te linčuju. Još prije nego što zora sva-
ne, visjet ćeš. Kako ti se to sviđa?

Donaghue potrese glavom kao da mu je muha ušla u uho.

– Nije mi jasno što vi zapravo hoćete od mene? – ponovio je.

– Neću ti sto puta ponavljati – reče Braddock, a oči mu se ukrutiše kao da su od stakla. – Zato me dobro slušaj! Ako pristaneš da svjedočiš protiv Warrena Mitchella, jamčim ti da ćeš izvući živu glavu. Ako nećeš, dat ću te u ruke Allisonu.

– Baš mi je to neki izbor – reče razočarano Donaghue, gledajući ga očima psa koji se boji udaraca nogom u slabine. – Zašto da vjerujem da ćete održati svoju riječ?

– Hoću te živog. Za mene mrtav ne vrijediš ni pišljiva boba – odvrati mu Braddock.

– Tko mi jamči da me poslije svejedno neće dati Allisonu? – sumničavo će Donaghue.

– Za mene vrijediš samo kao svjedok.

Donaghue se zamislio. Zagledao se u pod. Napokon, slegnuvši malodušno ramenima, kimne potvrdno.

– Što vas zanima?

– Tko je naredio da se ubije pastor Tolby? – upita ga Braddock.

– Warren Mitchell.

– Tko je naredio da se ubije McMMain?

– Mitchell.

– Tko je izdavao naredbe?

– On sam ili netko od njegovih ljudi. On ima nekoliko ljudi koji rade za njega u Santa Feu.

– Kako se zovu?

– Pedro Ortega i Slim Johnson.

– I tebi su oni uvijek naređivali?

– Ne uvijek. Sastajao sam se jednom mjesečno s Mitchellom u Santa Feu.

– Mitchell bi ti rekao što želi, a ti si raznosio poruke ljudima u sudu, zar ne?

– Uglavnom je bilo tako.

– Je li Mitchell bio u neposrednoj vezi s ljudima u sudu?

– Nikad. Ja sam prenosio poruke i naredbe.

– Ali oni su znali da je on vođa Saveza Santa Fea?

– Nitko u to nije sumnjao.

– Koju su korist imali od toga?

– Mitchell im je dopustio da rade što hoće. Primali su mito i trpali ga u svoje džepove. To je za njih bila koka što nese zlatna jaja.

– A što su morali raditi zauzvrat?

– Rješavati zemljišne sporove protiv rančera i doseljenika onako kako bi im naredio Mitchell.

– Drugim riječima, donosili su presude da rančeri i doseljenici moraju platiti za zemlju na koju su se naselili ili će ih se kasnije sudski protjerati.

– Tačno tako – potvrdio je Donaghue.

– Što je bio tvoj posao?

– Ja sam odabirao kandidate i namještao izbore. Onaj tko nije pristao uz nas, nije mogao biti ni predložen a kamoli izabran.

- A što si ti dobivao za to?
- Tri posto od prodaje zemlje doseljenicima i rančerima.
- Nisi loše prolazio s obzirom na to da su to milijunski iznosi.
- Mogao sam se obogatiti da vi niste došli.
- I još nešto – reče kao usput Braddock. – Sad ćeš sjesti ovdje za stol i sve to što si rekao napisati.
- A ne. To neću. Napišem li izjavu i potpišem li priznanje, više vam nisam potreban živ – lukavo će Donaghue.

Braddock je trenutak razmišljao, a zatim je ustao i mahnuo revolverom.

- Oblači se!
- Kamo me vodite?
- U Cimarron.

Donaghue je problijedio kao smrt kad je to čuo.

- Obećali ste mi da me nećete izručiti Allisonu. Dali ste svoju riječ – zavapio je Donaghue.
- Prestani cmizdriti. Dok smo Colter i ja uz tebe, Allison se neće usuditi ni da ti priđe, zar ne, Colteru – reče Braddock.
- Neće ako mu je život mio – potvrdi Buck Colter.

* * *

Kasno uvečer toga istog dana Braddock je sjedio u uredu gradskog zatvora u Cimarronu i tiho razgovarao s gradskim šerifom Budom Grantom. Izraz lica gradskog šerifa bio je ozbiljan i na njemu se vidjelo da je zabrinut.

Braddock nije više imao lažne brkove. Osim obojene kose ponovo je imao nekadašnji izgled. Doimao se miran i staložen, dapače posve opušten. Dobro je odvagao rizik svoga ponovnog povratka u Cimarron i zaključio da je to najbolje što je mogao učiniti. Ovdje je barem znao tko su mu neprijatelji.

Nekoliko minuta prije devet sati otvorila su se vrata gradskog zatvora. Ušao je Colter i domahnuo Floyd Matheru da uđe za njim. Okružni šerif Mather pristupio je ravno k stolu, kimnuvši glavom gradskom šerifu Grantu. Zatim je okrenuo glavu i zagledao se u Braddocka jarosnim očima.

– Kamo li je nestao onaj dobri pastor Jacoby? – upitao ga podrugljivo.

Braddock se veselo nacerio.

– Poslao sam ga u mirovinu.

– Tko ste vi zapravo? – upita ga Mather.

– Nitko koga biste vi željeli vidjeti, šerife.

– Zašto ste onda poslali Coltera po mene?

– Moram s vama službeno razgovarati. Imam Donaghuea ovdje straga u ćeliji – odvrati mu Braddock i pokaže rukom u stražnji kraj zatvora.

– Donaghuea! – ponovio je Mather kao da ne vjeruje u ono što je čuo. – Za što ga optužujete?

– Za jedno umorstvo i za saučestništvo u tri umorstva.

Mather je najprije izgledao iznenađen, a zatim se sabrao.

– U tom slučaju mjesto mu je kod mene. Odvest ću ga u zatvor suda – rekao je gotovo srdito.

– Ne, nećete – Braddock je odlučno potresao glavom. – Donaghue ostaje ovdje dok je u Cimarronu. Čuvat ćemo ga Colter i ja. Već smo sve utanačili s gradskim šerifom Grantom.

– Ne može to tako! – gotovo je povikao Mather. – Ne u mojoj sudskoj oblasti!

– Nagodimo se – nastavio je Braddock prijaznim glasom. – Vi ćete obavijestiti okružnog suca da sutra održi prvo saslušanje. Želim

privesti Donaghuea pod optužbom za umorstvo.

– Što vi mislite, s kim razgovarate?

Braddock se pravio kao da nije čuo to pitanje.

– Vi ćete također obavijestiti i okružnoga javnog tužioca da za preksutra sazove veliku porotu. Porota se mora sastaviti samo od rančera i farmera.

– Što mislite da ćete time postići?

– Podići ću optužnicu za suučestništvo u tri pokušaja umorstva.

– Protiv koga?

– Danaghuea i nekih osoba u Santa Feu.

Nastupio je trenutak duboke šutnje. Matherovo je lice problijedjelo. Zatrzali su mu se mišići na čeljusti koliko je stiskao zube.

– Vi govorite kao da ću vas ja poslušati. Zašto?

– Zbog nekoliko razloga – najavi mu Braddock. – Prvo i prvo, ja ne vjerujem da ste vi i vaši prijatelji upleteni u to pa se prema tome nemate čega bojati.

– A koji je drugi razlog?

– Ja sam jedina osoba koje se boji Clay Allison. Ili ćete sa mnom surađivati ili će se on s vama obračunati. A vi znate što to znači, zar ne?

– Vi prijetite zaprisegnutom službeniku zakona!

– Jednom sam vam već objasnio razliku između prijetnje i proročanstva. Ako Allisonu dam slobodne ruke, on će vas zacijelo objesiti, vas i većinu vaših prijatelja u sudu.

Mather i Braddock dugo su se gledali oči u oči. Zatim se Mather naglo okrenuo i pošao je prema vratima.

– Kažite sucu da sazove ročište sutra u devet ujutro! – doviknuo je za njim Braddock. Mather je samo

duboko otpuhnuo i zalupio vratima za sobom.

IX

Jutro je svanulo vedro i hladno. Na dalekom obzorju sunce se pomolilo kao velika vatrena kugla.

Braddock je stajao uz prozor. Ulica ispred gradskog zatvora u Cimarronu počela se buditi. Prodavaonice i obrtničke radionice počele su otvarati svoja vrata. Ulica je počela vrvjeti ranim jutarnjim prolaznicima. Kućanice su hitale u jutarnju kupnju. Iz daljine se čula zvonjava školskog zvona i roj djece što su kasnila u školu protrčao je drvenim nogostupom niz ulicu. Naizgled je Cimarron išao u susret još jednome mirnom danu.

Gledajući kroz prozor na ulicu, Braddock je znao da taj mir neće dugo potrajati. U svakom malenu gradiću glasine se šire munjevitom brzinom. Još prije nego što otkuca osam sati, novost će se proširiti po cijelom gradu. Ljudi uživaju tračati i samozvane glasonoš razmiljit će se gradom raznoseći najnoviju vijest. Do devet sati već će cijeli Cimarron znati da će Florencio Donaghue tog jutra biti izveden pred istražnog suca. Činjenica da je optužen za umorstvo još će više raspaliti njihovu maštu. Braddock je znao da će grad uskoro zabrujati kao prepuna košnica. Stoga je i razmišljao kako da Donaghuea sigurno sprovede od gradskog zatvora do sudnice.

Prošle noći on i Colter smjenjivali su se na straži. But Grant prespavao je na ležaju u praznoj ćeliji. Čim je svanulo, Grant je otišao u obližnju gostionicu i naručio da se u gradski zatvor pošalju četiri doručka na poslužavniku. Zatim su se jedan po jedan obrijali britvom koju je Grant imao u ladici pisaćeg

stola. Poslije doručka nastalo je zatišje. Svi su šutjeli i srkali kavu, a Braddock je promatrao kroz prozor što se zbiva na ulici.

Ugledao je McMaina kako žurnim koracima grabi niz ulicu prema gradskom zatvoru. Braddock izvadi džepni sat i pogleda: bilo je točno pola devet. McMMain je tako reći utrčao u ured gradskog šerifa. Na licu mu se vidjelo da je srdit.

– Upravo sam čuo da ste u gradu – rekao je umjesto pozdrava.

– Dobre vijesti brzo putuju, Orville – mirno mu odgovori Braddock.

– Ali vratili ste se još sinoć. Zašto mi se niste odmah javili? – upita ga McMMain zagrižljivim tonom.

– Nije bilo potrebno – reče Braddock i pokaže rukom Coltera.

– Mi smo stražarili cijelu noć.

– Doista? Je li Donaghue ovdje u zatvoru?

– Živ i zdrav. Ni vlas mu nije pala s glave.

– Uхватili ste ga u Ratonu, zar ne? – pomirljivim će tonom McMMain.

– Tko vam je to rekao? – upita ga Braddock i podigne jednu obrvu.

– Clay Allison. Bio je kod mene jučer poslije podne. Zar ste ga doista ostavili bez konja u Rayadu?

– Nadam se da mu je pješaćenje ohladilo krv.

– Naprotiv. Rekao mi je da ste ubili Colemana i još jednog njegova kauboja. Allison prijeti da će tužiti sudu vas i Coltera – odvrati mu McMMain.

– Ne bih se zbog toga uzbuđivao, Orville, da sam na vašem mjestu.

– Ali ubili ste Colemana, zar ne?

– Kad netko na mene potegne revolver, red je da se branim. Coleman nije bio iznimka.

– Dovedi ste me u nezgodan položaj. Allison me optužuje da sam ja

odgovoran za Colemanovu smrt. Kaže da sam vam ja naredio da ga ubijete – uzbuđenim će glasom McMMain.

– Nadam se da ljudi ne uzimaju ozbiljno ono što Allison govori.

Ali ja ću zbog toga imati neugodnosti s Koalicijom – potužio mu se McMMain.

– Znaite što, gospodine – reče mu Braddock pomalo sarkastično.

– Vi se brinite za Koaliciju, a ja ću za Donaghuea. Pošteno?

– Da svakako – pokunjeno se složio McMMain. – Oprostite što sam vas gnjavio sa svojim problemima. Hoćete li uspjeti sprovesti Donaghuea u sud?

Braddock mu ukratko ispriča svoj sinoćnji razgovor s okružnim šerifom Matherom. McMMain ostane zaprepašten i zbunjen. Doimao se pomalo malodušnim.

– Jeste li i jutros razgovarali s Matherom?

– Zašto?

– Ne znam – reče uznemireno McMMain – ali nije slično Matheru da tako olako popusti. On je vrlo podmukao čovjek.

– Podmukao možda, ali ne i glup. Stjerao sam njega i njegove pajdaše u škripac. Oni će nastojati da žrtvuju Donaghuea kako bi spasili vlastitu kožu.

– Toga se ja i bojim – reče iskreno McMMain. – Ipak, pazite što radite. Oni su nitkovi svi do jednog.

– Držat ću oči otvorene, Orville. Braddock ga je dopratio do vrata. McMMain je bio svjestan da ga Braddock otpušta. Svejedno, nevoljko je otišao pošto je još jednom upozorio Braddocka da se čuva. Braddock je samo kimnuo i zatvorio za njim vrata, pa ponovo pogledao na sat.

– četvrt do devet – rekao je. –

Pripremimo Donaghuea za polazak.

Bud Grant ustao je od svoga pisacćeg stola.

– Kako ćemo ga sprovesti?

– Imate li par lisičina?

– Dakako – spremno će Grant.

Prvo ćemo ga izvesti iz ćelije i staviti mu lisičine – odvrati mu Braddock.

– A zatim?

– Zatim ćemo ga Colter i ja sprovesti do sudnice.

– Čekajte malo, molim vas! Moje ime niste uopće spomenuli – pobunio se Grant.

– Vi ćete ostati ovdje, Bude.

– Zašto, molim vas?

– Već sam dovoljno iskoristio vašu dobrotu. Ne bih želio pretjerati.

– Kako to mislite?

– Već ste prekoračili svoja ovlaštenja time što ste držali Donaghuea u gradskom zatvoru. Ja sam vam stoga vrlo zahvalan, ali nema smisla da još više pogoršam vaš položaj – objasnio mu je Braddock.

– Gdje sam, tu sam. Umočio sam prste, pa se mogu i cijeli uvaliti u govna – reče gradski šerif i nasmejulji se.

– Znate i sami da je prema zakonu Donaghue zbog umorstva morao biti u okružnom zatvoru a ne u gradskom. Ako netko pokuša osloboditi Donaghuea, može doći do pucnjave. Zar biste htjeli da budete umiješani u pucnjavu pod tim okolnostima?

– Nemam ništa protiv pucnjave u takvim okolnostima. A vama neće smetati budete li imali i gradskog šerifa na svojoj strani. Barem će sve izgledati kao da je po zakonu – odvrati mu tvrdoglavi Grant.

– Želim vas samo poštediti nevolja.

– Svejedno. Radije idem s vama nego da ostanem sam ovdje – odlučno će Grant gledajući ga u oči.

– Znači, sve je dogovoreno! – popustio je Braddock.

– Kako ćemo ići donde? – zanimalo je Granta.

Braddock se na tren zamislio.

– Vi ćete poći prvi, Grante, i krčit ćete nam put. Ja ću ići odmah iza vas s Donaghueom, a Colter će biti iza mene. Stitit će nam leđa.

– Tako će biti najbolje – reče Colter i stavi lončić od kave na stol.

– Ja sam pripravan.

– Hajdemo!

Braddock je pošao za Grantom u ćeliju. Grant je otključao vrata i domahnuo Donaghueu da iziđe. Donaghueovo je odijelo bilo izgužvano, brada neobrijana. Pridružio im se u hodniku i svi zajedno ušli su u šerifov ured. Grant je prišao pisacćem stolu i izvadio iz ladice par lisičina. Otključao ih je i naredio Donaghueu da ispruži ruke. Stavio mu ih je oko zglavaka i pritisnuo. Čuo se glasan škljocaj.

– Je li dobro ovako? – upita Grant Braddocka.

– Točno po lječničkom savjetu.

– Što vam je? – podrugljivo se nacerio Donaghue. – Bojite li se da bih vam mogao pobjeći?

– Bolje ti je da i ne pokušaš – upozori ga Colter i ubaci metke u svoju pušku. – Ja ću ti biti točno iza leđa cijelim putem.

– Hoću li i ja ponijeti pušku? – upita Grant Braddocka.

– Uzmite vinčesterku, šerife – odvrati mu Braddock.

– Ako se već naoružamo, ljudi bi to mogli pogrešno shvatiti. Mi ne tražimo nevolje.

Grant je uzeo vinčesterku sa stalka za puške i ubacio metke. Zatim ju je otkočio i prebacio preko pod-

laktice, pa se zagledao u Braddocka.

– Hoćemo li?

– Naprijed, šerife!

Na ulici su se zbili u kolonu. S Braddockom i Donaghueom u sredini kročili su ulicom brzim koracima. Prolaznici su zastajali i buljili u njih. Cijeli je jutarnji promet u središtu grada odjednom stao. Kola i kočije zakrčili su križanja. Pred njima su se praznile prodavaonice dok su se trgovci i kupci okupljali na vratima da ih bolje vide. Grant se probijao kroz svjetinu na nogostupu, naređujući im strogim glasom da im se sklone s puta. Potpuna tišina dočekala je četvoricu muškaraca dok su išli ulicom. Zatim bi se za njima, čim bi prošli, začuo zamor koji je bivao sve glasniji kako su se oni udaljavali.

Cijeli Cimarron izišao je na ulicu.

Kad su se približili hotelu, zakrenuli su udesno i pošli preko ulice. Braddock je čvrsto držao Donaghuea za nadlakicu dok su prolazili između kola uz rub kolnika. Korak iza njega Colterove su oči budno gledale gore-dolje niz ulicu i uz ulicu. Na drugoj strani kolnika Grant je oštro okrenuo oko nekih kola i zaputio se ravnim prolazom prema zgradi suda gdje su se znatiželjni gledaoci nabili oko trijema sa stupovima. I svi su prozori susjednih kuća bili načičkani znatiželjnicima koji su ih pozorno promatrali dok su se Braddock i Donaghue primicali prolazu.

Tada se iznenada, s gornjeg prozora hotela, ospe po njima puščana vatra. Zavjese su zavijorile od zračnog tlaka iz cijevi dvaju pušaka. Zaglušan prasak odjeknuo je ulicom. Donaghue je zastenjao i posrnuo prema naprijed. Olovno mu je zrno prošlo kroz kralješnicu i izbilo visoko na prsima. Njegova se košulja

zalila krvlju. Stropoštao se u prašinu poput kamena. Braddock se nagonski sagnuo tren prije nego što mu je drugo zrno prozviždalo iznad glave. Točno ispred njega zrno je pogodilo Granta u potiljak i raznijelo mu kralješnicu. Vinčesterka mu je ispala iz ruke i pao je licem na zemlju, širom raširenih ruku.

Braddock i Colter snašli su se u tren oka. Colter se okrenuo na peti dok se Braddock sagnuo da uzme vinčesterku sa tla. S hotelskog je prozora sijevala vatra i olovna su zrna udarala kao tuča. Colter je opalio iz sačmarice dva uzastopna hica koji su zagrmjeli kao grom, obasuvši prvi kat hotela kišom olova. Odmah za njim Braddock je oslonio vinčesterku o rame i opalio nekoliko metaka u hotelski prozor. Puščana vatra iz hotela odjednom je prestala i cijevi pušaka nestale su s prozora. Nastala je tišina na ulici.

– Iza hotela! – povikao je Braddock. – Drži ih s lijeve strane!

Colter je kimnuo i otrčao u jednom skoku. Kočijaši kola i kočija jedva su svladali svoje uplašene konje. Prestrašeni građani pobjegli su u kuće ili se natiskali uz kućna vrata. Braddock je grabio trčecim korakom preko ulice. Otrčao je iza desnog ugla hotela u hotelsko dvorište. Prije nego što je istrčao iza ugla, stao je i napunio vinčesterku. Prilazeći oprezno dvorištu, ugledao je dva osedlana konja privezana za stablo.

Stražnja vrata hotela odjednom su se naglo otvorila i dva muškarca naoružana puškama istrčala su u dvorište.

– Stoj ili pucam!

Braddockova zapovijed uhvatila ih je u pola koraka. Stali su kao jedan i okrenuli se. Zapijili su se u Braddocka koji je stajao s vinče-

sterkom. Na trenutak su ostali tako ukočeni kao da odvaguju svoje prednosti. Zatim se jedan pokrenuo podigavši pušku na Braddocka. Braddock povuče okidač. Zrno je pogodilo napadača točno ispod prsne kosti i ubilo ga na mjestu.

Colter je u istom trenutku istrčao iza lijevog ugla hotela, naciljao je i opalio. Drugi napadač, izrešetan olovom iz sačmarice, pao je nauznak. Crvene točkice prošarale su mu košulju na prsima.

Braddock i Colter prišli su mrtvim napadačima. Jedan je bio visok i mršav. Drugi je bio odeblji Meksikanac, ovješanih brkova. Colter ga gurne vrškom čizme.

– Ovo je sigurno Ortega.

– A ovaj drugi Slim Johnson – promrmlja Braddock.

– Mitchellovi plaćenici – doda Colter. – Oni za koje je Donaghue rekao da rade za njega u Santa Feu.

– Točno – reče Braddock i pljuke na zemlju s gadenjem. – Mitchell ih je poslao još jučer ovamo. Nije smio dopustiti da Donaghue dade izjavu pod prisegom na sudu. Čak je i McMain nešto slutio. Stoga me je i došao upozoriti rano jutros.

– Misliš da je sumnjao da je okružni šerif s njima u dosluhu?

Braddock kimne potvrdno glavom.

– Zato je Mather sinoć onako brzo i popustio. Znao je da su ova dvojica u gradu i pustio me da im dovedem Donaghuea, tako reći, na poslužavniku. Ja sam uletio u zamku kao slijepac.

Colter je nekoliko trenutaka zamišljeno šutio, a zatim je upitao Braddocka:

– Hoćeš li poći da se obračunaš s Matherom?

– Ne, neću – odvrati mu odmah Braddock, pa doda uz ironičan smjeh. – Njega ću ostaviti Alliso-

nu. Bit će divan prizor kad bude visio na stupu ulične svjetiljke.

– Budući da ćeš Allisonu dati slobodne ruke – dalje će zamišljeno Colter upitno gledajući Braddocka – znači da odlaziš zauvijek iz Cimarrona.

– Sad kad je Donaghue mrtav, ja ovdje nemam više što tražiti.

– A kamo ćeš?

– Moram posvršavati neke poslove u Santa Feu.

– Mitchell?

– On je prvi na mom popisu.

– Rado bih pošao s tobom da to vidim.

– Pa dodi, tko ti brani?

– Ja opet imam svojih razloga zbog kojih se ne smijem pojavljivati u velikim gradovima.

– Možeš sa mnom odjahati do Ratona ... Ja ću dalje vlakom u Santa Fe.

– Pogrešan smjer – napomene Colter. – Događaji u posljednjih nekoliko dana preplavit će naslovne stranice u novinama. I moje će se ime zacijelo u njima pojaviti.

– Pa kamo ćeš onda?

– Na zapad – reče Colter i pogleda prema gorju Sangre de Cristos. – Već me dulje vrijeme kopka čega ima s druge strane tih brda. Mislim da je došlo vrijeme da ja to i pogledam.

Zašutjeli su obojica. Braddock je slijedio njegov pogled prema zapadu i za trenutak ta dva muškarca osjetila da ih povezuje duboka veza iskrenog prijateljstva. Ni jedan ni drugi nisu taj osjećaj mogli izreći riječima, ali dobro su shvaćali njegovo podrijetlo. Bila je to spona što veže dvojicu odvažnih muškaraca, od kojih je svaki vidio nešto od sebe samoga u onom drugom. Bila je to spona neosjetljiva na vrijeme i daljine.

Braddock je slegnuo ramenima i prvi progovorio:

- Čovjek ne može umaći svojoj sudbini – izustio je tiho.
- Nisam ni mislio da može.
- Ako ti ikada ustreba moja pomoć, potraži me.
- Ne duguješ ti meni ništa, Cole.
- Dugujem, dugujem, i više nego što ti to misliš – reče Braddock i pruži mu ruku.

X

Večernji vlak iz Ratona za Santa Fe kasnio je gotovo šest sati. Braddock je od nervoze pripaljivao cigaretu na cigaretu i meškoljio se na svom sjedalu. Povremeno bi se zapiljio kroz prozor vagona i proklinjao bi svoju zlu sreću. Do Santa Fea bilo je još nekih tridesetak kilometara.

Cijeli mu taj bogovetni dan ništa nije polazilo za rukom kako je htio. Poslije puškaranja ispred zgrade suda, Braddock i Colter otišli su ravno u uredništvo Beacons. Tamo je došlo do oštire rasprave. McMain se zaintačio da njih obojica ostanu u Cimarronu dok ne prođe istraga mrtvozornika. McMain je svakako htio da se raskrinka uloga sudskih vlasti u umorstvima i naglašavao je važnost njihova svjedočenja. Ali Braddock, odlučivši da što prije dođe u Santa Fe, uporno je to odbijao. Colter je pak, zbog svojih razloga, želio što prije otići iz Cimarrona. McMain ih je potezao za rukave od uredništva do konjušnice, prosvjedujući cijelim putem. Braddock je najzad popustio i obećao mu da će mu poslati pismenu izjavu pod prisegom. Zatim je s Colterom uz bok izjahao iz grada.

Kad su odjahali koji kilometar od grada, Colter je zaustavio konja. Njegov je put vodio na zapad preko

brda. Dopratio je Braddocka komad puta kako bi zameo svoj trag. Oprostili su se s nekoliko riječi, jer su si već prije bili rekli sve što im je ležalo na srcu. Pošto su se rukovali posljednji put, Colter je odjezdio preko krajine prema gorju Sangre de Cristos. Braddock je pak gledao za njim nekoliko trenutaka s tugom u očima, pa okrenuo konja kolskom cestom prema Ratonu.

Iz Ratona je vozio večernji vlak za Santa Fe, a Braddock je morao u Ratonu obaviti još mnogo poslova prije polaska vlaka. Premda to nije spomenuo McMainu, zaključio je da više ništa ne može postići bude li i dalje djelovao prerušen. Njegovo je ime tada bilo već svima poznato uslijed događaja prethodnih dana. Stoga je odlučio da više računa na prednosti iznenađenja.

U Ratonu je Braddock doznao da vlak za Santa Fe polazi sa cijelim satom zakašnjenja. Pao je u napast da pođe u posjet Blackyju O'Nealu, Doneghueovu ortaku u salunu Blakova glava. No, predomislio se kad je bolje promislio. Zaključio je da time ne bi ništa dobio. Suočavanje s tim čovjekom moglo je samo dovesti do neželjene gužve, čak do obračuna revolverima. Međutim, O'Neal vjerojatno nije znao ništa što bi moglo nauditi Savezu Santa Fea. Osim toga, u tom trenutku Braddockova je glavna briga bila da što prije stigne u Santa Fe.

U prodavaonici u središtu grada kupio je novo odijelo. Na sebi je ostavio samo čizme koje je nosio dok se predstavljao kao bogati stočar iz Teksasa. Zatim je otišao u javno kupalište, gdje je oprao i posljednje tragove boje iz svoje kose, pa u brijačnicu. Kad se obrijao, slika koju je ugledao u zrcalu činila mu se nekako nestvarnom. Toliko je vremena djelovao prerušen da

mu se činilo da ga iz zrcala gleda nepoznat čovjek. U novom odijelu, čist i glatko izbrijan, otišao je ravno na kolodvor.

Vlak je iz Ratona napokon krenuo sa zakašnjenjem od jednog sata i deset minuta.

Ispočetka Braddock nije bio odveć uznemiren zbog tog zakašnjenja. Ali oko ponoći počeo je ljutito psovati željeznicu. Odron kamenja na prijelozu Glorieta zatrpao je prugu. Četiti sata su prošla prije nego što su željezničari uz pomoć putnika raskrčili tračnice. Kad je vlak napokon ponovo krenuo, Braddock je upitao konduktera kad će stići u Santa Fe. Kondukterov odgovor još ga je više uznemirio. Malo je bilo nade da će vlak stići u Santa Fe prije ponoći.

Zakašnjenje vlaka prisililo je Braddocka da preinači svoj prvotni plan. Njegva procjena temeljila se na određenim nagađanjima u pogledu Warrena Mitchella. Znao je pouzdano da je okružni šerif Mather još u toku dana poslao iz Cimarrona brzojav Mitchellu. Kako Mather još nije imao pojma tko je zapravo Braddock, brzojav je morao biti ohrabrujuće naravi za Mitchella. Donaghueova smrt prekinula je njegovu jedinu neposrednu vezu s Mitchellom, a smrt dvojice plaćenih ubojica uklonila je Mitchellovu vezu sa Savezom Santa Fea. Mitchell će zacijelo misliti da se lukavo izvukao iz škripca. Osim izmišljenoga saveznog šerifa, čiji je posljednji svjedok bio ionako među pokojnicima, Mitchellu iz Cimarrona nije više prijetila nikakva opasnost, pa će o tome izvijestiti i Stephena Elktona.

Braddock je iz praktičnih razloga došao do sličnog zaključka. Njegova je istraga bila osujećena i izgubio je sve nade da će krivci završiti

na sudu. Ipak, kad je izjahao iz Cimarrona, njegov se način razmišljanja okrenuo iz praktičnog u pragmatičan. Rekao je sam sebi da cilj opravdava sredstava kad je riječ o krvoločnim ubojicama. Premda je bilo teško pojmljivo da će uspjeti, odlučio je da Warrena Mitchella uhvati živoga. Nije volio izvlačiti priznanja mučenjem i rijetko se kad služio grubim nasiljem, pa ipak, milom ili silom, odlučio je Mitchella prisiliti da propjeva. Svaki drugi izbor činio mu se neizvedivim.

Odlučio je da Mitchella ščepa čim stigne u Santa Fe, da ga zaskoči iznenada, bilo na ulici, bilo u njegovu uredu. Ali zakašnjenje vlaka zbog odrona zemlje isključilo je tu mogućnost. U vrijeme kad vlak stigne u Santa Fe, Mitchell će već sjediti za svojim stolom u Varijeteu Tivoli. Što je bilo još gore, lako bi mogao i Lisu zateći za njegovim stolom. Stoga je promijenio svoj naum da Mitchella uhvati pod takvim okolnostima. Morao je najprije izviditi gdje se nalazi Lisa i zatim je skloniti na sigurno. Tek potom će svu svoju pažnju pokloniti Mitchellu.

Unatoč zakašnjenju, Braddock se još nadao da nije sve izgubljeno. Mitchell ga je poznavao samo kao Elmira Boyda, bogatog Teksašana. Netko iz Cimarrona zacijelo se već pobrinuo da Mitchellu pošalje opis pastora Titusa Jacobyja i Mitchell je već sigurno zaključio da je to jedna te ista osoba. Pa ipak, ni Mitchell ni Elkton neće misliti da im prijeti neposredna opasnost da budu raskrinkani. Svi koji su mogli svjedočiti protiv njih bili su mrtvi. A baš to njihovo samopouzdanje išlo je u prilog Braddocku.

Vlak je usporio u predgradu Santa Fea. Braddock brzo pogleda na

sat kad su zaškrípjele kočnice lokomotive. Bila je ponoć i četrdeset i tri minute, vrijeme kad Lisa završava svoj zadnji nastup. Braddock je bio u vremenskom škripcu, čak pretijesnom. Ali požuri li, može je još uhvatiti iza pozornice prije nego što sjedne za Mitchelov stol.

Čim je kondukter otvorio vrata vagona, Braddock je iskočio na peron i hitrim koracima zagrabio prema trgu u središtu grada.

* * *

Lisa se još jednom poklonila na pozornici uz burno pljeskanje i odobravanje. Bacala je poljupce u gledateljstvo s objema rukama dok se zavjesa spuštala.

Iza pozornice prošla je mimo plesačica koje su stajale na hodniku i pušći čavrljale. Običavala je s njima popričati koju riječ da čuje najnovije tračeve i njihove ljubavne jade. Ali te ih je večeri nježno odgurnula u stranu, smiješeći im se blago, i otišla ravno u svoju svlačionicu. Kad je ostala sama, izraz njezina lica potpuno se izmijenio.

Bila je zabrinuta i uznemirena. Živci su joj bili prenapeti. Prošao je bio cijeli tjedan otkad je Braddock otišao iz Santa Fea. Iz novinskih vijesti je saznala da je bio upleten u borbu na život i smrt u okružju Colfax. Novine su o njemu pisale kao o pastoru Titusu Jacobyju i nazivale ga »ratobornim pastorom«. Jedan članak opisao je i linčovanje Cruza Vege i okršaj pastora Jacobyja s rančerom Clayom Allisonom. Idućeg dana novine su donijele potankosti o krvavom obračunu u zabačenom selu Rayado, napominjući da je Titus Jacoby odveć vrstan revolveraš za običnog pastora. Neki su čak otvoreno iznosili mišljenje da se pod mantijom skriva neka druga osoba.

Prije podne tog dana Lisa je čula i o pucnjavi ispred zgrade suda u Cimarronu. Kako se nije tiskalo večernje izdanje novina, morala se strpjeti do idućeg dana ujutro. Vjerovala je da se Braddock nije uspio dočepati krunskog svjedoka protiv Saveza Santa Fea. Ako je to točno, njegova se strepnja za njezin život morala udesetorostručiti. Njezini osjećaji su joj govorili da se on u tom času vraća u Santa Fe. Ta ju je pomisao tjerala u očaj. Nije znala što da radi s Warrenom Mitchellom.

Pošto je skinula haljinu u kojoj je nastupala, objesila ju je na klin, pa zastala na trenutak, neodlučna što da obuče. Zagrnula se širokim kimonom i sjela ispred zrcala za toaletnim stolićem.

Umorstvo Donaghuea pomrsilo joj je sve račune. Koliko je znala, ona je ostala jedini svjedok protiv Mitchella i Elktona. Pokušala je smisliti što da radi. Da li da zaigra na sigurnu kartu, izmisli da je bolesna i čeka sama Braddocka? Ili bi joj bilo pametnije da napravi sretno lice i nastavi igru mačke i miša s Warrenom Mitchellom?

Do tog dana nije bilo razloga da si postavlja takva pitanja. Njezina izazovna ljepota posve je zaludila i zaslijepila Mitchella. Unatoč Elktonovoj zabrani, on joj se svake večeri udvarao. Dok je pjevala i plesala, gledao ju je zadivljenim očima kao da je zalijepljen za stolicu za svojim stolom ispred pozornice. Poslije zadnje predstave otpratio bi je u svoj apartman u hotelu, gdje bi popili piće za laku noć, što je postalo uobičajeni obred. Osim nekoliko njegovih strastvenih nasrtaja, uspjela ga je držati podalje od sebe. Zatim je njegova požuda gasnula u razmjeru s vijencima iz Cimarrona. Nekoliko proteklih večeri ponašao

se čak kao bespolac, jedva da bi je i dotaknuo. Bilo je očito da mu se po glavi motaju ozbiljnije misli.

Te večeri sve je bilo posve drugačije. Po glasinama koje je čula, vijesti iz Cimarrona bijahu više nego povoljne za Mitchella i zacijelo će biti dobro raspoložen. Kad odu u hotel, to isto vedro raspoloženje pobudit će ponovo njegove nagone. Zacijelo se više neće zadovoljiti samo njezinim obećanjima i neće prihvatiti njezine isprike. Mogla bi se lako naći u nebranom grožđu, suočena s njegovim zahtjevima kojima će morati udovoljiti ili ... Sama pomisao na to bila joj je odvratna, ali salijetala ju je jedna neugodna misao. Slutila je da će Braddock stići kasno te noći. U mislima ga je već vidjela kako provaljuje vrata Mitchellova hotelskog apartmana i priskaće joj u pomoć. Zadrhtala je pred tom slikom. Držala je da Mitchell ne bi ostao živ poslije takva susreta. A s njim bi umro i cijeli slučaj Saveza Santa Fea.

Prenulo ju je lagano kucanje na vratima. Vrata su se zatim tiho otvorila i polovica njezine more, što joj je još maločas lebdjela pred očima, postala je stvarnost.

– Dora! – rekao je zanosno Mitchell veselim glasom još s praga. – Gdje si, zaboga? Nisi se još ni obukla.

Lisa se sabrala koliko je mogla i brže-bolje izlanula prvu laž koja joj je pala na um.

– Poslala sam ti poruku po konobaru, dragi. Zar te nije našao?

– Očito nije. A što je bilo u toj poruci? – upita Mitchell i stane kraj toaletnog stolića.

– Ne osjećam se dobro. Vjerojatno sam pokvarila želudac – lagala mu je Lisa. Rukom se primila za čelo kao da provjerava nema li vrućicu.

– Jadna moja djevojčica – pokroviteljski će Mitchell. – Prepusti se ti samo u moje ruke. Imam u hotelu odličan prašak za želudac. Zaukas ćeš ti meni ozdraviti.

Lisa prekri usta rukom. Tiho je mrmljala kroz prste. – Hvala ti na brizi, Warren. Ali zbilja, ne bih ti bila ugodno društvo večeras.

– Glupost! – Mitchell je smiješeći se odbacio njezin izgovor. – Večeras se baš radujem što ću biti s tobom. Hajde, sad, diži se. Obuci se brzo. Neću više ništa da čujem!

– Doista, ne osjećam se dobro. Mučno mi je i ... prozborila je Lisa. Oči su joj se odjednom raskolačile u zrcalo iznad toaletnog stolića. Iza njihovih leđa vrata su se tiho otvorila i druga polovica njezine more zakoračila je preko praga u sobu. Na šum vrata Mitchell se okrenuo zbunjena izraza na licu. Doimao se poput čovjeka koji se iz petnih žila trsi da prepozna svoga iznenadnog posjetioca.

– Tko ste vi, do vraga?

– Imam nekoliko imena, a vi me poznajete kao Elmera Boyda – odvrati mu Braddock uz tihi smiješak.

– Boyd! – ponovi Mitchell. – Ne vjerujem vam.

– Imao sam obojenu kosu u crno i lažne brkove. Dao sam vam ček bez pokrića na tri milijuna dolara – mirnim mu glasom reče Braddock.

– Gospode! – zavapi Mitchell i kao da je malo kleknuo kad ga je prepoznao.

– Nemojte mi se još onesvijestiti – reče Braddock suho. – Još niste čuli sve vijesti koje vam donosim.

– Oh, – Mitchell se napinjao da izgleda što sabraniji. – Da čujem te vaše vijesti!

– Moje je pravo ime Cole Braddock.

Mitchellovo se lice zarumenjelo kao bikova krv. Zjenice su mu se stisnule u sitne točkice. Zaškiljio je u Braddocka. Teško je disao. Riječi je izgovarao kao da se guši.

– Vi ste onaj detektiv što je ubio suca Hougha prošle godine u okru-
žju Lincoln?

– Drago mi je što se toga sjećate – odgovori mu Braddock mirnim glasom. – A budući da sve znate o meni, možemo odmah pristupiti po-
slu.

– Nemam ja s vama nikakva po-
sla – odbrusi mu Mitchell opirući se.

– Kladim se da imate – odbrusi mu Braddock i pokaže rukom pre-
ma toaletnom stoliću. – Želio bih vas upoznati s mojom suradnicom, Dorom Kimble. Njezino pravo ime sad nije važno.

Lice Warrena Mitchella izgubilo je boju. Nije više bilo rumeno kao bikova krv već blijedo kao u čovjeka na samrti. Žila kucavica kucala mu je na vratu. Ostao je ukočen, bez riječi. Buljio je u Lisu poput čovjeka što slijepo pilji u mjesec. Lijepa Lisa kimnula je malo glavom kao da potvrđuje Braddockove riječi, a za-
tim se kiselo nasmiješila.

– Žao mi je, Warrene. Bila je to moja dužnost.

– Ti... droljo! – Mitchell je go-
tovo ispljunuo te riječi. – Lagala si mi! Prevarila si me!

– I više od toga – ubacio je Braddock. – Ona je prisluškivala vaš razgovor s Elktonom one noći kad vam je Elkton naredio da date ubiti McMainea.

– Ja se toga razgovora uopće ne sjećam – pribrao se brzo Mitchell.

– Sjećate se, sjećate! Bilo je to one iste noći kad ste nehotice na-
tuknuli i o svom suučesništvu u umorstvu pastora Tolbyja. Lisa će

to posvjedočiti kad vas izvedu pred sud.

– Pa što onda? – prezirno će Mitchell. – Njezina riječ protiv mo-
je riječi i riječi Stephen a Elktona. Riječ salunske drolje vrijedi koliko i njezine prostačke pjesmice! Smi-
jat će joj se na sudu.

– Ne, neće, jer mi imamo nepo-
bitne dokaze koji će potvrditi istini-
tost njezina iskaza – poklopi ga Braddock.

– Ne vjerujem.

– Što ako vam kažem da je Do-
naghue priznao?

– Ne budite smiješni! Ja slučajno znam da je Donaghue ubijen u Ci-
marronu. Hoćete reći da će mrtvi ustati iz groba?

– I hoće na neki način – odvrati mu Braddock. – Vidite, i riječi mr-
tvog čovjeka vrijede na sudu. Pose-
bice kao iskaz pod prisegom.

– Iskaz? Kakav je to iskaz mo-
gao potpisati Donaghue? – pravio se Mitchell da ga ne razumije.

– U kojem se spominje samo va-
še ime – lagao mu je Braddock da-
lje zadovoljno se smiješeći.

– O čemu vi to naklapate?

– Vidite, on ni jednom riječi nije spomenuo Elktona. A nije ni mogao. Za njega ste vi bili glava Saveza Santa Fea. Od vas je primao zapo-
vijedi za podla umorstva.

– To je smiješno. Nitko vam to neće vjerovati – nije se dao poko-
lebat i Mitchell.

– Vjerovat će porota – reče Braddock kroz stisnuta usta – i bit-
ćete osuđeni na smrt vješanjem zbog umorstva. Dakako, Elkton će se zadnji smijati.

– Elkton?

– Da, baš on. Njega Donaghue nije spomenuo u svom priznanju, a Dorino svjedočenje neće biti do-
statno da se on osudi. On će biti

osloboden, a vas će ostaviti da visite.

— Obmanjujete me! Hoćete me navesti da ocrnim Elktona? Nikakav iskaz ne postoji! — gotovo je jarosno povikao Mitchell.

— Vidjet ćete i sami za koji dan.

— Zašto ne odmah sad?

— Poslao sam ga poštom Dori prije nego što sam krenuo iz Cimarrona iz opreza ako se meni što dogodi. Ona bi u tom slučaju poduzela sve da vas osude i objese. U svakom slučaju, vaša je sudbina zapečaćena.

Mitchell je iznenada poskočio i lijevom rukom pograbio Lisu za kosu. Podigao ju je na noge, privinuo uza se i okrenuo. Stiskao ju je rukom oko vrata.

Braddock je skočio do pola sobe i naglo stao. Mitchell je desnom rukom izvukao revolver iz unutrašnjeg džepa svoga kaputa, pritisnuo je cijev Lisi u sljepoočicu i polagano napeo kokot.

— Mičite se s tih vrata!

XI

Braddock je vidio da nema smisla bilo što poduzimati. Nije se smio prenagliti, pa se nije usudio potegnuti revolver, jer bilo kakav pokušaj da zaskoči Mitchella bio bi koban za Lisu. Sklonio se u stranu s vrata.

Čvrsto stižući Lisu podlakticom oko vrata, Mitchell se povlačio preko sobe. Rukom u kojoj je držao revolver nekako je uspio otvoriti vrata. Zatim je ponovo uperio cijev revolvera Lisi u sljepoočicu i tako izišao na hodnik iza pozornice. Jedna od plesačica koje su tamo stajale vrisnula je i pobjegla niz hodnik prema pozornici. Ostale su se ukočile od straha i ostale otvorenih usta od zaprepaštenja. Mitchell se

na njih uopće nije obazirao. Čvrsto stežući Lisu oko vrata, povlačio se prema izlaznim vratima iza pozornice.

Braddock je također zakoraknuo na hodnik. Brzim pogledom procijenio je stanje i tiho opsovao. Stražnja vrata iza pozornice izlazila su na mračnu uličicu. Na jednom kraju uličica je vodila na glavnu ulicu, a na drugom iza zgrade kazališta Tivoli. Kad izide na uličicu, bilo je više nego sigurno da će Mitchell okrenuti u mrak iza zgrade kazališta. Tamo će najvjerojatnije ubiti Lisu i izgubiti se u mrkloj noći. Da bi ga u tome spriječio, Braddock nije imao drugog izbora nego da ga zaustavi prije nego izide na uličicu. Pojurio je za Mitchellom.

— Stanite, Mitchelle!

— Ne prilazite! Još jedan korak i ubit ću je! — povikao je Mitchell prijetećim glasom.

— Ne, nećete, jer ubijete li je, vi ste mrtav čovjek istog trena — opomenuo ga je Braddock hladnim glasom.

Mitchell se povukao do stražnjih izlaznih vrata.

— Ja nemam što izgubiti, Braddock. Vi biste me ionako ubili. Zato vam je bolje da ostanete gdje jeste!

— Slušajte, nagodimo se! Pustite je i vi možete slobodno otići. To vam je jedini način da odavde izidete živi — predložio mu je Braddock pomirljivim glasom.

Mitchell se trenutak kolebao.

— Ne pristajem! Vi ćete pojuriti za mnom.

— Dajem vam pet minuta prednosti!

— To mi nije dosta! — doviknuo mu je Mitchell. — Treba mi barem...

Vrata iz prostora za orkestar otvorila su se uz tresak i na njima se pojavio Ned Ingram. Mitchell je

nagonski pogledao prema vlasniku kazališta Tivoli, a Lisa je to iskoristila. Otrgla se iz Mitchellove ruke pa se bacila postrance na pod. Mitchelovi su refleksi bili brzi. Okrenuo je revolver prema podu još prije nego što je Lisa pala na nj.

Činilo se da se Braddock uopće nije pomaknuo. A ipak se kolt u tren oka pojavio u njegovoj ruci i rignuo je plamenim jezicima. Potezao je kokot i okidač brže od otkucaja srca. Dva olovna zrna ostavila su za sobom par svijetlocrvenih mrlja na prsima Mitchellove košulje i on je udario ledima u stražnja izlazna vrata. Ostao je trenutak na njih zalijepljen, a zatim mu popustiše koljena i on se složi na pod očiju uprtih u beskonačnost.

Jedna je plesačica vrisnula i pala u nesvijest. Ned Ingram buljio je sekundu-dvije u mrtvog Warrena Mitchella, a zatim se okrenuo kao zvrk i pobjegao kroz vrata natrag u prostor za orkestar. Braddock pristupi Lisi i spremivši revolver klekne na koljeno pokraj nje. Kimono joj je bio spao s jednog ramena, a kosa joj se rasula niz ramena. Smiješila mu se ukočenim usnama.

– Preplašio si me, ljubavniče.

– Ja?

– Ti! – odgovorila mu je i nasmijuljila mu se. – Ne bi mu dopustio da odavde izide živ, zar ne?

– Ne dok tebe ne bi pustio.

– Ako me ne bi pustio, što onda?

– upitala ga tiho.

– Ubio bih ga.

– A ja?

– Ovdje ili vani – Braddock slegne ramenima – jednako bi završila da ga ja nisam prvi dohvatio.

– Misliš da bi me on ubio ovako ili onako?

– A što ti misliš?

Lise je polagano potresla svojom lijepom glavom.

– Mislim da je posao pjevačice ljepši i lakši od detektivskog posla.

– Slažem se.

– Ja također mislim – Lisa ga je nježno pomilovala po obrazu – da te ne bih dala za sve na ovom svijetu.

– Samo pokušaj – odgovorio joj je Braddock u smijehu.

– Baš neću! – Prihvatila je njegovu ispruženu ruku i dopustila mu da joj pomogne ustati. – A kamo ćemo sad, šefe?

– U hotel.

– U hotel? A Elkton? – zbunjeno će Lise.

– Želim najprije tebe strpati pod ključ. Zatim ću potražiti Elktona.

– Zar se bojiš da bi mogao poslati nekoga da me ubije?

– Opreznost je majka mudrosti

– svečano će Braddock.

– Čim čuje gdje i kako je završio Mitchell, bit će mu jasno da si i ti u to bila umiješana. Stoga bih te želio skloniti na sigurno mjesto za svaki slučaj.

– Pa dobro, ljubavniče – rekla je dok je poravnavala kimono i s nje ga otresala prašinu. – Nećeš vjerovati svojim ušima, ali ja se potpuno slažem s tobom. Hajdemo da me zaključaš u sobu. ♦

– To je on! Onaj s Dorom!

Na pragu se ponovo pojavio Ned Ingram. Prstom je pokazivao Braddocka, a iza njega bijahu dva pomoćnika šerifa. Čuvari zakona progurati su se pokraj Neda Ingrama s uperenim revolverima. Prilazili su oprezno Braddocku. Braddock dobaci brz pogled Lisi i lice mu se namršti. Polagano je podigao ruke uvis.

– Čini mi se da ćemo završiti u zatvoru – rekao je Lisi.

* * *

Istraga je trajala gotovo do zore. Gradski šerif Horold Croy bio je

vrlo revan u svom poslu, što je bilo i posve razumljivo. On je u ubojstvu Warrena Mitchella vidio jedinstvenu priliku da se proslavi, jer će ga taj slučaj uzdići i uvrstiti među najvrlije i najglasnije čuvare zakona na Divljem zapadu.

To je ubojstvo imalo nekoliko gledišta koja su mu davala aureolu senzacije. Ubijen je bio bogat poduzetnik i istaknuti prvak u političkom životu pokrajine. Za njega se uvelike pričalo da je jedan od glavnih u Savezu Santa Fea, ako ne i njegov vođa. A što se tiče čovjeka koji ga je ustrijelio, on bijaše, prema svojoj izjavi, Cole Braddock. Braddockov ugled kao lovca na zločince sam je po sebi jamčio da će vijest biti objavljena na prvim stranicama svih novina diljem Divljeg zapada. I gradski šerif u Santa Feu vidio je već svoje ime kako blista u nekim od tih naslova.

Kako Horold Croy nije bio novajlija u politici, bio je zaguljeni pristaša demokratske stranke. Osim za osobnu slavu, on je taj nemio događaj htio iskoristiti i da zada smrtni udarac republikancima. Popis onih za koje se sumnjalo da pripadaju Saveza Santa Fea obuhvaćao je doslovce sve odličnike u republikanskoj stranci. Njegova je istraga stoga bila i politički motivirana i zbog toga vrlo podrobna.

No uskoro je otkrio da se namjerio na prekaljena protivnika. Braddock bijaše nerazgovorljiv i nije želio odgovarati na pitanja. Dao je samo najbitnije podatke o pucnjava, tvrdeći da je pucao u samoodbrani i samo zbog toga da bi zaštitio život gospođice Dore Kimbel.

Croy se poslužio svim smicalicama iz svoje bogate policijske prakse. Ispitivao je Braddocka i Doru pojedinačno do najsitnijih potankosti. Kad je poslije usporedio njihove

izjave, vidio je da su nalik kao jaje jajetu. Oboje, i Braddock i Dora Kimbel, tvrdili su da je posrijedi ljubavni trokut i da je na kraju Mitchell pokušao ubiti Doru Kimbel iz ljubomore.

Zatim ih je gradski šerif mrcvario zajedno, pokušavajući ih uhvatiti u proturječnosti. Ni Dora ni Braddock nisu se dali navesti na tanak led i Croy je napokon zaključio da su oni svoje priče uvježbali na putu od kazališta Tivoli do njegova ureda. Bez obzira na to koliko ih je puta tjerao da ponove svoje izjave, rezultat je uvijek bio isti. Oni su tvrdili da su posve nedužni i temeljili su svoju odbranu na pravu na samoodbranu.

Na Croyevu veliku žalost njihovu su priču potvrdili i očevici. Plesačice iz kazališta Tivoli, a i Ned Ingram, svi su potvrdili da je Mitchell doista držao revolver uperen u glavu gospođice Dore Kimbel. Ustanovilo se da je Braddock pucao jer nije imao nikakve druge mogućnosti da spasi gospođicu Kimbel. Ona je navodno bila Michellova ljubavnica, i to je također potkrijepilo njihovu priču. Ali Croy je ipak mislio da je njihova priča obična bajka za malu djecu, puka izmišljotina. On je bio uvjeren da Cole Braddock nije doputovao u Santa Fe samo radi toga da izgadi ljubavnu svadu. Dapače, vjerovao je da su detektiv i pjevačica radili zajedno na nekom slučaju koji je bio u uskoj vezi sa Savezom Santa Fea.

Ipak nije bilo dokaza koji bi potvrdili Croyevu teoriju. Braddock i Dora Kimbel tvrdoglavo su se držali svoje priče o smrti Warrena Mitchella i činjenice su govorile njima u prilog u svakoj pojedinosti. Rezultat je bio da nijedno od njih dvoje nije moglo biti optuženo ni za što. Croy im je rekao da moraju biti

nazočni na uvidaju mrtvozornika, što je bila isprazna prijetnja, jer je znao da će porota donijeti odluku da je bila riječ o opravdanom ubojstvu u samoodbrani. Zatim ih je prilično nevoljko pustio iz zatvora.

Braddock je izašao na ulicu s Lisom, koja ga je držala ispod ruke, a lica su im se oboma žarila od zadovoljstva. Croy ih je gledao kroz prozor svog ureda kako idu preko glavnog trga u osvit zore dok su se prve jutarnje zrake sunca probijale na dalekom obzorju i bojile nebo sivogrimiznim bojama. Znao je da je ispao budala, ali ipak, unatoč samom sebi, u dnu srca osjećao je divljenje za tog čovjeka. Prvo pravilo za svakoga privatnog detektiva jest da ne otkriva potankosti o svom zadatku i ime svoga klijenta. Braddock se uporno držao toga osnovnog načela svog zanata.

Desetak minuta poslije Frank Kirkland banuo je na vrata šerifova ureda. Odvjetnik ranoranilac se zaustavio da doručkuje u obližnjoj gostionici. Tamo je čuo novosti o Mitchellovoj smrti i Braddockovu uhićenju. Očito je trčao cijelim putem da što prije stigne do Croya, jer je djelovao kao da je ostao bez daha kad je prešao prag ureda gradskog šerifa. Njegova uzbuđenost i njegova pitanja prelazili su granicu obične znatiželje. Na pitanja gradskog šerifa odgovarao je neodređeno, ne dajući nikakvo objašnjenje odakle to njegovo iznenadno i bezrazložno zanimanje za Braddocka. Pošto mu je Croy rekao da je Braddock pušten, Kirkland je istrčao iz šerifova ureda i požurio prema hotelu.

Harold Croy nije bio matematičar, ali je znao zbrojiti dva i dva a da se ne služi prstima. Znao je da je Frank Kirkland pravni zastupnik Cimarronske koalicije i zakleti ne-

prijatelj Saveza Santa Fea. Prisjetio se i vijesti o zagonetnom pastoru koji je visoko podigao stijeg Koalicije u okružju Colfax. Štoviše, bio je svjestan da je Braddock djelovao uglavnom prerušen. Nenadana pojava Franka Kirklanda bijaše posljednja nepoznanica u jednadžbi koja se tako sama riješila i odgovor je bio jasan kao dan. Cole Braddock je radio za Cimarronsku koaliciju. Njegova je zadaća bila da razbije Savez Santa Fea.

Prema tome, smrt Warrena Mitchella nije više bila zagonetka za gradskog šerifa Harolda Croya.

Sazvao je konferenciju za novinare točno u devet sati. Novinari i izvještači črčkali su žustro bilješke dok im je Croy iznosio podatke o događajima u Varijeteu Tivoli prošle noći. Usta su im se razjapila od čuda kad im je Croy natuknuo i nešto o svojim slutnjama da bi se to moglo raditi o obračunu između pristaša Saveza Sante Fea i Cimarronske koalicije. Zatim je u tu priču ubacio kao usput i ime Colea Braddocka i pustio lovce na senzacije da iz toga sami izvuku zaključke. Dao im je sve osim čvrstih dokaza, koji su se u tom trenutku činili i nevažnima. Čvrste činjenice i nisu potrebne za senzacije.

Priča je odzujala po telegrafskim žicama još prije nego što je otkucao podne. Harold Croy, gradski šerif Santa Fea dobio je u njoj istaknuto mjesto.

* * *

Iz šerifova ureda Braddock i Lisa otišli su ravno u hotel. Braddock ju je otpratio u njezinu sobu i čekao dok Lisa nije provjerila da li je njezin deringer napunjen. Naredio joj je da odmah puca ako itko pokuša na silu ući u njezinu sobu. Zastao je trenutak na hodniku dok nije čuo da je Lisa zaključala vrata za njim.

Zatim je otišao u potragu za Stephenom Elkonom.

Kad je izašao iz hotela, opazio je Franka Kirklanda. Ulazio je upravo u ured gradskog šerifa. Braddock tiho prokune, svjestan da je odvjetnik već čuo za pucnjavu prošle noći u kazalištu Tivoli. Braddock je bio vrlo zadovoljan načinom na koji je obmanuo gradskog šerifa, izbjegavši da mu oda pravu prirodu svog posla u Santa Feu. Čim se pojavi pred šerifom, Kirkland će se zacijelo izlanuti. Ali na kraju krajeva to sad više i nije bilo važno. Stephen Elkton je zacijelo također čuo što se dogodilo Mitchellu.

Zdravo rasuđivanje, prisjetio se Braddock, čudesno pomaže mudru čovjeku da koješta predvidi. Prošle noći već je mislio da ima pobjedu u svojim rukama. Premda ga je iznenadilo što je zatekao Mitchella u Lisinoj odjevaonici, on je to iskoristio sebi u prilog. Bio se mogao zakleti da je Mitchella bio stisnuo u takav škripac da je malo nedostajalo pa da mu Mitchell sve prizna. Tada se na Braddockovo veliko zaprepaštenje Mitchell odjednom prenuo i pružio mu otpor. To je Braddocka utoliko više zaprepastilo jer je mislio da Mitchell nema dovoljno hrabrosti da ga ubije. Oni koji unajmljuju ubojice obično s gađenjem gledaju na sam čin ubojstva. I baš ta greška u rasuđivanju upropastila je najvjerojatnije sve Braddockove napore. Ušutkao je pogrešnog čovjeka zbog pogrešnih razloga.

Braddock se zaustavio ispred vrata Elktonove odvjetničke kancelarije nedaleko od središnjeg trga. Potresao je kvaku na ulaznim vratima i provirio kroz prozor. Na kraju je zaključio da unutra nema nikoga. S obzirom na to da je tamo došao u rane jutarnje sate, nije se mogao ni nadati da će tamo nekoga i zateći.

Ali potragu za Elktonom morao je negdje započeti, a Braddock je samo znao gdje se nalazi Elktonova odvjetnička kancelarija i ništa više. Pri kraju ulice opazio je kavanu, koja je već bila otvorena da rane jutarnje goste posluži doručkom. Popio je šalicu kave i dok je plaćao račun nekako je zapodjenuo razgovor s vlasnikom. Postavio mu je nekoliko usputnih pitanja, a vlasniku se razvezao jezik. Braddock je iz kavane izašao s Elktonovom adresom.

Uskoro se približio kući nekoliko blokova sjeverno od glavnog trga. Nije u glavi skovao nikakav određen plan, ali već je unaprijed znao kako će završiti njihov susret ako Elktona zatekne kod kuće.

Pošto je nekoliko puta snažno prodrmao kvaku, ugledao je stariju ženu u kućnoj haljini od flanela. Predstavila mu se kao gazdarica kuće i rekla mu glasno i jasno da Elktona nema kod kuće. Kako se Braddock nije dao olako otpraviti, napokon se pokazalo da je žena vrlo brbljava. Kazala mu je da je prošle noći čula lupanje i šaputanje na ulaznim vratima. Poslije toga Elkton je na brzu ruku spremio kovčeg i nestao u noći. Braddock je od nje saznao i da Elkton nema ni žene ni djece i da ona ne zna za ikoga od njegove rodbine. Nije imala pojma kamo je Elkton mogao otići i kako je otputovao. A nije znala ni kad bi se mogao vratiti. Tu posljednju izjavu dala je samoinicijativno. Ona bijaše odgovor na pitanje koje joj Braddock uopće nije ni mislio postaviti. Znao je odgovor na nj od onog trenutka kad mu je ta žena otvorila vrata: Stephen Elkton neće se više nikad vratiti u Santa Fe.

* * *

Nekoliko minuta prije devet sati Braddock je ušao u ured Franka

Kirklanda. Odvjetnik mu se ljubazno nasmiješio, ustao od stola i pružio mu ruku. Braddock je hinio da je ne vidi.

– Lagali ste mi, Kirklande.

– Što?

Braddock se upiljio u Kirklanda prodornim pogledom.

– Kad ste me unajmili, rekli ste mi da je moja zadaća da uništim Savez Santa Fea, a zapravo ste tražili nekoga tko će umjesto vas ubijati.

– To nije točno!

– Vraga nije – odbrusi mu Braddock kroz stisnute zube.

– Za to isto optužujem i Orvillea McMaina, koji to nije otvoreno priznao, ali nije ni porekao.

Kirkland klone teško natrag u stolicu.

– Ako je to točno... onda je nehotice lagao... i vama i meni.

– Prestanite se pretvarati – odsiječe oštro Braddock.

– Razgovarao sam i s McMaimom. Složili smo se da uništenje Saveza ima prednost pred svim ostalim. Nije bilo spomenuto unajmljivanje plaćenog ubojice. Ni riječi!

– Hoćete reći da vas je McMaim prevario?

– Hoću reći da **ja vas nisam!**

Pogledi su im se ponovo sreli. Braddockov je izraz bio hladan i ispitivalački. Gledao je odvjetnika ravno u oči nekoliko minuta. Napokon, uvjeren da je čuo istinu, lagano je kimnuo glavom.

– Vjerujem vam na riječ – rekao je otresito. – Od jutros Savez Santa Fea više ne postoji i vi mi dugujete još pet tisuća dolara. Potpišite ček.

– Zar od jutros? – upita ga u čudu Kirkland. – Navratio sam jutros u hotel. Recepcionar mi je rekao da ste izašli. Gdje ste bili?

– U kući Stephena Elktona.

Kirkland se doimao posve zbunjeno.

– Pa kakve veze ima Elkton sa Savezom Santa Fea?

– Mitchell i Elkton – Braddock ispruži dva stisnuta prsta – bijahu baš ovako povezani, samo što je Elkton izdavao naredjenja. On je bio glava Saveza Santa Fea.

– Nevjerojatno! – gotovo je povikao Kirkland očito vrlo zapanjen.

– Stephen Elkton bijaše posljednji čovjek na koga bih posumnjao. Bio je vrlo nedruštven. Djelovao je poput nekog učenjaka.

– Učenjaka za ubojstva – dodao je Braddock.

– Upravo dolazim s kolodvora – objasni mu Braddock.

– Elkton je uskočio u noćni teretni vlak za Denver. Potplatilo je šefa stanice da ga ubaci u posljednji vagon vlaka.

– Zašto je otišao u Denver. Zar ne zna da ste vi iz Denvera? – začudio se Kirkland.

– Mislim da mu je Denver samo usputna stanica. Taj će još dugo bježati prije nego što se negdje skrasi. A možda se neće nigdje ni skrasiti ako ima imalo soli u glavi.

– Oprostite, nisam vas dobro razumio. Razbili ste mu Savez i otjerali ga iz Santa Fea. Zar vaša zadaća nije završena? – upita ga Kirkland.

– Zadaća je možda završena, ali knjiga još nije zatvorena.

– Koja knjiga?

– Knjiga o Elktonu.

– To mi je sve malo nejasno.

– Sve je tu jasno kao suza. Elkton je moj dužnik i ja ću taj dug utjerati.

– Što vam je ostao dužan?

– Jedan ljudski život.

Kirkland je već bio zaustio da ga još nešto pita, ali se predomislio. Pročitao je iz Braddockovih očiju

da nema smisla da ga dalje ispituje. Ispunio je ček na pet tisuća dolara i potpisao ga. Braddock je ček presavio i spremio ga u džep. Zatim su se, bez nekih pretjeranih uljudnosti, rukovali i Braddock je izašao iz Kirklandova ureda. Kirkland je još dugo piljio u vrata koja je Braddock zatvorio za sobom.

Pitao se koliko daleko je već umakao Elkton. Časak se zamislio i zaključio da Elkton nikad neće dovoljno daleko umaknuti dok Braddocku duguje jedan ljudski život.

XII

Lisa bijaše prpošna kao razigrano dijete. Slučaj Saveza Santa Fea potrajavao je predugo i bijaše vrlo zamoran, pa je Braddock smatrao da je Lisa doista i zaslužila odmor.

Kad ju je upitao kamo bi željela poći da se odmori, Lisa ni trena nije oklijevala. Zacrvkutala je i pljesnula rukama od oduševljenja te izvalila kao iz topa.

— U New Orleans! Oh, Cole, molim te! U New Orleans!

Putovanje do New Orleansa trajalo je gotovo tjedan dana. Od Santa Fea do Denvera, pa dalje do St. Louisa, putovali su željeznicom. Zatim su se ukrcali na parobrod i otplovili niz Mississippi.

Jednoga toploga ljetnog dana parobrod je zaokrenuo širokom okukom, polagano smanjujući brzinu. Sunce ih je grijalo s leđa, a ispred njih obasjana suncem, snažna matica rijeke doimala se poput užarena rastopljena željeza. Ruku pod ruku Braddock i Lisa stajali su na gornjoj palubi i šutke se divili toj čudesnoj čari prirode.

Svi su u to vrijeme smatrali da je New Orleans najživopisnija luka na svijetu. Po veličini i mnogobrojnosti brodova u pristaništu ni jedna mu luka nije bila ravna uz obalu

oceana. Uz pristanište i operativnu obalu koja se svijala uz okuku rijeke bijahu usidreni parobrodi i jedrenjaci na kojima su se vijorile zastave desetak raznih država.

Uzdruž pristaništa lučki je dio grada vrvio mornarima i lučkim radnicima, a posvuda uz obalu bijahu naslagane bale pamuka da se od njih ni more nije vidjelo.

Parobrod je doplovio do pristaništa uz Canal Street. Čim je bio spušten mostić za izlazak s broda, nosač je odnio njihovu prtljagu i pozvao im kočiju. Njihov je hotel bio u srcu poznatoga starog francuskog dijela grada. Vieux Carré. Sa svojim mnogobrojnim kazalištima i restoranima Vieux Carré bijaše boravište kreola, gradskog stanovništva miješane krvi. Potomci francuskih i španjolskih doseljenika koji su se međusobno ženili, kreoli, rijetko su kad prelazili Canal Street odakle je počinjao anglosaksonski dio New Orleansa. Njihov je jezik bio francuski, njihova kultura pariška i njihov je svijet imao svoje središte u Vieux Carré. Taj je dio grada ostao dio staroga kontinenta zbog svoje ljupkosti i rafiniranosti.

Iduća četiri dana Braddock i Lisa predali su se lagodnom životu u toj francuskoj četvrti. Spavali su dokašno, doručkovali u krevetu i vodili ljubav kao da sutrašnjica uopće ne postoji. Poslijepodneva su provodili u razgledavanju u grada, šetajući od obale do Trga Jackson i otmjene stambene kreolske četvrti pokraj Avenije Esplanade.

Četvrti dan uvečer večerali su u restoranu Antonio, koji je bio poznat po svojoj izvrsnoj kuhinji. Muškarci su bili besprijekorno odjeveni u večernja odijela, a žene u prekrasne haljine po najnovijoj pariškoj modi. Natkonobar, koji je Lišu i Braddocka smatrao strancima,

posvetio im je posebnu pažnju. Smjestio ih je za stol uz prozor koji je gledao na ulicu, i gdje su bili malo postrance od ostalih redovitih gostiju.

– Gle! – odjednom je viknula Lisa, ostavši gotovo bez daha od zaprepaštenja dok je gledala kroz prozor restorana na ulicu.

– Što ti je?

– Pogledaj tamo preko onog čovjeka što prelazi ulicu! – rekla mu je uzbuđenim glasom.

Braddock se okrenuo, i vidio krupnog muškarca upravo ispod stupa ulične svjetiljke. U odsjaju svjetla jasno mu je vidio lice i odmah ga je prepoznao.

– Cole, što ćeš mu učiniti? – upitala ga je tihim glasom, gotovo šapatom.

– Ne pitaj! – kratko će Braddock.

Požurio je u garderobu, zatražio je svoj šešir i žustrim koracima pošao iz restorana. Na prvom uglu zaokrenuo je u poprečnu ulicu i opazio zdepasti lik na pola bloka kuća pred sobom. Braddock produži korake i gotovo ga dostigne do idućeg ugla. Ruku je držao u džepu čvrsto stežući kolt.

– Zdravo, Elktone!

Elkton je gotovo poskočio kad je čuo svoje ime. Okrenuo se na peti i lice mu je u istom trenu problijedjelo kao krpa. Sjećao se toga glasa i nedavno je vidio Braddockovu sliku u novinama. Po izrazu Elktonova lica vidjelo se da ga je odmah prepoznao.

– Kako ste me pronašli? – upitao je tiho.

– Pukom srećom – priznao mu je Braddock. – Zašto ste odabrali baš New Orleans za svoje skrovište? – zanimalo je Braddocka.

– A zašto bih ja to vama rekao? – odbrusi mu Elkton.

– A zašto ne biste? – odgovori mu Braddock pitanjem. – Vašem je bježanju ionako došao kraj.

Elkton je nekoliko trenutaka zamišljeno šutio, a zatim je ravnodušno slegnuo ramenima.

– Kupio sam brodsku kartu za Južnu Ameriku. Brod polazi sutra ujutro – reče nevoljko.

– Čini mi se da ćete zakasniti na taj brod – odvrati mu Braddock.

– Hajde da se nagodimo – ponudi mu iznenada Elkton.

– Da čujem šta mi nudite.

– Sto tisuća, a može i više.

– Razmislit ću o tome dok bude-mo šetali.

– A kamo idemo? – upita ga Elkton sa sumnjom u glasu.

– Do obale.

– Pa nemojte se ...

– Naprijed! – procijedi Braddock i potegne revolver iz džepa.

Nekoliko minuta poslije toga prošli su pokraj velikoga praznog skladišta i stigli na gat u potpunom mraku. Gore iznad obale vidjele su se ulične svjetiljke kao sitne treptave zvjezdice. Odande je dopirala galama i smijeh iz mornarskih krčmi. Ispred njih pružala se u beskonačnost crna površina vode. Zaustavili su se uz rub gata. Okrenuli su se jedan prema drugome.

– Odlučio sam da odbijem vašu ponudu – prvi se oglasio Braddock.

Elkton pročisti grlo i raširi bes-pomoćno ruke.

– Ako me ubijete, time nećete ništa postići – rekao je tiho.

– Sjećate li se Buda Branta? – upita ga Braddock.

– Prvi put čujem za njega.

– Bio je gradski šerif u Cimarronu.

– Ne razumijem vas – reče Elkton i potrese glavom. – Što je vama taj Grant?

– Ništa – odgovori mu tiho Braddock. – Barem nije bio dok ga nije pogodio metak koji je bio meni namjenjen.

– Pričate li vi to meni o pucnjavi ispred zgrade suda u Cimarronu? – upita ga Elkton.

Braddock potvrdno kimne.

– Jedan od one dvojce vaših ubojica plaćenih da ubiju mene i Donaghuea promašio je i umjesto mene pokosio je Granta.

– Bili su to Mitchellovi ljudi, a ne moji! – branio se Elkton.

– Vi ste Mitchellu izdavali naređenja.

– Unatoč tomu, zaslužujem da mi se sudi – prosvjedovao je Elkton. – Vi nemate pravo da sami sebe postavite i za suca i za krvnika.

– Brut Grant se s time ne bi složio.

Elktonovo su čelo oblile kapljice hladnog znoja.

– Zar mi ne dajete nikakve nade?

– Jeste li spremni?

– Ne, nisam – brže-bolje će Elkton. – Ja nikad ne nosim oružje.

– Hajde da pokušamo i da vidimo – tvrdoglavo će Braddock. Izvadio je novčić iz džepa. Okretao ga je između lijevog palca i kažiprsta. Ustuknuo je korak natrag.

– Možete povući u svakom trenutku prije nego što novčić padne na zemlju.

– Rekao sam vam – ponovio je Elkton hrapavim glasom – nisam naoružan.

– Pazite, sad!

Braddock je bacio novčić u zrak. Elktonov ga je pogled slijedio jedan trenutak. Zatim je svrnuo pogled s novčića na Braddocka, a ruka mu je posegla u unutrašnji džep kaputa. Braddock je istog časa pucao.

Izraz iznenađenja prelio se preko Elktonova lica. Ostao je trenutak mirno stajati. Velika crvena mrlja natopila mu je košulju na prsima. Otvorio je šaku i ispustio revolver, koji je ispao ispod njegova kaputa i zazvečao na kamenom molu. Zanjihao se. Izgubio je ravnotežu i zakoračio unatrag. Peta mu je prešla preko ruba gata. Pljusnuo je na leđa u vodu. Zatim je nastupila mrtva tišina.

Braddock je ostao nepomično stajati. Nekoliko je trenutaka piljio u mračnu površinu vode. Vidio je kako je tijelo isplivalo ponovo na površinu i kako ga je sa sobom povukla snažna matica rijeke. Napokon je spremio revolver i okrenuo leđa vodi. Pošao je sporim koracima natrag prema četvrti Vieux Carré.

* * *

– Kako se osjećaš, Cole? – upitala ga je Lisa zabrinutim glasom čim se pojavio na pragu hotelske sobe.

– Nikad bolje.

Braddock je ušao kroz širom otvorena vrata u sobu. Lisa ih je zatvorila za njim, gledajući ga kako stavlja šešir na klin. Prešla je preko sobe i sjela na sofu.

– Cole, grdno si me uplašio – odahnula je Lisa.

– Preživjela si ti i gore trenutke.

– Doista se dobro osjećaš? – Zdrav sam kao dren.

– Je li ono doista bio Elkton? – zanimalo je Lisu.

– Ako nije, učinio sam užasnu grešku.

– Što se dogodilo?

Braddock je pogleda i blago joj se nasmiješi.

– Slučaj Saveza Santa Fea napokon je završen.

SUPERSTRIP BIBLIOTEKA

alan ford

**Svakih četrnaest dana nove duhovite
dogodovštine Grupe TNT koja je
osvojila čitatelje širom naše zemlje!**

Potražite na svim kioscima!

Lisa je znala da joj Braddock neće reći više ni riječi. Njegova je izjava bila hotimice nedorečena, jer je Braddock nerado govorio o ljudima koje je morao ustrijeliti. Na svoj tajanstveni način dao joj je do znanja da je Elkton mrtav. Njoj je i to bilo dosta. Potankosti su bile nevažne. Jedan je čovjek umro te noći naprosto stoga što ga ruka pravde nije mogla drugačije dohvatiti. Znala je da Braddock nikak ne bi ubio čovjeka ako za to nema opravdana razloga.

– Znaš što, ljubavniče?

– Što? – upita je Braddock.
– Mislim da to valja proslaviti.
– Kako ti kažeš – složio se Braddock. – Idemo, noćni život u francuskoj četvrti tek što je počeo.

– U našem krevetu – odgovorila mu je Lisa i bacila mu se oko vrata.

– A, ne! – Blaženi smiješak ozario joj je lice. – Večeras me ništa ne može zadovoljiti osim najbolje i najljepše predstave u gradu.

– A gdje se daje ta tvoja predstava? – upita je Braddock smiješeći se.

KRAJ

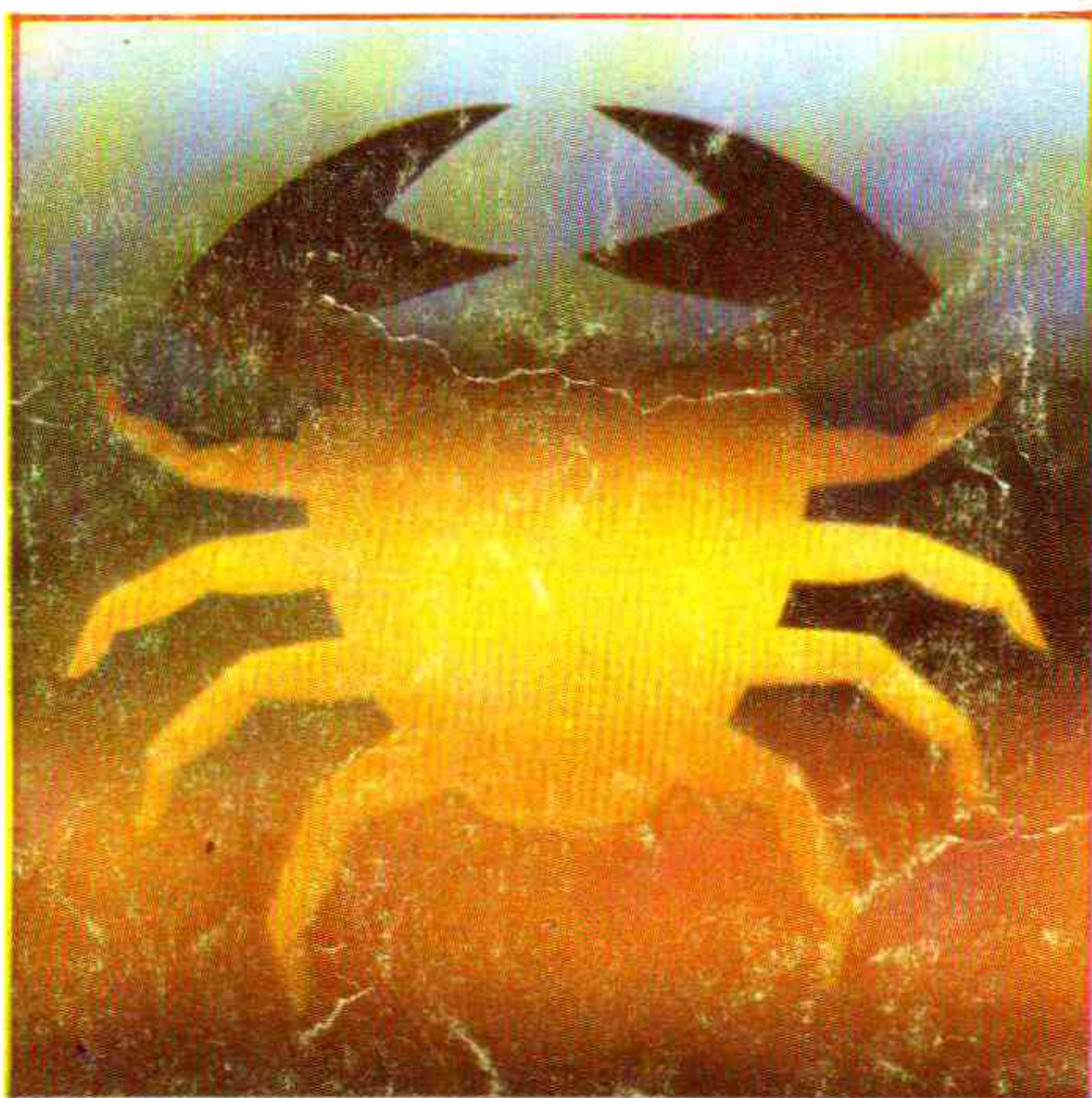
HOROSKOP

Novi znak Horoskopa »**Rak**« stigao je na kioske!

Sve o »**Raku**« u jednoj knjizi!

Potreba za stvaranjem vlastite intimne sredine glavna je karakteristika osoba rođenih u znaku Raka!

Rak

**NAŠ NOVI ZNAK
HOROSKOPA**

Potkraj svakog mjeseca
novi znak Zodijaka!

Očekuje vas i poklon
– 1500 bedževa
sa znakom **Raka**!

Dosad su objavljeni Škorpion, Strijelac, Jarac, Vodenjak, Ribe,
Ovan i Bik po 300 d i Blizanci po 400 d.

Ako ste propustili da na kiosku kupite horoskop koji vas zanima,
javite se na ŠALTER SITNE PRODAJE, SOUR »VJESNIK«,
41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, ili pošaljite općom
uplatnicom 300, odnosno 400 dinara u korist računa 30101-833-
1216, SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s naznakom: Za
Horoskop (upišite znak koji želite kupiti).